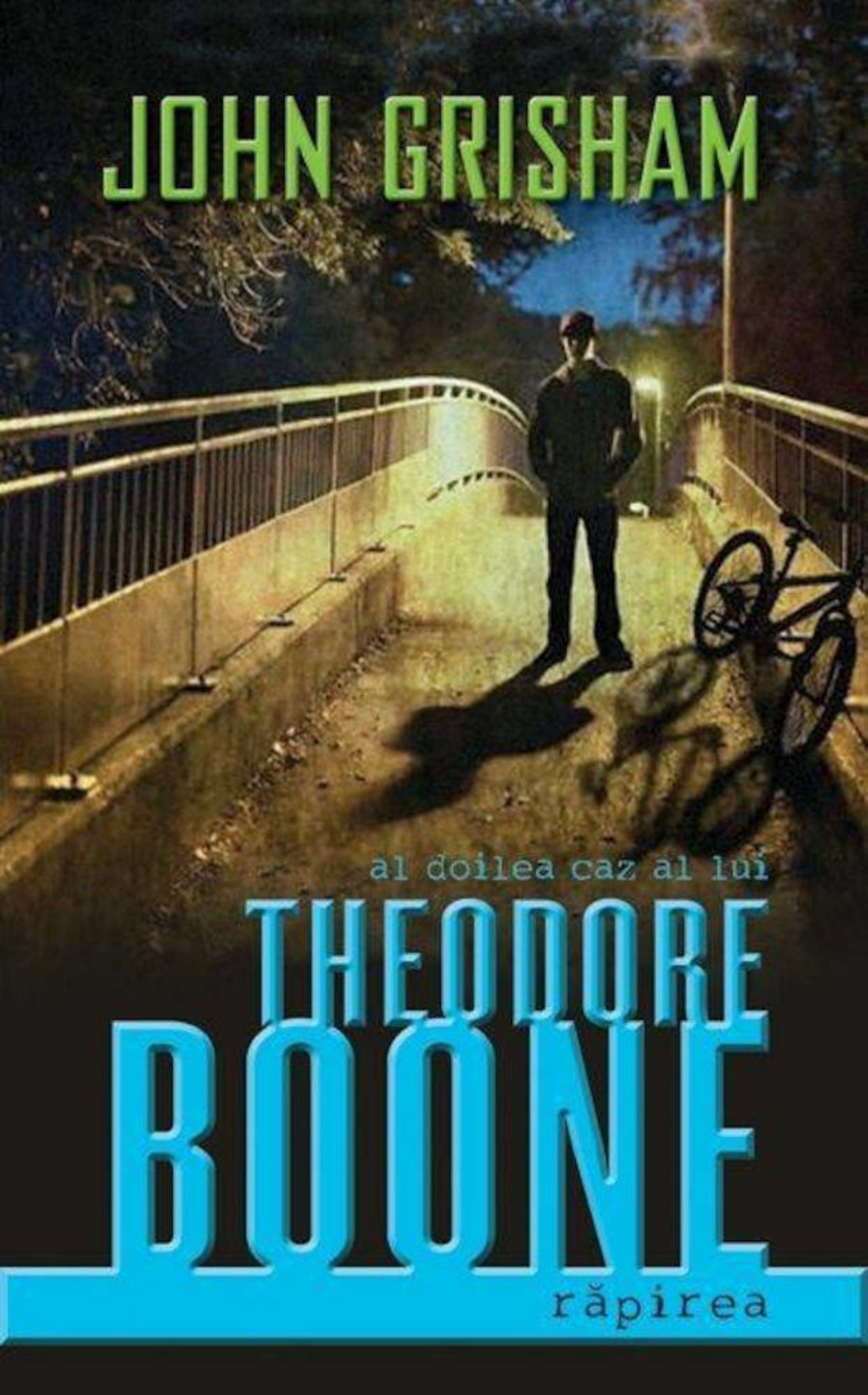
JOHN GRISHAM
al doilea caz al lui
THEODORE
BOONE
răpirea

biblioteca rao

JOHN GRISHAM

al doilea caz al lui

THEODORE BOONE

răpirea

Traducere din limba engleză
IANINA MARINESCU

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GRISHAM, JOHN
Theodore Boone: răpirea / John Grisham;
trad.: Ianina Marinescu. - București: Editura RAO, 2011
ISBN 978-606-609-174-9

I. Marinescu, Ianina (trad.)

821.111(73)-31 135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda, nr. 117 119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JOHN GRISHAM
Theodore Boone: The Abduction
© 2011 by Belfry Holdings, Inc.
Toate drepturile rezervate

© Editura RAO, 2011
pentru versiunea în limba română

2011

ISBN 978-606-609-174-9

CAPITOLUL 1

April Finnemore fu răpită în toiul nopții, undeva între 21.15, când vorbise ultima oară cu Theo Boone, și 03.30 dimineața, când maică-sa, întrând în camera fetei, își dădu seama că dispăruse. Se pare că răpirea fusese făcută pe grabă; oricine ar fi luat-o pe April nu-i îngăduise să-și ia ceva cu ea. Laptopul rămăsese aici. Deși în camera ei era ordine, doar niște haine împrăștiate pe ici, pe colo, era destul de greu de stabilit dacă reușise să ia cu ea ceva. Probabil că nu, presupuneau cei de la poliție. Periuța de dinți se afla la locul ei lângă chiuvetă, rucsacul lângă pat, pijamalele pe podea, deci i se dăduse voie măcar să se schimbe. Maică-sa, atunci când nu plângea și nu-i turuia gura, reușise să le spună polițiștilor că puloverul preferat al fiicei sale, cel cu alb și albastru, nu era în dulap. Și dispăruseră și tenișii preferați ai lui April.

Curând, polițiștii renunțară la ideea că ea ar fi fugit de acasă. Mama ei îi asigură că nu avea nici un motiv să fugă de acasă, iar April nu-și luase cu ea lucrurile necesare pentru o evadare reușită.

O verificare rapidă a casei scoase la iveală că nu existau semne că răpitorul intrase cu forța. Toate ferestrele erau închise, la fel și cele trei uși de la parter. Cine o răpise pe April fosese suficient de prevăzător pentru a închide ușa în urma sa și a o încuia. După cercetarea locuinței și după discuția de vreo oră cu doamna Finnemore, polițiștii hotărâră să stea de vorbă cu Theo Boone. Până la urmă, el era cel mai bun prieten al lui April și seara, înainte de a merge la culcare, de regulă sporovăiau la telefon sau online.

După cum arăta ceasul digital de lângă patul părinților, la reședința Boone telefonul sună la 04.33. Domnul Woods Boone, care dormea iepurește, ridică receptorul, în timp ce doamna Marcella Boone se întoarse pe partea cealaltă, întrebându-se oare cine suna la o asemenea oră. Când domnul Boone spuse: „Da, domnule ofițer", doamna Boone se trezi de-a binelea și se dădu cu greu jos din pat. Ea ascultă sfârșitul convorbirii soțului ei, înțelese repede că era ceva legat de April Finnemore și se simți derutată când soțul ei încheie:

– Sigur că da, domnule ofițer, putem ajunge într-un sfert de oră.

– Ce s-a întâmplat, Woods? întrebă ea.

– Se pare că April a fost răpită, iar polițiștii vor să stea de vorbă cu Theo.

– Nu cred că a răpit-o el.

– Păi, s-ar putea să avem o problemă dacă nu e sus în camera lui.

Dar el era în camera lui, dormind profund, și nu auzise telefonul sunând. După ce își puse pe el blugii și un hanorac, le spuse părinților că o sunase pe April de pe mobil seara trecută și că stătuseră de vorbă câteva minute, așa cum făceau de obicei.

În timp ce mergeau cu mașina prin orașul încă întunecat înainte de ivirea zorilor, Theo nu se putea gândi decât la April și la viața grea pe care o avea, la părinții ei ciudați, la fratele și la sora ei profund marcați de atmosfera de acasă, amândoi luându-și lumea în cap de îndată ce împliniseră vârsta potrivită. April era cea mai mică dintre cei trei copii ai acestor doi oameni care nu știau ce însemna o familie adevărată. După spusele lui April, părinții erau nebuni, iar Theo n-o putea contrazice. Amândoi fuseseră condamnați pentru droguri. Mama ei creștea capre la o mică fermă din afara orașului și făcea brânză, o brânză proastă, după părerea lui Theo. Se plimba prin oraș într-un fost dric vopsit în galben, având drept animal de companie o maimuță călare pe o pușcă. Tatăl ei era un hipiot bătrân care, alături de alți câțiva ratați ai anilor '80, continua să cânte într-o formație prăpădită de garaj. Nu avea o slujbă stabilă și adesea dispărea cu săptămânile. Cei doi Finnemore erau tot timpul în prag de despărțire, discuțiile despre divorț plutind mereu în aer.

April avea încredere în Theo și îi împărtășise lucruri pe care el jurase să nu le mai spună nimănui.

Casa în care locuia familia Finnemore era proprietatea altcuiva, fiind o casă închiriată pe care April o detesta pentru că părinții ei nu erau deloc interesați să o întrețină. Era situată într-o zonă mai veche a orașului Strattenburg, pe o stradă umbroasă, mărginită de alte case ridicate după război și care văzuseră și zile mai bune. Theo fusese acolo doar o singură dată, acum doi ani, la o petrecere nereușită de ziua lui April, organizată în pripă de mama ei. Cei mai mulți dintre copiii invitați nu veniseră pentru că nu le

dăduseră voie părinții, din pricina reputației dubioase a familiei Finemore.

Când cei trei Boone au ajuns, pe alee erau parcate două mașini de poliție. Vizavi, vecinii stăteau pe verandă și priveau.

În momentul în care membrii familiei Boone intrară oarecum stânjeniți în casă, doamna Finnemore – pe numele ei May, și care-și botezase copiii April, March și August[1] – ședea pe o canapea din camera de zi, discutând cu un polițist în uniformă. Se făcură rapid prezentările; domnul Boone nu o văzuse niciodată.

– Theo, cineva a luat-o pe April, rosti doamna Finnemore pe un ton plin de dramatism.

Apoi izbucni în lacrimi și se întinse să-l îmbrățișeze pe Theo. El nu dorea deloc să fie îmbrățișat, dar cedă din respect și o lăsă să-și facă numărul. Ca de fiecare dată, femeia purta niște veșminte largi, care semănau mai mult cu un cort decât cu o rochie, de culoare cafeniu-deschis, dintr-un material care aducea cu pânza de sac. Părul ei lung și grizonant era strâns într-o coadă de cal. Oricât ar fi fost de nebună, Theo era mereu impresionat de frumusețea ei. Spre deosebire de mama sa, doamna Finnemore nu făcea nici un efort să fie atrăgătoare – însă unele lucruri nu pot fi ascunse. Mai era și foarte creativă, pe lângă brânza de capră, îi mai plăcea să picteze și să facă obiecte din ceramică. April moștenise de la ea partea bună – ochii frumoși și talentul artistic.

După ce doamna Finnemore se liniști, doamna Boone îl întrebă pe polițist:

– Ce s-a întâmplat?

[1] Luni ale anului în limba engleză: mai, aprilie, martie și august (n.tr.)

Acesta îi răspunse făcându-i un rezumat al puținelor fapte pe care le știau până în momentul de față.

– Ai vorbit cu ea aseară? îl întrebă polițistul pe Theo.

Numele lui era Bolick, sergentul Bolick, iar Theo îl cunoștea pentru că îl văzuse pe la tribunal. Theo îi cunoștea pe majoritatea polițiștilor din Strattenburg, precum și pe cei mai mulți dintre avocații, judecătorii, portăreii și funcționarii de la tribunal.

– Da, domnule. La nouă și un sfert, după cum arată telefonul meu, spuse Theo.

Bolick avea reputația de a fi un tip inteligent, dar Theo nu era pregătit să-l placă.

– Ce drăguț! A spus ceva ce ne-ar putea fi de folos acum? Era îngrijorată? Speriată?

Theo se simți imediat prins la mijloc. Nu putea să mintă un polițist, dar nici nu putea să dezvăluie un secret pe care promisese să-l păstreze. Așa că spuse:

– Nu-mi amintesc nimic de genul ăsta.

Doamna Finnemore nu mai plângea; se uita insistent la Theo, cu ochii ei strălucitori.

– Despre ce ați vorbit? întrebă sergentul Bolick.

În cameră întră un detectiv în haine civile și începu să asculte cu atenție.

– Despre chestiile obișnuite: școală, teme, nu-mi amintesc chiar tot.

Theo văzuse suficiente procese pentru a ști că adesea răspunsurile trebuiau să rămână vagi și că „Nu-mi aduc aminte“ și „Nu mai știu“ erau perfect acceptabile în multe situații.

– Ați stat de vorbă și online?

– Nu, domnule, aseară nu. Doar la telefon.

De multe ori își scriau pe Facebook și își trimiteau sms-uri, dar Theo știa că nu trebuie să se ofere să dea mai multe informații, ci doar să răspundă la întrebarea care i se adresa. O auzise de multe ori pe mama lui spunându-le asta clientelor sale.

– Vreun semn de pătrundere forțată? întrebă domnul Boone.

– Nici unul, răspunse Bolick. Doamna Finnemore dormea adânc în dormitorul de la parter și nu a auzit nimic, iar la un moment dat s-a trezit și s-a dus să controleze ce face April. Și atunci a văzut că fata dispăruse.

Theo se uită la doamna Finnemore care îi aruncă din nou o privire aprigă. El știa adevărul, iar ea știa că el știe adevărul. Problema era că Theo nu putea spune adevărul pentru că îi promisese lui April.

Adevărul era că doamna Finnemore nu fusese acasă în ultimele două nopți. April fusese singură, speriată, cu toate ușile și ferestrele închise cât mai bine; cu o veche bâtă de baseball la capul patului; cu telefonul în apropiere, în caz că trebuia să sune la 911, și neavând pe nimeni cu care să vorbească, în afară de Theodore Boone, care jurase să nu spună nimănui. Tatăl ei era plecat din oraș cu trupa lui. Mama ei lua pastile și își pierdea mințile.

– În ultimele câteva zile a menționat April cum că ar vrea să fugă de acasă? îl întrebă detectivul pe Theo.

O, da, tot timpul. Vrea să fugă la Paris și să studieze arta. Vrea să fugă la Los Angeles și să locuiască cu March, sora ei mai mare. Vrea să fugă la Santa Fe și să devină pictoriță. Vrea să fugă, punct.

– Nu-mi aduc aminte de nimic de genul ăsta, zise Theo și era adevărat, pentru că „în ultimele câteva zile“ putea să

însemne aproape orice; prin urmare, întrebarea era prea vagă pentru a necesita un răspuns concret din partea sa.

Văzuse asta de nenumărate ori în procese. După părerea lui, sergentul Bolick și detectivul erau mult prea neglijenți cu întrebările lor. Până acum nu reușiseră să-l prindă la înghesuială, iar el nu spusese nici măcar o minciună.

Pe May Finnemore o podidiră lacrimile și făcu un adevărat spectacol din asta.

Bolick și detectivul îl întrebară pe Theo despre alți prieteni ai lui April, despre posibilele probleme pe care le-ar fi putut avea ea, despre cum se descurca la școală și așa mai departe. Theo le răspunse scurt, fără prea multe cuvinte.

O polițistă în uniformă coborî în camera de zi și se așeză lângă doamna Finnemore care părea înnebunită de durere. Sergenul Bolick le făcu un semn din cap celor trei Boone, indicându-le să meargă în bucătărie. Îl urmară împreună cu detectivul. Bolick se uită la Theo și îi spuse cu voce joasă:

– Fata ți-a vorbit vreodată de o rudă aflată în închisoare în California?

– Nu, domnule, zise Theo.

– Ești sigur?

– Bineînțeles că sunt sigur.

– Despre ce e vorba? se interesă doamna Boone.

Doar nu era să rămână tăcută în vreme ce fiul ei era interogat cu brutalitate. Domnul Boone era gata să intervină și el.

Detectivul scoase o poză alb-negru, de 20 x 25 cm, făcută la arestare, cu un personaj dubios pe care toate detaliile îl descriau ca fiind un infractor cu state vechi.

– Numele lui e Jack Leeper, un nenorocit, explică Bolick. Văr de departe cu May Finnemore și și mai de

departe cu April. A crescut pe aici prin împrejurimi, și-a luat tălpășița cu mult timp în urmă și și-a făcut o carieră ca bătăuș, hoț mărunt, traficant de droguri și așa mai departe. A fost prins în California acum zece ani pentru răpire, condamnat pe viață, fără posibilitate de eliberare pentru bună purtare. A evadat acum două săptămâni. În după-amiaza asta, am primit un indiciu cum că ar putea fi prin zonă.

Theo se uită la chipul sinistru al lui Jack Leeper și simți că îi vine rău. Dacă acest ticălos pusese mâna pe ea, atunci April avea mari probleme.

– Seara trecută, pe la 7.30, continuă Bolick, Leeper a intrat într-un minimarket deținut de niște coreeni la patru străzi distanță de aici, și-a cumpărat țigări și bere și a fost surprins de camerele de supraveghere. Nu e cel mai isteț escroc din lume. Așa că știm sigur că se află prin zonă.

– De ce ar fi luat-o pe April? rosti Theo cu gâtul uscat și gata să se prăbușească.

– După spusele autorităților din California, în celula lui s-au găsit niște scrisori de la April. Ea coresponda cu el, probabil de milă, căci urma să nu mai iasă niciodată din închisoare. Deci ea începe să-i scrie. Însă am căutat prin camera ei și nu am găsit nici un indiciu cum că el i-ar fi răspuns. Ea nu ți-a pomenit niciodată de asta? întrebă detectivul.

– Niciodată, spuse Theo.

Învățase că ciudata familie a lui April ascundea multe secrete și că ea ținea pentru sine multe lucruri.

Detectivul luă fotografia, iar Theo se simți ușurat. Își dorea să nu mai vadă niciodată acel chip, dar nu credea că-l va putea uita vreodată.

– Bănuim că April îl cunoștea pe răpitor, spuse sergentul Bolick. Altfel cum se poate explica lipsa indiciilor unei intrări forțate?

– Credeți că i-ar putea face vreun rău? întrebă Theo.

– Nu avem cum să știm asta, Theo. Omul ăsta și-a petrecut cea mai mare parte a vieții în închisoare. Comportamentul lui e imprevizibil. Partea bună e că reușim de fiecare dată să-l prindem.

– Dacă April e cu el, ne va contacta, spuse Theo. Va găsi ea o cale.

– Atunci te rog să ne dai de știre.

– Nici o grijă.

– Scuzați-mă, domnule ofițer, interveni doamna Boone, dar am crezut că în astfel de cazuri anchetați mai întâi părinții. Copiii dispăruți sunt de cele mai multe ori răpiți de către unul din părinți, nu-i așa?

– Corect, răspunse Bolick. Și suntem în căutarea tatălui. După spusele mamei, ea a vorbit cu el ieri după-amiază, iar el era cu trupa lui undeva în vestul Virginiei. Ea e aproape sigură că el nu e implicat în chestia asta.

– April nu-l poate suferi pe taică-său, îi scăpă lui Theo, apoi își dori să-și fi ținut gura.

Mai stătură de vorbă câteva minute, dar era evident că discuția se încheiase. Polițiștii le mulțumiră celor trei membri ai familiei Boone că veniseră și le promise să-i țină la curent. Domnul și doamna Boone îi răspunseră că, dacă le puteau fi utili, ei aveau să fie toată ziua la serviciu. Iar Theo, desigur, la școală.

Pe când se îndepărtau cu mașina, doamna Boone spuse:

– Biata copilă! Smulsă din camera ei.

Domnul Boone, care era la volan, se uită peste umăr și întrebă:

– Theo, ești bine?

– Presupun, răspunse el.

– Normal că nu e bine, Woods! Prietena lui tocmai a fost răpită.

– Pot să vorbesc și singur, mamă, spuse Theo.

– Sigur că poți, dragule. Sper doar să o găsească și asta cât mai repede.

Dinspre est se zărea o rază de soare. Pe când treceau prin cartierul rezidențial, Theo se uită pe geam, în căutarea chipului aspru al lui Jack Leeper. Dar nu era nimeni acolo. În case se aprindeau luminile. Orașul se trezea.

– E aproape șase, anunță domnul Boone. Eu propun să mergem la Gertrude's și să mâncăm renumitele ei gofre. Theo?

– De acord, zise el, deși nu-i era foame deloc.

– Excelent, dragule, spuse doamna Boone, deși știau cu toții că ea nu va comanda nimic altceva decât o cafea.

CAPITOLUL 2

Gertrude's era un restaurant vechi de pe Main Street, la câteva blocuri distanță de tribunal și ceva mai aproape de secția de poliție. Avea pretenția că servește gofre cu nuci pecan, renumite în toată lumea, dar Theo se îndoia adesea de asta. Oare oamenii din Japonia și din Grecia chiar auziseră de Gertrude și de gofrele ei? Nu era convins. La școală avea prieteni chiar de aici, din Strattenburg, care nu auziseră niciodată de Gertrude's. La câțiva kilometri în afara orașului, pe autostrada principală, era un refugiu vechi care avea în față o pompă de benzină și un indicator mare pe care scria: RENUMITA CIOCOLATĂ DE CASĂ CU MENTĂ A LUI DUDLEY. Când era mic, Theo presupusese în mod natural că toată lumea din oraș nu doar că se dădea în vânt după ciocolata de casă cu mentă, dar că și vorbea despre ea non-stop. Căci cum ar fi putut atinge altfel statutul de renumită? Apoi, într-o zi, la școală discuția luase o întorsătură neobișnuită și se ajunsese până la subiectul importurilor și al exporturilor. Theo făcuse observația că domnul Dudley făcea mari exporturi de ciocolată de casă cu mentă, pentru că era foarte faimoasă. Așa scria pe panou. Spre marea lui mirare, doar un alt coleg de clasă

mai auzise de această ciocolată de casă. Încetul cu încetul, Theo își dăduse seama că poate nu era chiar atât de cunoscută pe cât pretindea domnul Dudley. Și tot încetul cu încetul, începuse să înțeleagă conceptul de reclamă mincinoasă.

De atunci devenise foarte neîncrezător în fața unor asemenea pretenții de notorietate.

Dar în dimineața asta nu-i stătea mintea la gofre și la ciocolată de casă, fie ele renumite sau nu. Era prea preocupat să se gândească la April și la chipul dezgustător al lui Jack Leeper. Cei trei Boone se așezară la o masă micuță din restaurantul aglomerat. În aer plutea o aromă puternică de șuncă grasă și de cafea, iar subiectul care încinsese spiritele, după cum își dădu seama Theo la scurtă vreme după ce se așeză, era răpirea lui April Finnemore. În dreapta, patru polițiști în uniformă vorbeau cu voce tare despre posibilitatea ca Leeper să se afle prin apropiere. În stânga, la o masă de bărbați cu părul grizonant, se vorbea cu mare autoritate despre mai multe subiecte, dar păreau cu toții interesați în mod deosebit de „răpire", așa cum o numeau din când în când.

Meniul promova mitul că restaurantul Gertrude era într-adevăr locul de baștină al „renumitelor gofre cu nuci pecan". În semn de protest tăcut împotriva reclamei mincinoase, Theo comandă ouă jumări și cârnăciori. Tatăl său, gofre, iar mama sa preferă pesmeți de grâu.

Imediat ce chelnerița se îndepărtă, doamna Boone îl privi pe Theo drept în ochi și îi spuse:

– Bun, să auzim. Mai e ceva în povestea asta.

Theo era uluit de fiecare dată de ușurința cu care maică-sa făcea asta. Putea el să spună numai jumătate dintr-o poveste, căci ea căuta imediat și cealaltă jumătate.

Putea el să mai adauge câte o minciunică, nimic serios, poate doar așa, de distracție, iar ea instinctiv se repezea asupra ei și o făcea bucăți. Putea el să se ferească de o întrebare directă, iar ea îl bombarda cu alte trei. Theo bănuia că dobândise această abilitate după anii pe care-i petrecuse lucrând ca avocat de divorțuri. Ea spunea adesea că nu se aștepta niciodată să i se spună adevărul de către clienții săi.

– Sunt de aceeași părere, spuse domnul Boone.

Theo nu-și putea da seama dacă era într-adevăr de aceeași părere sau doar făcea echipă cu nevasta lui, cum se întâmpla adesea. Domnul Boone era un avocat specializat în domeniul imobiliar care nu se ducea niciodată la tribunal și, deși nu mult îi lipsea, era de regulă cu un pas sau doi în urma doamnei Boone când venea vorba să-l ia pe Theo la bani mărunți despre ceva anume.

– April m-a rugat să nu spun nimănui, zise Theo, la care mama lui replică numaidecât:

– Iar April are acum mari probleme, Theo. Dacă știi ceva, spune-ne! Acum.

Ochii ei se îngustară. Sprâncenele i se arcuiră. Theo știa ce urmează și, ca să fim sinceri, știa că era mai bine să le spună adevărul părinților săi.

– Doamna Finnemore nu era acasă aseară când am vorbit cu April, șopti Theo cu capul plecat și rotindu-și ochii în stânga și-n dreapta. Și nu a fost acasă nici în seara de dinainte. Ia niște pastile și se poartă ciudat. April a stat de una singură.

– Dar tatăl ei unde e? vru să știe domnul Boone.

– E plecat cu trupa lui, nu a mai dat pe acasă de o săptămână.

– Nu are o slujbă? întrebă doamna Boone.

– Cumpără și vinde mobilă veche. April spune că scoate ceva bani, iar apoi dispare o săptămână sau două cu trupa.

– Biata copilă! zise doamna Boone.

– O să le spui polițiștilor? întrebă Theo.

Ambii părinți sorbiră îndelung din ceștile lor de cafea. Schimbară priviri nedumerite în timp ce cântăreau această problemă. În cele din urmă, fură de acord să vorbească mai târziu despre asta, la birou, în timp ce Theo avea să fie la școală. Evident, doamna Finnemore îi minți pe polițiști, dar domnul și doamna Boone aveau rețineri în a se amesteca în această poveste. Se îndoiau că ea știa ceva despre răpire. Părea destul de afectată. Se simțea probabil vinovată că fusese plecată de acasă când fiica sa era răpită.

Sosi mâncarea, iar chelnerița reumplu ceștile de cafea. Theo bău lapte.

Situația părea foarte complicată, iar Theo se simțea ușurat că și părinții săi erau implicați și că aveau și ei partea lor de griji.

– Altceva, Theo? îl întrebă tatăl.

– Nu-mi amintesc nimic altceva.

– Aseară când ai stat de vorbă cu ea, era speriată? vru să știe mama lui.

– Da, era foarte speriată și își făcea griji pentru mama ei.

– Și de ce nu ne-ai spus? întrebă tatăl.

– Pentru că m-a rugat să-i promit că nu voi spune nimănui. April are multe probleme și e foarte închisă. De asemenea, îi e rușine cu familia ei și încearcă să îi protejeze. Spera ca mama ei să apară din clipă în clipă. Presupun că a apărut altcineva.

Dintr-odată Theo își pierdu pofta de mâncare. Ar fi trebuit să facă mai multe. Ar fi trebuit să încerce să o protejeze

pe April spunându-le părinților săi sau poate vreunui profesor de la școală. Cineva tot l-ar fi ascultat. Ar fi putut face ceva. Dar April îl pusese să jure că-și va ține gura și îl asigurase că nu era în pericol. Ușile erau încuiate, luminile, aprinse și așa mai departe.

În drum spre casă, de pe bancheta din spate, Theo spuse:

– Nu știu dacă pot să mă duc azi la școală.

– Mă așteptam să spui asta, răspunse tatăl său.

– De data asta ce motiv ai? întrebă mama.

– Păi, în primul rând nu am dormit suficient azi-noapte. Ne-am trezit de la cât? De la patru și jumătate?

– Așa că vrei să te duci acasă să te culci? zise tatăl.

– N-am spus asta, dar nu sunt sigur că n-o să mă ia somnul la școală.

– Sunt convinsă că n-o să te ia. Eu și mama ta ne ducem la serviciu și nu avem de ales decât să nu ne ia somnul.

Theo aproape că lăsă să-i scape ceva despre siesta zilnică a tatălui său; un somn scurt la birou și cu ușa încuiată, de obicei în jur de trei după-amiaza. Toată lumea care lucra la firma de avocatură Boone & Boone știa că Woods era la etaj, că își scosese pantofii și își pusese picioarele pe birou, cu telefonul pe silențios și sforăind vreo jumătate de oră în fiecare după-amiază.

– Poți face față, adăugă tatăl.

În acest moment, problema lui Theo era obiceiul său de a încerca să nu se ducă la școală. Dureri de cap, tuse, intoxicații alimentare, febră musculară, gaze – Theo le încercase pe toate și le-ar mai încerca din nou. Nu era vorba că nu-i plăcea la școală; de fapt, de regulă îi făcea plăcere după ce ajungea acolo. Avea note bune și se distra cu prietenii lui.

Cu toate acestea, lui Theo îi plăcea la tribunal, urmărind procese și audieri, ascultându-i pe avocați și pe judecători, stând de vorbă cu polițiștii și cu grefierii, ba chiar și cu portăreii. Theo îi cunoștea pe toți.

– Mai e un motiv pentru care nu mă pot duce la școală, spuse el, deși știa că lupta era din start pierdută.

– Să-l auzim, spuse mama.

– Uite, e vorba despre căutarea care are loc și la care trebuie să dau o mână de ajutor. Cât de des avem parte de o căutare în Strattenburg? E important, mai ales că o caută pe cea mai bună prietenă a mea. Trebuie să-i ajut să o caute pe April! Ea s-ar aștepta la asta de la mine. În plus, nu o să mă pot concentra la școală. O totală pierdere de vreme, nu mă voi putea gândi la altceva decât la April.

– Bună încercare, spuse tatăl.

– Nu e rea deloc, adăugă mama.

– Uite, vorbesc serios, trebuie să fiu pe stradă.

– Sunt nedumerit, spuse tatăl său, chiar dacă de fapt nu era. Pretindea adesea că era nedumerit atunci când stătea de vorbă cu Theo. Ești prea obosit să te duci la școală, dar cu toate astea ai suficientă energie să conduci o căutare.

– Mă rog... Nu mă pot duce la școală.

O oră mai târziu, Theo își lăsă bicicleta în fața școlii și intră înăuntru fără tragere de inimă, chiar când suna de 8.15. În holul central se întâlni imediat cu trei fete de clasa a opta care plângeau și voiau să afle dacă el știa ceva despre April. Le spuse că nu știa nimic mai mult decât ce apăruse la știrile de dimineață.

Evident, toată lumea din oraș se uitase la știrile de dimineață. Fusese prezentată o fotografie școlară de-a lui

April și una făcută la arestarea lui Jack Leeper. Se întărea afirmația că avusese loc o răpire. Theo nu înțelegea asta. O răpire (și verificase în dicționar) presupunea de regulă o cerere de răscumpărare – bani gheață care să fie plătiți pentru eliberarea persoanei sechestrate. Familia Finnemore nu-și putea achita facturile lunare – cum oare aveau de gând să facă rost de bani pentru a o elibera pe April? Iar răpitorul nu dăduse nici un semn. De regulă, din câte își amintea Theo de la televizor, familia primește destul de repede de veste că răufăcătorii au copilul și că vor un milion de dolari sau cam așa ceva pentru a-l aduce înapoi în siguranță.

O altă știre de dimineață o arăta pe doamna Finnemore plângând în fața casei. Poliția nu dezvăluise prea multe, declarând doar că urmăresc toate pistele. Un vecin susținuse că dulăul lui începuse să latre pe la miezul nopții, ceea ce era întotdeauna semn rău. În ciuda faptului că reporterii păreau să fie foarte activi în această dimineață, adevărul era că aveau foarte puține detalii despre povestea fetei dispărute.

Dirigintele lui Theo era domnul Mount, care mai preda și educație civică. După ce așteptase să se așeze băieții, domnul Mount strigă catalogul. Erau prezenți toți șaisprezece. Conversația viră repede către dispariția lui April, iar domnul Mount îl întrebă pe Theo dacă mai avea și alte informații.

– Nu, răspunse Theo, iar colegii săi părură dezamăgiți.

Theo era unul dintre cei câțiva băieți care vorbeau cu April. Cei mai mulți dintre elevii de clasa a opta, băieți și fete, o plăceau pe April, dar găseau dificil să-și petreacă timpul cu ea. Ea era tăcută, se îmbrăca mai degrabă ca un băiat, decât ca o fată, nu era interesată de ultimele trenduri în modă sau de bârfele din revistele săptămânale pentru

adolescenți și, așa cum știa toată lumea, provenea dintr-o familie ciudată.

Clopoțelul anunță sfârșitul primei ore, iar Theo, deja obosit, se târî spre ora de spaniolă.

CAPITOLUL 3

Ultimul clopoțel sună la 15.30 și la 15.31 Theo era deja pe bicicletă, îndepărtându-se în grabă de școală, avântându-se pe alei și străduțe lăturalnice și evitând traficul din centru. Traversă Main Street, îi făcu semn cu mâna polițistului care stătea în apropiere de o intersecție și se prefăcu a nu auzi când acesta strigă după el:

– Theo, ia-o mai încet!

O scurtă printr-un mic cimitir și viră pe Park Street.

Părinții lui erau căsătoriți de 25 de ani și în ultimii 20 lucraseră ca parteneri în micuța firmă Boone & Bonne, situată pe Park Street, la numărul 415, în inima orașului vechi. Pe vremuri mai aveau un partener, pe Ike Boone, unchiul lui Theo, dar Ike fusese obligat să părăsească firma în urma unei greșeli majore pe care o făcuse. Acum firma avea doi parteneri cu drepturi egale – Marcella Boone, la parter, într-un birou modern și îngrijit unde se ocupa în principal de divorțuri, și Woods Boone, la etaj, singur-singurel, într-o încăpere mare și aglomerată, cu rafturi pline până la refuz de cărți, mormane de dosare pe podea și un nor permanent de fum de pipă, plutind ușor spre tavan. Firma era întregită de Elsa, care răspundea la telefon,

întâmpina clienții, se ocupa de gestionarea biroului, mai bătea câte ceva la mașină și mai arunca un ochi și la câine, la Judge; apoi Dorothy, secretara pe probleme imobiliare, care lucra pentru domnul Boone și făcea o muncă pe care Theo o considera îngrozitor de plicticoasă; și apoi Vince, asistentul care lucra la cazurile doamnei Boone.

Judge, câinele lui Theo, câinele familiei și câinele firmei, era o potaie care își petrecea ziua la birou, târându-se uneori în liniște din încăpere în încăpere și observând lucrurile, adesea luându-se după câte cineva până la bucătărie unde se aștepta la ceva de mâncare, dar în cea mai mare parte a timpului sforăind într-un culcuș pătrat de la recepție, unde Elsa stătea de vorbă cu el ori de câte ori dactilografia ceva.

Ultimul membru al firmei era Theo, care se gândea cu bucurie că era singurul puști de 13 ani care avea propriul birou de avocatură. Desigur, era prea mic pentru a fi cu adevărat un membru al firmei, dar existau momente când Theo era de neprețuit. Aducea dosare pentru Dorothy și Vince. Se uita peste documente de mari dimensiuni în căutare de cuvinte sau fraze-cheie. Se pricepea de minune la calculator, ceea ce îi permitea să caute după litigii și să facă săpături pentru a afla anumite informații. Dar îndeletnicirea sa favorită era, de departe, să dea fuga la tribunal pentru a înregistra acte în numele firmei. Lui Theo îi plăcea la tribunal și visa la ziua în care va sta în sala mare și impunătoare de la etajul doi și-și va apăra clienții.

La 15.40 punct, Theo își lăsă bicicleta pe veranda îngustă din fața firmei și îi puse el însuși antifurtul. Ca în fiecare zi Elsa îl îmbrățișă, ciupindu-l dureros de obraz și inspectându-i apoi rapid îmbrăcămintea. Theo deschise ușa, păși înăuntru și se lăsă întâmpinat cum se cuvine. Ca

de fiecare dată, și Judge îl aștepta. Sări din culcușul lui și alergă să-l vadă pe Theo.

– Îmi pare atât de rău de April, izbucni Elsa, de parcă ar fi cunoscut-o personal pe fată, ceea ce nu era cazul.

Însă, ca de fiecare dată când se întâmpla o tragedie, deja toată lumea din Strattenburg o știa sau pretindea că o știe pe April și că putea spune numai lucruri bune despre ea.

– Ceva nou? întrebă Theo, mângâindu-l pe Judge pe cap.

– Nimic, am ascultat radioul toată ziua, nici o veste, nici un semn. Cum a fost la școală?

– Groaznic. Tot ce-am făcut a fost să vorbim despre April.

– Biata de ea!

Elsa îi inspectă cămașa, apoi își mută ochii la pantalonii lui și, pentru o secundă, Theo încremeni. În fiecare zi ea îl privea din cap până în picioare și nu ezita niciodată să spună ceva de genul: „Oare cămașa asta chiar se potrivește cu pantalonii ăștia?“ sau: „Nu ai purtat cămașa asta și acum două zile?“ Asta îl enerva nemaipomenit pe Theo și se plânsese ambilor părinți, dar protestele sale rămăseseră fără rezultat. Elsa era ca un membru al familiei, ca o a doua mamă pentru Theo și, dacă ea voia să-l chestioneze despre ceva anume, o făcea din afecțiune.

Se zvonea că Elsa își cheltuia toți banii pe haine și, cu siguranță, ea lăsa această impresie. De data asta părea de acord cu ținuta lui. Înainte să aibă ocazia de a comenta, Theo o întrebă:

– Mama este?

– Da, dar e cu o clientă. Domnul Boone lucrează.

Cam așa stăteau lucrurile de obicei. Mama lui Theo, atunci când nu era la tribunal, își petrecea cea mai mare parte a timpului cu clienții, majoritatea femei care fie doreau

să divorțeze, fie trebuiau să divorțeze, fie erau pe cale să divorțeze, fie sufereau în urma unui divorț. Era o muncă grea, dar mama lui era recunoscută drept unul dintre cei mai buni avocați de divorțuri din oraș. Theo era chiar mândru de asta. Și mai era mândru și de faptul că ea încuraja fiecare clientă nouă ca, în încercarea de a-și salva căsnicia, să încerce mai întâi o consiliere matrimonială. Din păcate, așa cum aflase deja, unele căsnicii nu mai pot fi salvate.

Urcă pe scări cu Judge pe urmele sale și intră în biroul frumos și spațios al lui Woods Boone, avocat și consilier. Tatăl său era la biroul lui, muncind, cu pipa într-o mână, cu pixul în cealaltă și cu hârtiile împrăștiate peste tot.

– Hei, bună, Theo, spuse domnul Boone cu un zâmbet cald. Cum a fost la școală?

Cinci zile pe săptămână aceeași întrebare.

– Groaznic, spuse Theo. Știam eu că nu trebuia să mă duc. Pierdere de vreme.

– Și de ce, mă rog?

– Haide, tata. Prietena mea și colega noastră a fost răpită de un infractor evadat care fusese închis pentru răpire. Nu e ca și cum așa ceva se întâmplă zilnic pe aici. Ar fi trebuit să fim pe stradă, să dăm o mână de ajutor cu căutarea, dar nu, suntem blocați la școală, unde nu am vorbit decât despre găsirea lui April.

– Prostii! Lasă căutarea în seama celor care se pricep la asta, Theo! Avem niște polițiști foarte buni în oraș.

– Da, dar deocamdată nu au găsit-o. Poate că au nevoie de ceva ajutor.

– Ajutor de la cine?

Theo își drese vocea și își încleștă maxilarul. Se uită în ochii tatălui său și se pregăti să spună adevărul. Fusese

învățat să înfrunte adevărul cu capul sus, să nu lase nimic nespus, să lase totul să iasă la lumină și orice ar urma ar fi mult mai bun decât minciuna sau ascunderea adevărului. Avea de gând să spună: „Ajutor de la noi, tată, de la prietenii lui April. Am organizat un grup de căutare și suntem pe cale să ieșim pe străzi" – când sună telefonul. Tatăl său îl înșfăcă, spuse morocănos ca de obicei: „Woods Boone", apoi începu să asculte.

Theo își ținu vorba. După câteva secunde, tatăl său acoperi receptorul și șopti:

– S-ar putea să dureze o vreme.

– Ne vedem mai târziu, spuse Theo sărind în picioare și ieșind pe ușă.

Coborî, cu Judge urmându-l îndeaproape, și se îndreptă către partea din spate a firmei, către încăperea micuță pe care o numea biroul lui. Își desfăcu rucsacul, își aranjă cărțile și caietele astfel încât toate să pară că avea de gând să se cufunde în teme. Dar nu.

Grupul de căutare pe care îl organizase era alcătuit din vreo douăzeci de prieteni de-ai lui. Planul era să iasă pe străzi împărțiți în cinci unități de câte patru biciclete fiecare. Aveau telefoane mobile și stații de emisie-recepție. Woody avea un iPad cu Google Earth și cu GPS. Totul urma să fie bine coordonat, desigur cu Theo la conducere. Aveau să scotocească anumite zone ale orașului și să distribuie fluturași cu chipul ei în centru și cu promisiunea unei recompense de o mie de dolari pentru orice informație care ar duce la găsirea ei. Făcuseră chetă la școală și strânseseră aproape două sute de dolari de la elevi și de la profesori. Theo și prietenii săi se gândiseră că, în cazul în care ar apărea cineva cu informații cruciale, ar putea face rost de

restul de bani de la părinți. Theo argumentă că mai mult ca sigur părinții ar scoate banii, la nevoie. Era riscant, dar miza era atât de mare, iar timpul atât de scurt!

Theo se strecură pe ușa din spate, iar apoi se furișă în față și sări pe bicicletă.

CAPITOLUL 4

Grupul de căutare se adună cu câteva minute înainte de ora 16.00, în parcul Truman, cel mai mare parc din Strattenburg, din toate punctele de vedere. Trupa se întâlni în apropiere de foișorul principal, un loc bine cunoscut din mijlocul parcului, unde politicienii țineau discursuri, formațiile concertau în serile lungi de vară și, din când în când, câte un cuplu de tineri se căsătorea. Erau 18 cu toții; 15 băieți și 3 fete, toți bine echipați și nerăbdători să o găsească și să o salveze pe April Finnemore.

La școală, toată ziua băieții se ciondăniră despre cum ar trebui condusă o căutare reușită. Nici unul nu luase parte vreodată la o asemenea căutare, dar această lipsă de experiență nu era sesizată sau era trecută sub tăcere. În schimb, câțiva dintre ei, printre care și Theo vorbeau de parcă ar fi știut exact ce anume să facă. O altă voce puternică era cea a lui Woody, care, pentru că era cel căruia îi aparținea iPad-ul, considera că ideilor sale trebuia să li se dea mai multă greutate. Un alt lider era Justin, cel mai bun atlet din clasă, deci cel mai încrezător în sine.

Alți elevi de clasa a opta erau sceptici și considerau că Jack Leeper spălase deja putina cu April cu tot. De ce ar

mai rămâne într-un loc unde toată lumea îi vedea fața la televizor? Acești sceptici susțineau că orice efort de a o găsi era inutil. Ea dispăruse, era ascunsă într-un alt stat, poate chiar într-o altă țară, și lor nu le rămânea decât să spere că mai trăia încă.

Dar Theo împreună cu ceilalți era hotărât să facă ceva, orice. Poate că dispăruse, dar poate că nu. Nimeni nu știa asta, însă ei măcar făceau o încercare. Cine știe – poate aveau noroc.

Într-un târziu, căutătorii ajunseră în sfârșit la un acord. Urmau să-și concentreze eforturile într-o zonă veche, cunoscută sub numele de Delmont, în apropiere de Colegiul Stratten, în partea de nord-vest a orașului. Delmont era o zonă săracă, locuită mai ales de chiriași decât de proprietari, și foarte frecventată de studenți și de artiști muritori de foame. Grupul de căutare se gândi că orice răpitor care se respectă ar sta departe de cartierele mai drăguțe. Ar evita centrul orașului, cu străzile și trotuarele sale aglomerate. Mai mult ca sigur ar alege o zonă unde frecvența necunoscuților care vin și pleacă ar fi mai mare. Astfel își îngustară căutarea și, din momentul luării hotărârii, fură convinși că April se afla în camera din spate a vreunui apartament ieftin sau poate legată la gură și la mâini și ascunsă deasupra unui garaj vechi din Delmont.

Se împărțiră în trei echipe de câte șase, cu câte o fată primită de voie, de nevoie în fiecare unitate. La zece minute după ce se adunaseră în parc, pedalau deja spre supermarketul Gibson's de la marginea Delmontului. Echipa lui Woody o luă pe Allen Street, iar a lui Justin pe Edgecomb Street. Iar Theo, care își asumase rolul conducătorului suprem, deși nu se referise la sine în acest fel, își conduse

echipa două străzi mai încolo, pe Trover Avenue, unde începură să lipească afișe cu DISPĂRUTĂ pe fiecare stâlp. Se opriră la spălătorie și dădură fluturași oamenilor care își spălau hainele. Stătură de vorbă cu trecătorii de pe trotuare și îi îndemnară să fie cu ochii în patru. Discutară cu bătrâni ce-și făceau veacul pe verande și cu doamne drăguțe care smulgeau buruienile din straturile cu flori. Pedalară încet pe toată lungimea străzii, luând la rând fiecare casă, fiecare clădire de apartamente și încet-încet, începură să-și dea seama că nu realizau mare lucru. Dacă April era încuiată într-una dintre aceste clădiri, cum oare aveau să o găsească? Nu aveau cum să tragă cu ochiul. Nu aveau cum să bată la ușă și să se aștepte să le deschidă Leeper. Nu aveau cum să țipe pe la geamuri în speranța că ea le va răspunde. Theo începu să-și dea seama că mai bine își petreceau timpul distribuind fluturași și discutând despre recompensă.

Terminară cu Trover Avenue și se mutară mai spre nord, pe Whitworth Street, unde intrară din magazin în magazin într-un centru comercial, împărțind fluturași într-o frizerie, la o curățătorie, la pizzerie și la un magazin de băuturi. Avertismentul de pe ușa magazinului de băuturi interzicea foarte clar accesul oricărei persoane sub 21 de ani, dar Theo nu avu nici o ezitare. El era acolo să ajute o prietenă, nu să cumpere băutură. Pătrunse înăuntru singur, împărți fluturași casierilor plictisiți și ieși înainte ca aceștia să poată protesta.

Tocmai plecau din centrul comercial când primi un telefon urgent de la Woody. Pe Allen Street îi oprise poliția, iar agenții nu erau prea veseli. Theo și echipa sa o porniră într-acolo și în câteva minute ajunseră la locul faptei. Erau două mașini de poliție și trei ofițeri în uniformă.

Theo își dădu imediat seama că nu îl recunoștea pe nici unul dintre polițiști.

– Ce faceți aici, măi copii? întrebă primul în timp ce Theo se apropia. Pe ecusonul său scria că îl cheamă Bard. Lăsați-mă să ghicesc, ajutați la căutare? zise Bard surâzând disprețuitor.

Theo ridică mâna și spuse:

– Eu sunt Theo Boone.

Își accentuă numele de familie, în speranța că vreunul dintre ofițeri l-ar putea recunoaște. Învățase că majoritatea polițiștilor îi cunosc pe cei mai mulți dintre avocați și poate, poate vreunul dintre acești indivizi își va da seama că părinții lui sunt niște avocați respectabili. Dar n-a ținut. Erau mulți avocați în Strattenburg.

– Da, domnule, vă dăm o mână de ajutor să o găsiți pe April Finnemore, răspunse Theo agreabil, arătându-i ofițerului Bard, într-un zâmbet larg, aparatul său dentar.

– Tu ești liderul acestei bande?

Theo îi aruncă o privire lui Woody, care-și pierduse toată stăpânirea de sine și părea înspăimântat, de parcă urma să fie târât la pușcărie și poate chiar snopit în bătaie.

– Așa cred, răspunse Theo.

– Deci, oameni buni, băieți și fete, cine v-a cerut să vă alăturați căutării?

– Domnule, nu ne-a cerut-o nimeni, dar April este prietena noastră și eram îngrijorați.

Theo încerca să găsească tonul potrivit. Voia să fie foarte respectuos, dar în același timp era convins că nu greșiseră cu nimic.

– Ce drăguț! exclamă Bard, rânjind la ceilalți doi ofițeri. Avea în mână un fluturaș și i-l arătă lui Theo. Cine le-a tipărit? vru el să știe.

Theo ar fi vrut să spună: „Cu tot respectul, domnule, nu e treaba dumneavoastră cine a tipărit acești fluturași." Dar asta nu ar fi făcut decât să înrăutățească o situație deja tensionată. Așa că zise:

– Le-am tipărit astăzi la școală.

– Și aceasta este April? întrebă Bard arătând spre pătratul din centrul fluturașului, cu chipul zâmbitor al lui April.

Theo ar fi vrut să spună: „Nu, domnule, e chipul unei alte fete pe care îl folosim pentru a face și mai dificilă căutarea, zăpăcind pe toată lumea".

Chipul lui April apăruse la toate emisiunile de știri. Cu siguranță, Bard o recunoscuse.

– Da, domnule, răspunse Theo simplu.

– Și cine v-a dat voie să lipiți aceste afișe pe proprietăți publice?

– Nimeni.

– Știi că este o violare a codului urban și este ilegal? Știi asta?

Bard se uitase la prea multe emisiuni cu polițiști răi și se străduia mult prea tare să-i sperie pe copii.

Justin și echipa sa își făcură o intrare tăcută. Înaintară până în spatele celorlalți bicicliști. Erau optsprezece copii, trei polițiști și câțiva vecini care dădură și ei o raită pentru a vedea ce se întâmplă.

În acest moment, Theo ar fi trebuit să îi facă jocul și să pretindă că nu cunoștea legile urbane, dar pur și simplu nu putu face asta. Spuse pe un ton plin de respect:

– Nu, domnule, nu e o violare a codului urban să pui afișe pe stâlpii de telefon și de electricitate. Am verificat astăzi pe internet, de la școală.

Părea evident că ofițerul Brad nu știa ce să mai spună. Bluful său fusese descoperit. Se uită la cei doi colegi ai săi, care păreau mai degrabă amuzați și nicidecum dornici să-l susțină. Copiii îi zâmbeau de sus. Era Bard împotriva tuturor.

Theo merse și mai departe.

– Legea spune clar că e nevoie de aprobare pentru afișele și fluturașii politicienilor și ai persoanelor care candidează pentru diferite funcții, dar nu și pentru altceva. Acești fluturași sunt legali timp de zece zile. Așa e legea.

– Nu-mi place atitudinea ta, băiete, răspunse Bard, umflându-și pieptul și ducându-și mâna la pistolul din dotare.

Theo observă arma, dar nu își făcu griji că va fi împușcat. Bard încerca să joace rolul polițistului dur și nu prea-i ieșea.

Fiind unicul copil a doi avocați, Theo își dezvoltase deja o suspiciune sănătoasă cu privire la acei oameni care credeau că au mai multă putere decât ceilalți, fie ei și polițiști. El fusese învățat să-i respecte pe toți adulții, mai ales pe cei cu autoritate, dar în același timp părinții săi îi insuflaseră dorința să caute întotdeauna adevărul. Când cineva – adult, adolescent, copil – nu era sincer, atunci nu era bine să îl lase să scape cu frauda sau minciuna.

Deoarece toată lumea se uita la Theo în așteptarea răspunsului său, el înghiți cu noduri și spuse:

– Domnule, nu e nimic în neregulă cu atitudinea mea. Și chiar dacă aș avea o atitudine nepotrivită, nu e ilegal.

Bard scoase nervos din buzunar un carnețel și un pix și spuse:

– Cum te cheamă pe tine?

Theo se gândi: „Ți-am spus cum mă cheamă acum trei minute“, dar cu voce tare spuse:

– Theodore Boone.

Bard notă agitat, de parcă ceea ce scria ar fi atârnat greu într-o zi în sala de judecată. Toată lumea era în așteptare. În cele din urmă, unul din ceilalți ofițeri făcu câțiva pași spre Bard și spuse:

– Ești fiul lui Woods Boone?

Pe ecusonul lui scria Sneed.

„În sfârșit“, se gândi Theo.

– Da, domnule.

– Și mama ta e și ea tot avocat, nu-i așa? întrebă ofițerul Sneed.

– Da, domnule.

Umerii lui Bard căzură câțiva centimetri și încetă să mai scrie în carnețel. Părea nedumerit, de parcă s-ar fi gândit: „Excelent. Acest puști știe legea mai bine decât mine și în plus mai are și doi părinți care probabil că m-ar da în judecată dacă aș face ceva greșit“.

Sneed încercă să-l ajute punându-i o întrebare fără rost:

– Și voi, copii, locuiți prin zonă?

Darren își ridică încet mâna și spuse:

– Eu locuiesc la câteva străzi mai încolo, pe Emmitt Street.

Situația era cam încurcată, nici una din părți neștiind ce să facă mai departe. Sibley Taylor se dădu jos de pe bicicletă și veni până aproape de Theo. Ea zâmbi către Bard și Sneed și spuse:

– Nu înțeleg. De ce nu putem să cooperăm? April e prietena noastră și suntem foarte îngrijorați. Poliția o caută. Noi o căutăm. Nu facem nimic rău. Ce mare lucru?!

Bard și Sneed nu se putură gândi la un răspuns rapid la aceste întrebări simple, cu răspunsuri evidente.

În fiecare clasă există întotdeauna un elev pe care îl ia gura pe dinainte sau care rostește ceea ce și ceilalți gândesc, dar se tem să spună. În acest grup de căutare, acea persoană era Aaron Helleberg, care vorbea engleză, germană și spaniolă și reușea să dea de necazuri în toate cele trei limbi. Lui Aaron îi ieși pe gură:

– Dar dumneavoastră nu ar trebui să o căutați pe April, în loc să ne hărțuiți pe noi?

Ofițerul Bard își supse burta de parcă îl lovise cineva și părea gata să tragă cu pistolul când interveni Sneed:

– Bine, uitați ce vă propun: puteți împărți fluturași, dar nu le puteți lipi pe proprietate publică – stâlpi utilitari, banchete din stațiile de autobuz, din astea. E aproape cinci. La ora șase vreau să fiți acasă. Vă convine?

Când a încheiat se uită la Theo.

Theo ridică din umeri și spuse:

– Ne convine.

Dar nu le convenea deloc. Puteau să lipească afișe pe stâlpii utilitari cât era ziua de lungă. (Dar nu pe bănci.) Poliția nu avea autoritatea de a schimba legile orașului și nici dreptul de a le ordona copiilor să fie acasă la șase seara.

Cu toate acestea, în acel moment era nevoie de un compromis, iar propunerea lui Sneed nu părea chiar atât de rea. Căutarea avea să continue, iar poliția putea să spună că i-a chemat pe copii la ordine. Pentru rezolvarea unei dispute e nevoie adesea ca ambele părți să lase puțin de la ele – încă ceva ce Theo învățase de la părinții săi.

Grupul de căutare se sui pe biciclete și merse înapoi în parcul Truman, unde se regrupă. Patru dintre ei aveau

altceva de făcut și plecară. La 20 de minute după ce scăpară de Bard și de Sneed, Theo și trupa lui se duseră într-un cartier numit Maury Hill, situat în partea de sud-est a orașului, cât mai departe de Delmont. Distribuiră zeci de fluturași, inspectară câteva clădiri goale, stătură de vorbă cu niște vecini curioși și la ora șase fix plecară.

CAPITOLUL 5

Programul cinelor familiei Boone era la fel de predictibil precum un ceas de perete. Lunea, mergeau la Robilio's, un vechi restaurant italian din centru, nu foarte departe de birou. Marțea, mâncau supă și sendvișuri la adăpostul pentru persoanele fără adăpost unde făceau voluntariat. Miercurea, domnul Boone aducea mâncare chinezească de la Dragon Lady și mâncau din caserole uitându-se la televizor. Joia, doamna Boone lua un pui la rotisor de la un magazin turcesc, pe care îl mâncau cu humus și lipie. Vinerea mâncau pește la Malouf's, un local cunoscut, deținut de un cuplu de libanezi în vârstă, care țipau tot timpul unul la altul. Sâmbăta, alegeau cu rândul ce și unde să mănânce. De regulă, Theo prefera pizza și un film. Duminica, doamna Boone gătea în cele din urmă, iar Theo prefera această masă cel mai puțin, dar era suficient de isteț ca să nu spună asta. Marcellei nu-i plăcea să gătească. Ea muncea din greu și stătea ore în șir la birou și pur și simplu n-o încânta perspectiva de a se grăbi acasă ca să aibă și mai multă treabă în bucătărie. În plus, în Strattenburg existau destule restaurante cu specific și tot felul de magazine de delicatese și era mai bine să-i lase pe adevărații bucătari să se ocupe de gătit,

cel puțin după părerea doamnei Marcella Boone. Pe Theo nu îl deranja asta, și nici pe tatăl său. Atunci când gătea, avea pretenția ca soțul și fiul ei să facă apoi curățenie și amândoi bărbații preferau să evite spălatul vaselor.

Cina era întotdeauna la ora șapte fix, un alt semn evident de oameni organizați, care își trăiau fiecare zi cu ochii pe ceas. Theo își puse pe o tavă farfuria sa cu pui și creveți cu sos dulce-acrișor și se instală pe canapea. Apoi așeză pe podea o farfurie mai mică, pe care Judge o aștepta cu mare nerăbdare. Lui Judge îi plăcea mâncarea chinezească și era obișnuit să mănânce în sufragerie cu oamenii. Considera mâncarea pentru câini o ofensă la adresa sa.

După câteva îmbucături, domnul Boone întrebă:

– Și, Theo, ceva nou despre April?

– Nu, tată. Doar o grămadă de zvonuri la școală.

– Biata copilă, spuse doamna Boone. Sunt convinsă că toată lumea de la școală era îngrijorată.

– Doar despre asta am vorbit. O pierdere totală de vreme. Mâine ar trebui să rămân acasă și să ajut la căutări.

– Ce încercare jalnică, observă domnul Boone.

– Ați vorbit voi cu poliția și ați explicat că doamna Finnemore a mințit că a fost acasă cu April? Și că nu a fost acasă nici luni, nici marți seară? Că e o ciudată care ia pastile și își neglijează fiica?

Liniște. Timp de câteva secunde în cameră se așternu tăcere, apoi doamna Boone spuse:

– Nu, Theo. Am discutat despre asta și ne-am hotărât să mai așteptăm.

– Dar de ce?

– Pentru că asta nu-i va ajuta pe polițiști să o găsească pe April, zise tatăl lui. Ne-am gândit să mai așteptăm o zi-două. Discuția e încă deschisă.

– Nici nu te-ai atins de mâncare, Theo, observă mama.

Și era adevărat. Nu avea poftă de mâncare. Părea că mâncarea i se oprește în gât, unde pulsa o durere surdă, blocând orice.

– Nu mi-e foame, spuse el.

Mai târziu, când reluarea de la *Lege și ordine* era deja la jumătate, o știre de ultimă oră întrerupse programul. Căutarea lui April Finnemore continua, fără ca poliția să declare prea multe despre asta. Prezentară o fotografie de-a lui April, cea de pe afișele cu „DISPĂRUTĂ“ pe care Theo și amicii lui le distribuiseră. Imediat după asta apăru pe ecran fotografia lui Jack Leeper, care arăta ca un criminal în serie. Reporterul turui:

– Poliția cercetează posibilitatea ca Jack Leeper, după ce a evadat din închisoare în California, să se fi întors la Strattenburg pentru a o întâlni pe fata cu care coresponda, pe April Finnemore.

Poliția cercetează multe lucruri, reflectă Theo în sinea lui. Asta nu înseamnă că toate sunt adevărate. El se gândise toată ziua la Leeper și era sigur că April nu i-ar deschide ușa unui asemenea nemernic. Își repetase de nenumărate ori că teoria cu răpirea s-ar putea să nu fie decât o coincidență: Leeper evadase din închisoare, se întorsese la Strattenburg pentru că locuise aici cu mulți ani în urmă și se lăsase filmat de camera de luat vederi din acel minimarket exact în același moment în care April se hotărâse să fugă de acasă.

Theo o cunoștea bine pe April, dar își dădu seama și că erau multe lucruri pe care nu le știa despre ea. Nu că ar fi vrut să le știe. Se putea oare să fi fugit de acasă fără să-i spună lui? Încetul cu încetul, începuse să creadă că răspunsul era da.

Stătea pe sofa învelit cu o pătură, cu Judge lipit aproape la piept și, la un moment dat, adormiră amândoi. Theo se trezise în acea dimineață de la 4.30 și avea nevoie de somn. Era epuizat și fizic, și emoțional.

CAPITOLUL 6

La marginea dinspre est a orașului Strattenburg se forma un cot al râului Yancey. Un pod vechi, din acelea pentru mașini și trenuri, făcea legătura cu ținutul învecinat. Podul nu prea era folosit pentru că nu prea existau motive să călătorești în ținutul învecinat. Tot orașul era așezat pe malul de vest al râului și, când ieșeau din oraș, aproape toate mașinile o luau într-acolo. Cu zeci de ani în urmă, Yancey fusese o rută foarte importantă pentru comerțul agricol și cel de cherestea, iar în anii de început ai orașului zona aglomerată de „sub pod" era renumită pentru cârciumile sale și pentru sălile ilegale de jocuri de noroc, precum și pentru tot felul de locuri rău famate. Când transportul pe râu s-a diminuat, majoritatea acestor localuri s-au închis, iar oamenii care le frecventau s-au dus prin alte părți. Cu toate acestea, au rămas destui pe loc pentru a se asigura că acel cartier își păstrează reputația negativă.

„Sub pod" a devenit doar „podul", o parte a orașului pe care orice om normal o evita. Era un loc întunecat, ascuns chiar și în timpul zilei în umbra unei faleze întinse, iar noaptea cu câteva lumini stradale și cu trafic puțin. Existau tot felul de baruri și de localuri neprimitoare unde nu

veneai decât în căutare de belele. Casele erau niște colibe mici, construite pe pontoane pentru a le proteja de nivelul ridicat al apei. Oamenii care locuiau acolo erau numiți uneori „șoareci de râu“, o poreclă pe care, desigur, ei o găseau insultătoare. Se îndeletniceau cu pescuitul, iar ceea ce prindeau vindeau unei fabrici de conserve care producea mâncare pentru câini și pisici. Dar nu munceau prea mult. Erau niște oameni leneși, care trăiau de pe urma râului și din ajutoare sociale, dușmănindu-se între ei din motive triviale și având reputația de indivizi iuți la mânie și agresivi.

În dimineața zilei de joi, căutarea ajunse la pod.

Un șoarece de râu pe nume Buster Shell își petrecuse mare parte din seara de miercuri în barul lui preferat, bând berea lui preferată, o bere ieftină, și jucând poker. Când rămase fără bani, nu avu de ales decât să se îndrepte spre casă, la nevasta lui cicălitoare și la cei trei copii murdari. Pe când mergea pe străzile înguste și nepavate, dădu peste un bărbat care se grăbea undeva. După un schimb de cuvinte dure, așa cum era obiceiul sub pod, bărbatul nu se arătă interesat de o bătaie cu pumnii, de care Buster era cu siguranță pregătit.

După ce-și reluă plimbarea, Buster încremeni. Mai văzuse undeva acel chip. Îl văzuse cu numai câteva ore în urmă. Era chipul individului aceluia căutat de poliție. Cum îl chema? Buster, pe jumătate beat sau chiar mai mult, își pocni degetele în mijlocul străzii, storcându-și creierii ca să-și amintească.

– Leeper, spuse el într-un final. Jack Leeper.

Până în acel moment, cei mai mulți din Strattenburg aflaseră deja că poliția oferea o recompensă de cinci mii de dolari pentru orice informație care ar duce la arestarea lui

Jack Leeper. Buster aproape că putea să simtă mirosul banilor. Se uită în jur, dar bărbatul dispăruse de mult. Totuși, Leeper – iar în mintea lui Buster nu încăpea nici o îndoială că bărbatul era într-adevăr Jack Leeper – se afla acum undeva sub pod. El se găsea în partea lui Buster de oraș, o parte pe care poliția prefera să o evite, un loc unde șoarecii de râu își făceau propriile reguli.

În doar câteva minute, Buster adună o mică poteră bine înarmată – vreo șase bărbați cam la fel de beți ca și el. Deja se dusese vorba. Zvonul că un deținut evadat era prin apropiere se răspândi prin cartier. Oamenii râului se luptau tot timpul între ei, dar atunci când erau amenințați din afară, se coalizau repede.

Cu Buster dând ordine pe care nu le urma nimeni, căutarea lui Jack Leeper scârțâi de la început. Neînțelegerile se datorau în mare parte strategiei și, cum fiecare bărbat avea o armă încărcată, situația era gravă. Cu timpul căzură totuși de acord că trebuia păzită strada principală, singura, care ducea la faleză și în oraș. Acestea fiind zise, unica șansă de scăpare a lui Leeper era fie să fure o barcă, fie să facă o baie în râul Yancey.

Orele treceau. Buster și oamenii lui merseră din ușă în ușă, cercetând cu atenție pe sub case, pe sub barăci, în interiorul micilor magazine, prin boschete și printre copaci. Grupul de căutare tot creștea, iar Buster începu să se îngrijoreze despre cum va trebui să împartă recompensa cu atâția oameni deja implicați. Cum să facă să păstreze mare parte din bani? Avea să fie greu. Recompensa de cinci mii de dolari putea isca un mic război printre șoarecii de râu de sub pod.

Prima rază de soare străbătu norii departe spre est. Căutarea rămăsese fără zvâc. Oamenii lui Buster erau obosiți și își pierduseră din entuziasm.

Domnișoara Ethel Barber avea 85 de ani și trăise singură de când îi murise bărbatul, cu ani în urmă. Ea era una dintre puținele persoane de sub pod care pierduse distracția. Când se trezi la 6 dimineața și se duse să-și facă o cafea, auzi un zgomot slab venind dinspre ușa din spate a cocioabei ei cu patru încăperi. În sertar, sub prăjitorul de pâine, ținea un pistol. Îl luă repede, apoi aprinse lumina. Ca și Buster, ea se trezi față în față cu bărbatul pe care-l văzuse la știri. Acesta era pe cale să înlăture micul geam de la ușă, în încercarea clară de a pătrunde înăuntru. Când domnișoara Ethel ridică arma ca și cum avea de gând să tragă prin geam, Jack Leeper rămase cu gura căscată, cu ochii holbați de spaimă și, șocat, scoase câteva sunete pe care ea nu le înțelese prea bine. (Oricum își pierduse auzul aproape de tot.) Leeper se lăsă în jos și o șterse. Domnișoara Ethel puse mâna pe telefon și sună la 911.

În numai câteva minute, un elicopter al poliției survola în apropierea podului și un echipaj SWAT se deplasa în liniște pe străzi.

Buster Shell fu arestat pentru consum de alcool în spațiu public, pentru posesia ilegală a unei arme de foc și pentru că se opuse arestării. Îi puseră cătușele și fu dus în arest, iar visurile sale despre recompensă se spulberară pentru totdeauna.

Pe Leeper îl găsiră curând într-un șanț acoperit cu vegetație, din apropierea străzii care ducea la pod. O luase înapoi și era evident că încercase să plece din zonă. De ce se dusese acolo avea să rămână un mare mister.

Fusese localizat de cei din elicopter, după care echipajul SWAT fu direcționat către locul unde se ascundea și în numai câteva minute strada se umplu de mașini de poliție, de tot felul de polițiști înarmați, de trăgători de elită, de copoi și sosi chiar și o ambulanță. Elicopterul coborî tot mai mult. Nimeni nu voia să rateze distracția. Era și o dubiță a canalului local de știri care filma și transmitea în direct.

Theo se uita la televizor. Se trezise devreme, pentru că stătuse treaz aproape toată noaptea, foindu-se în pat, făcându-și griji pentru April. Se așeză la masă, jucându-se cu un castron de cereale, urmărind alături de părinții săi ecranul micuț al televizorului. Când camera luă un prim-plan cu echipajul SWAT care scotea pe cineva din șanț, Theo scăpă lingura, apucă telecomanda și dădu sonorul mai tare.

Jack Leeper arăta înfricoșător. Hainele sale erau zdrențuite și pline de noroi. Nu se mai bărbierise de zile întregi. Părul său negru și des era ciufulit în toate direcțiile. Părea mânios și sfidător, protestând față de polițiști și chiar scuipând camera de luat vederi. În timp ce se apropia de stradă și era înconjurat de și mai mulți polițiști, un reporter strigă:

– Hei, Leeper! Unde e April Finnemore?

La care Leeper rânji dezgustător și strigă înapoi:

– Nu o veți găsi niciodată.

– E în viață?

– Nu o veți găsi niciodată.

– Doamne Dumnezeule! exclamă doamna Boone.

Inima lui Theo îngheță pe loc, iar el nu mai putu să respire. Se uită cum Leeper era îmbrâncit în spatele mașinii de poliție și cum dispăru de acolo. Reporterul vorbea către cameră, dar Theo deja nu mai auzea ce spune. Își luă încet capul în mâini și începu să plângă.

CAPITOLUL 7

Prima oră era de spaniolă, a doua în ordinea preferințelor lui Theo, imediat după cea de educație civică a domnului Mount. *Madame* Monique era cea care preda spaniolă, o tânără doamnă, drăguță și exotică din Camerun, din vestul Africii. Spaniola era doar una dintre numeroasele limbi pe care le vorbea. În mod normal, cei șaisprezece băieți din clasa lui Theo erau ușor de motivat, iar ora le făcea plăcere.

Cu toate acestea, în toată școala domnea o mare zăpăceală. Cu o zi în urmă, coridoarele și sălile de clasă vuiau de discuții agitate, pe măsură ce se răspândea zvonul dispariției lui April. Oare fusese răpită? Oare fugise de acasă? Care era faza cu mama ei ciudată? Unde era taică-său? Pe tot parcursul zilei, aceste întrebări și multe altele fură dezbătute cu mare entuziasm. Acum însă, odată cu capturarea lui Jack Leeper și cu cuvintele de neuitat pe care le rostise despre April, elevii și profesorii erau cu adevărat speriați.

Madame Monique înțelese situația. Și ea o avusese pe April ca elevă. Ea încercă să-i atragă pe băieți într-o discuție nu foarte interesantă despre mâncarea mexicană, dar ei erau prea preocupați.

În a doua oră, toate clasele a opta fură chemate să se adune în sala de festivități. Cinci clase de fete și cinci de băieți, împreună cu toți profesorii. Era al treilea an în care gimnaziul trecea prin experimentul separării pe sexe în timpul orelor, dar nu și în timpul celorlalte activități ale zilei. Până acum experimentul primise evaluări favorabile. Dar pentru că în cea mai mare parte a zilei erau separați, atunci când se întâlneau la prânz, în pauza de dimineață, la orele de educație fizică sau în adunări, era ceva mai multă electricitate în aer și era nevoie de câteva minute pentru ca lucrurile să se calmeze. Dar nu și astăzi. Erau cuminți. Renunțaseră la comportamentul obișnuit, la flirt, la schimburile de priviri sau la discuțiile însuflețite. Se așezară în liniște, cu sobrietate.

Directoarea, doamna Gladwell se străduí o vreme să-i convingă că April era probabil în regulă, că poliția o va găsi curând și ea se va reîntoarce la școală. Vocea sa era liniștitoare, cuvintele bine alese, iar elevii de clasa a opta erau gata să creadă orice veste bună. Apoi un zgomot – un sunet inconfundabil de elicopter care zboară la joasă altitudine – se auzi pe deasupra școlii și toate gândurile se reîndreptară imediat către activitatea frenetică de căutare a colegei lor. Câteva fete fură văzute frecându-se la ochi.

Mai târziu, după prânz, în timp ce Theo și prietenii săi erau pe jumătate implicați într-un joc de frisbee, un alt elicopter trecu pe deasupra școlii, îndreptându-se în grabă undeva. După însemnele pe care le avea, părea să aparțină unui alt departament al forțelor de poliție. Jocul se opri; băieții se uitară în sus până când elicopterul dispăru. Clopoțelul sună sfârșitul prânzului, iar băieții se întoarseră în liniște în clasă.

În timpul orelor de școală, erau momente în care Theo și prietenii săi aproape reușeau să uite de April, fie și numai pentru o clipă. Și ori de câte ori apăreau asemenea momente, care într-adevăr erau rare, se putea auzi un alt elicopter pe deasupra orașului – bâzâind, uruind, urmărind – asemenea unei insecte uriașe gata de atac.

Tot orașul era cu nervii întinși, așteptând parcă niște vești îngrozitoare. În cafenelele și magazinele și birourile din centru, angajații și clienții discutau cu voce joasă, repetând zvonurile pe care le auziseră în ultima jumătate de oră. La tribunal, care era de fiecare dată o sursă bogată de bârfe, funcționarii și avocații se adunau în jurul cănilor de cafea și al aparatelor de apă și schimbau ultimele informații. Din jumătate în jumătate de oră, posturile locale de televiziune transmiteau reportaje în direct. Aceste actualizări nu aduceau de regulă nimic nou, ci apărea doar un reporter undeva în apropierea râului care spunea cam tot ceea ce spusese și mai devreme.

La Gimnaziul din Strattenbug, elevii de clasa a opta stătură cuminți la ore, cei mai mulți dintre ei nerăbdători să ajungă acasă.

Jack Leeper, îmbrăcat acum într-o salopetă portocalie de pușcăriaș, fu condus într-o cameră de interogatoriu din subsolul secției de poliție. În centrul încăperii era așezată o masă mică și un scaun pliant pentru suspect. De partea cealaltă a mesei stăteau doi detectivi, Slater și Capshaw. Polițiștii în uniformă care îl însoțiră pe Leeper îi scoaseră cătușele și lanțurile de la picioare, apoi se retraseră la locurile lor lângă ușă. Ei rămaseră în încăpere pentru asigurarea protecției, chiar dacă nu era nevoie de ei cu adevărat.

Cu siguranță, detectivii Slater și Capshaw puteau să-și poarte singuri de grijă.

– Ia loc, domnule Leeper, spuse detectivul Slater, arătând spre scaunul pliant care era liber.

Leeper se așeză încet. Își făcuse duș, dar nu se bărbierise și continua să arate ca un lider nebun al vreunei secte, care tocmai petrecuse o lună în pădure.

– Eu sunt detectivul Slater, iar acesta este partenerul meu, detectivul Capshaw.

– Ce plăcere să vă cunosc, băieți! mârâi Leeper.

– Oh, plăcerea e de partea noastră, spuse Slater la fel de sarcastic.

– O adevărată onoare, adăugă Capshaw într-unul din puținele momente când deschidea gura.

Slater era detectiv cu vechime, avea gradul cel mai mare și era cel mai bun din Strattenburg. Era uscățiv și avea un cap ras și neted și nu se îmbrăca decât în costume negre cu cravată neagră. Orașul nu avea parte de prea multe crime violente, dar atunci când se întâmplau, detectivul Slater se afla acolo să le rezolve și să-l aducă pe infractor în fața justiției. Partenerul său, Capshaw, era observatorul, cel care lua notițe și cel mai de treabă dintre ei, atunci când trebuiau să joace rolul de polițist bun/polițist rău.

– Am vrea să-ți punem câteva întrebări, începu Slater. Vrei să stăm de vorbă?

– Poate.

Capshaw scoase o foaie de hârtie și i-o înmână lui Slater, care spuse:

– Ei bine, domnule Leeper, așa cum bine știi din lunga dumitale carieră de infractor, mai întâi trebuie să ți se citească drepturile. Îți amintești asta, nu-i așa?

Leeper îi privi pe Slater de parcă ar fi vrut să sară peste masă și să-l apuce de gât, dar Slater nu părea deloc neliniștit.

– Ai auzit de drepturile *Miranda*, nu-i așa, domnule Leeper? continuă Slater.

– Da.

– Sigur că da. Sunt convins că de-a lungul anilor ai fost în multe astfel de încăperi, spuse Slater rânjind.

Leeper nu zâmbea.

Capshaw lua deja notițe.

– Mai întâi, nu ești obligat să stai de vorbă cu noi. Punct. Înțelegi? zise Slater.

Leeper încuviință din cap.

– Dar dacă stai de vorbă cu noi, atunci orice vei spune poate fi folosit împotriva ta la tribunal. Te-ai prins?

– Da.

– Ai dreptul la un avocat, la îndrumare din partea unuia. Înțelegi?

– Da.

– Iar dacă nu îți poți permite unul, și sunt sigur că nu poți, atunci statul îți va oferi unul din oficiu. Mă urmărești?

– Da.

Slater strecură foaia de hârtie în fața lui Leeper și spuse:

– Dacă semnezi aici înseamnă că ești de acord că ți-am explicat ce drepturi ai și că renunți voluntar la ele.

Așeză un pix în partea de sus a hârtiei. Leeper nu dădu nici un semn de grabă, citi cuvintele, jucându-se cu pixul și, în cele din urmă, semnă.

– Aș vrea o cafea, se poate? întrebă el.

– Cu lapte și zahăr?

– Nu, neagră.

Slater îi făcu semn cu capul unuia din ofițerii de la ușă care părăsi încăperea.

– Acum, avem câteva întrebări pentru tine, spuse Slater. Ești pregătit să vorbești?

– Poate.

– În urmă cu două săptămâni erai în California în închisoare, executând o sentință pe viață pentru răpire. Ai evadat împreună cu alți șase printr-un tunel, iar acum ești aici în Strattenburg.

– Ai o întrebare?

– Da, domnule Leeper, am o întrebare. De ce ai venit la Strattenburg?

– Trebuia să mă duc undeva. Nu puteam să mă învârt pe lângă închisoare, mă înțelegi?

– Cred că da. Ai locuit aici mai demult, corect?

– Când eram mic, prin clasa a șasea, cred. Am fost la gimnaziu un an, iar apoi ne-am mutat.

– Și ai rude pe-aici?

– Îndepărtate.

– Una dintre aceste rude îndepărtate este Imelda May Underwood, a cărei mamă avea o verișoară de gradul al treilea pe nume Ruby Dell Butts, al cărei tată era Franklin Butts, cunoscut prin cârciumi mai degrabă ca „Logchain", iar „Logchain" avea un frate vitreg pe nume Winstead Leeper, „Winky" pe scurt și mi se pare că el era tatăl tău. Mort acum vreo zece ani.

Leeper ascultă toate astea și spuse în cele din urmă:

– Winky Leeper a fost tatăl meu, da.

– Deci undeva în mijlocul tuturor acestor divorțuri și recăsătoriri, ai ajuns să fii văr de a zecea sau a unsprezecea spiță cu Imelda May Underwood, care s-a măritat cu un

bărbat pe nume Thomas Finnemore și care acum își spune May Finnemore, mama micuței April. Zic bine, domnule Leeper?

– Nu m-am preocupat niciodată prea mult de familia mea.

– Păi, sunt sigur că și ei sunt foarte mândri de tine.

Ușa se deschise și ofițerul așează pe masă, în fața lui Jack Leeper, un pahar de hârtie cu cafea neagră din care ieșea abur. Se pare că era prea fierbinte pentru a fi băută, așa că Leeper doar se uită la ea. Slater făcu o pauză de o clipă, iar apoi continuă:

– Avem copiile a cinci scrisori pe care April ți le-a trimis în închisoare. Dulcegării de copil – că îi părea rău pentru tine și voia să corespondați. I-ai răspuns la scrisori?

– Da.

– Cât de des?

– Nu știu. De câteva ori, cred.

– Te-ai întors la Strattenburg ca să o vezi pe April?

În sfârșit, Leeper luă paharul și sorbi o gură de cafea.

– Nu sunt sigur că vreau să răspund la această întrebare.

Pentru prima dată, detectivul Slater păru să se enerveze.

– De ce te temi de această întrebare, domnule Leeper?

– Nu sunt obligat să răspund la întrebările tale. Așa zice chiar aici, pe bucata voastră de hârtie. Pot să plec chiar acum, știu regulile.

– Ai venit aici ca să o vezi pe April?

Leeper mai luă o gură de cafea și un timp nimeni nu mai scoase o vorbă. Cei patru ofițeri se uitau la el. El se uita la paharul de hârtie. În cele din urmă, spuse:

– Uite cum stă treaba. Tu vrei ceva. Eu vreau ceva. Tu vrei fata. Eu vreau o înțelegere.

– Ce fel de înțelegere, Leeper? întrebă Slater.

– Acum o clipă eram domnul Leeper. Acum sunt doar Leeper. Te enervez, domnule detectiv? Dacă da, chiar îmi pare rău. Uite la ce mă gândesc. Știu că o să mă întorc la pușcărie, dar chiar mi s-a acrit de California. E multă brutalitate în închisori – sunt supraaglomerate, au o grămadă de găști, violență, mâncare stricată – știi despre ce vorbesc, domnule detectiv Slater?

Slater nu fusese niciodată în interiorul unei închisori, dar pentru a merge mai departe spuse:

– Sigur.

– Vreau să-mi execut pedeapsa aici, unde pușcăriile sunt ceva mai agreabile. Știu asta pentru că le-am cercetat cu atenție.

– Unde e fata, Leeper? spuse Slater. Dacă ai răpit-o, ai în față încă o sentință pe viață. Dacă e moartă, te așteaptă pedeapsa capitală.

– De ce i-aș face vreun rău micuței mele verișoare?

– Unde e, Leeper?

Încă o înghițitură lungă de cafea, apoi Leeper își încrucișă brațele peste piept și rânji la detectivul Slater.

Secundele treceau.

– Te joci cu noi, Leeper, spuse detectivul Caphsaw.

– Poate că da, poate că nu. Există vreo recompensă în bani?

– Nu și pentru tine, preciză Slater.

– De ce nu? Îmi dai niște bani, iar eu te duc la fată.

– Nu merge așa.

– Cincizeci de mii de dolari și fata e a ta.

– Ce-o să faci cu cincizeci de mii de dolari, Leeper? întrebă Slater. Ești închis pentru tot restul vieții.

– Oh, banii pot face multe în pușcărie. Îmi dai banii și aranjezi ca să pot să-mi execut pedeapsa aici, și avem o înțelegere.

– Ești mai prost decât credeam, zise Slater enervat.

Capshaw adăugă repede:

– Și noi care credeam că noi suntem ăia proști, înainte de a începe această discuție.

– Haideți, oameni buni. Asta nu vă duce nicăieri. Batem palma?

– Nu batem nici o palmă, Leeper, spuse Slater.

– Păcat!

– Nu batem palma, dar îți promit ceva. Dacă fata aia a pățit ceva, o să te vânez până la moarte.

Leeper râse zgomotos, apoi spuse:

– Îmi place când polițiștii încep să facă amenințări. S-a terminat, băieți. Nu mai spun nici un cuvânt.

– Unde e fata, Leeper? insistă Capshaw.

Leeper doar rânji și clătină din cap.

CAPITOLUL 8

Theo nu ar fi dorit să rămână la școală după ore, ca să vadă meciul de fotbal al fetelor. El oricum nu juca fotbal, neavând de ales. Astmul îl ținea departe de activitățile obositoare, dar chiar și fără astm nu credea că ar fi jucat fotbal. Încercase pe la 6 ani, înainte să facă astm, dar jocul nu îl captivase niciodată. Când avea 9 ani, în timpul unul joc de baseball se prăbușise pe teren după o triplă, iar asta pusese capăt scurtei sale cariere în sporturile de echipă. Și se apucase de golf.

Cu toate acestea, domnului Mount îi plăcea fotbalul, ba chiar și jucase când era în facultate, iar elevii care mai rămâneau pentru meci erau mai bine văzuți. În plus, la gimnaziul din Strattenburg era o regulă nescrisă că fetele făceau galerie băieților și invers. Cu orice altă ocazie, Theo ar fi urmărit bucuros meciul din tribune, fiind mai puțin atent la joc, cât mai degrabă la cele douăzeci și două de fete de pe teren, neuitându-le nici pe cele din tribune. Dar nu și azi. Acum își dorea să fie în altă parte, împărțind fluturași cu DISPĂRUTĂ, făcând ceva pentru a ajuta la găsirea lui April.

Era o zi grea pentru orice fel de joc. Copiii din Strattenburg erau tulburați. Și jucătoarelor, și fanilor le lipsea

energia. Ba chiar și echipa adversă din Elksburg, oraș aflat la 60 de kilometri depărtare, părea afectată. Când, după zece minute de la începerea partidei, un alt elicopter zbură pe deasupra, fiecare fată de pe teren se opri pentru o clipă și se uită în sus cu teamă.

Așa cum era de așteptat, domnul Mount își croi încetul cu încetul drum către un grup de femei. Cel mai prost ascuns secret din școală era că domnul Mount pusese ochii pe domnișoara Highlander, o profesoară de matematică superbă care terminase facultatea de numai doi ani. Fiecare băiat de a șaptea și de a opta era îndrăgostit în secret și fără speranță de domnișoara Highlander, și, desigur, nici domnul Mount nu rămăsese insensibil. El avea vreo 35 de ani, era celibatar și de departe cel mai tare profesor din școală, iar băieții de 16 ani al căror diriginte era îl împingeau de la spate să se țină după domnișoara Highlander.

Când domnul Mount se puse în mișcare, la fel făcu și Theo. El presupuse corect că atenția domnului Mount va fi concentrată curând în altă parte; era momentul ideal pentru o ieșire discretă. Theo și încă trei băieți se strecurară afară de pe terenul de fotbal și la scurtă vreme goneau deja pe bicicletele lor, îndepărtându-se de școală. Grupul lor de căutare era mult mai mic, iar ei se așteptaseră la asta. Cu o zi în urmă fuseseră prea mulți, cu prea multe păreri și vânzoleala lor putuse fi remarcată de polițiști precum Bard. La școală, pe când Theo și Woody se ocupau de organizare, văzură că de data asta erau mai puțini voluntari. Urgența pe care o resimțea Theo nu era împărtășită de prea mulți dintre colegii săi. E drept că erau îngrijorați, dar mulți dintre ei considerau că niște puști pe bicicletă plecați în căutare erau o pierdere de vreme. Poliția avea echipe SWAT,

elicoptere, câini și o grămadă de oameni. Dacă ei nu o puteau găsi pe April, atunci nu mai era nici o speranță.

Theo, împreună cu Woody, Aaron și Chase reveniră în cartierul Delmont și cutreierară străzile câteva minute, pentru a se asigura că poliția e în altă parte. Fără polițiști prin apropiere, ei începură repede să împartă fluturași cu DISPĂRUTĂ și să le lipească de stâlpii utilitari. Cercetară câteva clădiri pustii, se uitară prin câteva apartamente părăsite, o luară spre un șanț de scurgere năpădit de vegetație, verificară sub două poduri și începuseră să avanseze serios când Woody primi un telefon de la fratele său mai mare. Woody înlemni, ascultă concentrat apoi le împărtăși și celorlalți:

– Au găsit ceva în josul râului.

– Ce?

– Nu se știe exact, dar frate-meu ascultă stațiile de emisie-recepție ale poliției și mi-a spus că lucrurile au luat-o razna. Toți polițiștii se îndreaptă într-acolo.

– Să mergem, zise Theo fără să ezite.

O luară la goană ca să iasă din Delmont, trecură pe lângă Colegiul Stratten în drum spre centrul orașului și, pe când se apropiau de capătul dinspre est al Main Street, văzură mașinile de poliție și zeci de polițiști împânzind zona. Strada era blocată, iar zona de sub pod, împrejmuită. În aer plutea un sentiment apăsător. Și era mult zgomot – două elicoptere survolau râul. Comercianții din centru și clienții lor ieșiseră pe trotuare, căscând gura de la distanță și așteptând să se întâmple ceva. Traficul fusese deviat de pe pod și în zona râului.

În timp ce băieții urmăreau toate acestea, o altă mașină de poliție ateriză lângă ei. Șoferul coborî geamul, iar apoi mârâi:

– Ce faceți voi aici, băieți?

Era tot ofițerul Bard.

– Doar ne plimbam cu bicicleta, spuse Theo. Nu e ilegal.

– Nu face pe deșteptul cu mine, Boone! Dacă vă văd pe vreunul prin apropiere de râu, jur că vă rețin.

Theo se gândi la câteva replici scurte, dar toate le-ar fi adus și mai multe necazuri. Așa că rânji și spuse politicos:

– Da, domnule.

Bard zâmbi prostește, apoi demară spre pod.

– Urmați-mă, spuse Woody, și o luară iar la goană.

Woody locuia într-o parte a orașului numită East Bluff, în apropiere de râu, pe o colină domoală care deschidea drumul către malurile joase ale râului. Era un loc plin de străduțe înguste, alei întunecate, pâraie și drumuri înfundate. În general era un cartier sigur, dar se auzeau despre el mai multe povești colorate și întâmplări ciudate decât se cuvenea. Tatăl lui Woody era un pietrar cunoscut, care își trăise toată viața în East Bluff. Avea o familie mare, un adevărat clan, cu o grămadă de mătuși, unchi și veri, trăind cu toții unul aproape de celălalt.

La zece minute după întâlnirea cu polițistul Bard, băieții își făceau drum prin East Bluff, pe o stradă îngustă care îi purta în zigzag pe marginea râului până sus. Woody pedala ca un nebun, iar celorlalți le era greu să țină pasul cu el. Acesta era teritoriul lui; se plimba cu bicicleta pe aceste drumeaguri de pe când avea șase ani. Traversară un drum cu pietriș, coborâră o pantă abruptă, ajunseră de partea cealaltă și zoriră până să ajungă din nou pe drum. Theo, Aaron și Chase erau speriați, dar prea entuziasmați pentru a încetini. Și, bineînțeles, erau hotărâți să țină pasul cu Woody, care părea gata să înjure în fiecare clipă. În cele din

urmă, se opriră într-un mic loc de popas aflat sus, o zonă cu iarbă de unde, printre copaci, se putea vedea râul curgând dedesubt.

– Veniți cu mine, spuse Woody și se dădură cu toții jos de pe biciclete. Ținându-se de niște araci de viță-de-vie, ei coborâră repede versantul, ajungând pe un platou stâncos, iar acolo, dedesubt, se întindea râul Yancey. Nimic nu le mai obstrucționa vederea.

La vreo doi-trei kilometri spre nord se zăreau șirurile de case văruite în alb unde locuiau șoarecii de râu, iar dincolo de ele era podul, plin de mașini de poliție. Pe malul celălalt al râului, în apropiere de pod, tocmai sosise o ambulanță. Polițiștii erau în bărci; câțiva îmbrăcați în costum de scafandru. Situația părea tensionată, aproape delirantă, cu sirenele urlând, polițiști împrăștiați peste tot și cu elicopterele survolând la joasă altitudine, supraveghind totul.

Se găsise ceva.

Băieții stătură acolo multă vreme și schimbară puține cuvinte. Căutarea, salvarea, scoaterea sau oricum s-ar fi numit se desfășura lent. Fiecare se gândea la același lucru – că de fapt urmăreau un loc al unei crime, a cărei victimă era prietena lor April Finnemore și că i se făcuse ceva groaznic, iar apoi fusese părăsită la marginea râului. Se pare că era moartă, căci nu se grăbeau să o scoată din apă și să o ducă la spital. Sosiră și mai multe mașini de poliție, și haosul se înteți.

În cele din urmă, fără a se adresa cuiva anume, Chase spuse:

– Credeți că e April?

– Cine altcineva ar putea fi? răspunse precipitat Woody. În orașul ăsta nu apare în fiecare zi un cadavru plutitor.

– Nu știi cine sau ce este, spuse Aaron.

De regulă îi plăcea să găsească o cale de a-l contrazice pe Woody, care avea păreri ferme despre aproape orice.

Lui Theo îi sună celularul în buzunar. Se uită la el – doamna Boone telefona de la serviciu.

– E mama, zise el agitat, apoi răspunse. Bună, mami.

La capătul celălalt, maica-să spuse:

– Theo, unde ești?

– Tocmai am plecat de la meciul de fotbal, zise el strâmbându-se către prietenii lui.

Nu era chiar o minciună, dar chiar și așa tot era departe de adevăr.

– Păi, se pare că poliția a găsit un cadavru în râu, de partea cealaltă, în apropiere de pod, îl informă ea.

Era clar că unul dintre elicoptere, în roșu și galben, vopsit strident cu Canal 5 pe ambele părți, transmitea live și probabil că tot orașul se uita.

– A fost identificat? întrebă Theo.

– Nu, încă nu. Dar nu cred că veștile sunt bune, Theo.

– Groaznic.

– Când ajungi la birou?

– Vin în 20 de minute.

– Bine, Theo. Ai grijă, te rog!

Ambulanța se îndepărta de râu, apoi ajunse pe pod, unde un șir de mașini de poliție formară o escortă. Întreaga procesiune prinse viteză, cu elicopterele pe urmele lor.

– Să mergem, spuse Theo, iar băieții urcară încet panta, se suiră pe biciclete și plecară.

*

Boone & Boone avea o bibliotecă imensă cu cărți de drept la etajul întâi, în apropiere de recepția unde lucra Elsa, ținând totul sub observație. Din toată clădirea, biblioteca era încăperea preferată a lui Theo. Îi plăceau rafturile cu cărți groase și importante, scaunele confortabile din piele și masa mare de conferințe, din lemn de mahon. Biblioteca era folosită pentru tot felul de întâlniri importante – depoziții, discuții pentru a cădea la o înțelegere, pregătirea dinainte de proces a doamnei Boone. Din când în când, în cazurile de divorț, se ajungea la proces. Nu la fel stăteau lucrurile și cu domnul Boone. El era avocat specializat în domeniul imobiliar și rareori părăsea biroul său de la etaj. Cu toate acestea, din când în când avea nevoie de bibliotecă pentru încheierea înțelegerilor sale imobiliare.

Pe Theo îl așteptau în bibliotecă. Părinții săi se uitau la știri împreună cu Elsa la un televizor. Mama îl luă în brațe după ce intră, iar apoi și Elsa. Își trase un scaun lângă televizor, încadrat de-o parte și de alta de mama și de Elsa, amândouă bătându-l ușor pe genunchi de parcă tocmai ar fi fost salvat de la moarte. Se vorbea numai de descoperirea unui cadavru și de transportarea acestuia la morgă, unde autoritățile se ocupau acum de tot felul de chestiuni importante. Reportera nu era sigură ce anume se întâmpla la morgă și nu reușise să găsească un martor dispus să stea de vorbă cu ea, așa că specula după cum obișnuiesc să facă ziariștii.

Theo ar fi vrut să le spună tuturor că văzuse de sus cum stăteau lucrurile pe râu, dar o asemenea declarație ar fi complicat și mai mult lucrurile.

Reportera spuse că poliția colabora cu inspectori de la departamentul de criminalistică și spera să aibă mai multe informații în câteva ore.

– Biata copilă, zise Elsa și nu era pentru prima dată.

– De ce spui asta? întrebă Theo.

– Iartă-mă.

– Nu știi dacă e fata. Nu știi că e April. Nu știm nimic, da?

Adulții se uitară unii la alții. Cele două femei continuară să îl bată pe Theo pe genunchi.

– Theo are dreptate, interveni domnul Boone, dar numai pentru a-și consola fiul.

Arătară pentru a mia oară o fotografie a lui Jack Leeper și reamintiră cazierul acestuia. Când deveni evident că pentru moment nu mai era nimic nou, își pierdură din interes. Domnul Boone se îndepărtă. Pe doamna Boone o aștepta un client. Elsa trebuia să răspundă la telefon.

În cele din urmă, Theo se urni către biroul său, situat în partea din spate a clădirii. Judge îl urmă, iar Theo petrecu multă vreme mângâindu-l pe cap și vorbind cu el. Asta îi făcu pe amândoi să se simtă mai bine. Theo își puse picioarele pe masă și privi în jur prin încăperea micuță. Își ațintă privirea pe peretele de unde afișul său favorit îl făcea să zâmbească de fiecare dată. Era un desen în creion foarte reușit, înfățișându-l pe tânărul Theodore Boone, avocat, în sala de tribunal, purtând costum și cravată, cu un ciocănel zburând razant pe lângă capul său, iar jurații izbucnind în hohote de râs. Iar textul din bulă țipa: „Se respinge!“ În colțul din dreapta jos, artista își scrisese numele: „April Finnemore“. Desenul fusese un cadou de ziua lui Theo cu un an în urmă.

Oare cariera ei se încheiase înainte de a începe? Oare April era moartă, o copilă dulce de numai 13 ani, răpită și ucisă cu brutalitate pentru că nu avea pe nimeni care să aibă grijă de ea? Mâinile lui Theo tremurau și își simțea

gura uscată. Închise ușa și o încuie, apoi merse până la desen și atinse ușor numele ei. Avea ochii umezi, iar apoi începu să suspine. Se lăsă să cadă pe podea și plânse multă vreme. Judge se cuibări lângă el, privindu-l cu tristețe.

CAPITOLUL 9

După o oră începu să se însereze. Theo ședea la micul său birou, o masă pătrată dotată cu accesorii avocățești – o agendă, un mic ceas digital, un set de instrumente de scris, cu numele său gravat pe plăcuța de lemn. În fața lui stătea deschis manualul de algebră. Se uita la el de ceva vreme, incapabil să citească vreun cuvânt sau să dea pagina. Avea și caietul deschis, dar pagina era albă.

Nu se putea gândi decât la April și la oroarea de a privi de la distanță cum poliția îi pescuia cadavrul din apele murdare ale râului Yancey. De fapt, nu văzuse cu exactitate un cadavru, dar îi văzuse pe polițiști și pe scafandri înghesuindu-se în jurul a ceva și opintindu-se disperați să-l scoată din apă. Evident, era un cadavru. Altfel de ce ar fi fost poliția acolo, făcând ceea ce făcuse? În ultima săptămână nu mai dispăruse nimeni altcineva din Strattenburg, de fapt nici în ultimul an. Pe listă era un singur nume, iar Theo ajunsese să fie convins că April era moartă. Răpită, ucisă și aruncată în apă de către Jack Leeper.

Theo aștepta cu nerăbdare procesul lui Leeper. Spera ca acesta să aibă loc curând, la doar câteva străzi mai încolo, la tribunalul regional. Va urmări fiecare moment al

procesului, chiar dacă pentru asta ar trebui să lipsească de la școală. Poate va fi chemat ca martor. Nu știa ce va spune în boxa martorilor, dar va spune orice va fi nevoie pentru a-l înfunda pe Jack Leeper, pentru a-i aduce o condamnare și pentru a-l întemnița pentru totdeauna. Va fi un moment măreț – chemarea lui Theo ca martor, să pășească în sala de judecată plină până la refuz, să-și așeze mâna pe Biblie, să jure că va spune adevărul, să ia loc în boxa martorilor, zâmbindu-i judecătorului Gantry, uitându-se cu încredere la expresiile pline de curiozitate ale juraților, cuprinzând cu privirea întreg publicul, iar apoi uitându-se la chipul hidos al lui Jack Leeeper, subjugându-l, fără frică, din priviri în sala de tribunal. Cu cât se gândea mai mult la această scenă, cu atât îi plăcea mai tare. Exista o mare probabilitate ca Theo să fi fost ultima persoană care vorbise cu April înainte ca aceasta să fi fost răpită. El ar putea depune mărturie că era speriată și, în mod surprinzător, singură. Cum a intrat? Asta ar fi problema. Cum reușise răpitorul să intre în casă? Poate doar Theo știa că ea încuiase toate ușile și închisese toate ferestrele, ba chiar proptise scaune sub clanțele ușilor pentru că-i era foarte frică. Așa că, întrucât nu existau semne de pătrundere cu forța, asta însemna că ea cunoștea identitatea răpitorului. Îl cunoștea pe Jack Leeper. Într-un fel sau altul, el reușise să o convingă să-i deschidă ușa.

În timp ce Theo derula în minte ultima sa conversație cu April, deveni tot mai convins că acuzarea îl va chema ca martor. Preț de câteva clipe se văzu în sala de judecată, apoi scena asta îi ieși brusc din minte, iar șocul tragediei reveni și își dădu seama că avea din nou ochii umezi. Avea un nod în gât, îl durea stomacul și simțea nevoia unei prezențe

umane lângă el. Elsa plecase, la fel și Dorothy și Vince. Mama lui era în birou, încuiată împreună cu o clientă. Tatăl său era sus, plimbând hârtiile de colo-colo pe masa de lucru și încercând să încheie cine știe ce mare afacere. Theo se ridică în picioare, păși peste Judge și se uită la desenul pe care i-l dăruise April. Din nou, îi atinse numele.

Se întâlniseră la grupa mică, deși Theo nu-și mai amintea exact când și cum. Copiii de patru ani nu se întâlnesc și nu fac cunoștință propriu-zis. Ei pur și simplu își fac apariția la grădiniță și încep să se cunoască între ei. April era cu el în grupă. O aveau educatoare pe doamna Sansing. În a întâia și în a doua, April fusese în altă clasă, iar Theo nu prea o mai văzuse. În clasa a treia, capriciile vârstei își spuneau cuvântul, iar băieții nu voiau să aibă deloc de-a face cu fetele și viceversa. Theo își amintea vag că April se mutase timp de un an sau doi. Uitase de ea, la fel cum uitaseră cei mai mulți dintre colegii lui de clasă. Dar își amintea ziua în care ea se reîntorsese. Era în clasa a șasea, la ora domnului Hancock din a doua săptămână de școală când ușa se deschise și April păși înăuntru. Era însoțită de secretara directorului care o prezentase și explicase că familia ei tocmai se mutase înapoi la Strattenburg. Ea părea stânjenită de atenția care i se acorda, iar când se așeză în bancă alături de Theo, se uită la el, îi zâmbi și spuse:

– Bună, Theo.

Îi zâmbi și el, dar nu putu să-i răspundă.

Cei mai mulți din clasă își aminteau de ea și, deși era tăcută, aproape timidă, nu-i fusese greu să reia vechile prietenii cu fetele. Nu era populară, pentru că nici măcar nu încerca să fie. Nu era nici nepopulară, pentru că era

drăguță și plăcută în mod genuin și se purta cu mai multă maturitate decât majoritatea colegilor. Era suficient de ciudată pentru a-i face pe ceilalți să-și dea cu presupusul despre ea. Se îmbrăca mai mult ca un băiat și își purta părul tuns foarte scurt. Nu-i plăceau sporturile, nici să se uite la televizor sau să stea pe net. Picta în schimb și studia arta și vorbea despre cum ar trăi la Paris sau la Santa Fe unde nu ar face altceva decât să picteze. Îi plăcea arta contemporană, năucitoare pentru colegii și profesorii săi deopotrivă.

Curând apărură zvonurile despre familia ei ciudată, despre rudele sale cu nume de luni ale anului, despre o mamă sonată care făcea comerț cu brânză de capră și despre un tată mai mult absent. Pe parcursul clasei a șasea și într-a șaptea, April deveni și mai retrasă, și mai cu toane. La școală vorbea foarte puțin și lipsea mai mult decât orice alt elev.

Când hormonii își făcură simțită prezența și zidul dintre băieți și fete se prăbuși, încetul cu încetul deveni la modă ca un băiat să aibă o prietenă. Fetele cele mai drăguțe și mai populare erau vânate și prinse, dar nu și April. Pe ea nu o interesau băieții și nu avea nici o idee despre flirt. Era distantă, adesea pierdută în lumea ei. Lui Theo îi plăcea de ea; îi plăcea de multă vreme, dar era prea timid și prea stângaci pentru a face vreo mișcare. Nu știa prea bine cum să procedeze, iar April părea inabordabilă.

Se întâmplase la ora de sport, într-o după-amiază rece de la sfârșitul lui februarie, când încă mai era zăpadă. Două clase a șaptea tocmai începuseră o ședință de tortură de o oră sub comanda domnului Bart Tyler, un tânăr profesor de sport arătos care își închipuia că este instructor militar la forțele navale. Elevii, și băieți, și fete, tocmai încheiaseră o

serie de alergări crunte împotriva vântului, când dintr-odată Theo nu mai putu să respire. Alergă spre rucsacul lui din colț își scoase inhalatorul și își luă câteva pufuri de medicament. Asta se întâmpla din când în când și, deși colegii săi erau înțelegători, Theo se simțea de fiecare dată stânjenit. De fapt, el era scutit la sport, dar insistase să participe.

Domnul Tyler se arătă suficient de îngrijorat și îl lăsă pe Theo undeva în tribune. Theo se simțea umilit. După ce domnul Tyler se îndepărtă și începu să sufle în fluier și să țipe, April Finnemore părăsi grupul și se așeză lângă Theo. Foarte aproape.

– Ești bine? întrebă ea.

– Da, răspunse el și se gândi că poate totuși nu era chiar atât de rău să ai o criză de astm.

Ea își puse o mână pe genunchiul lui și îl privi extrem de îngrijorată.

O voce puternică strigă:

– Hei, April, ce faci acolo?

Era domnul Tyler.

Ea se întoarse calmă și răspunse:

– Îmi iau o pauză.

– A, da? Nu-mi amintesc să fi aprobat vreo pauză. Treci înapoi!

La care ea repetă cu răceală:

– Am zis că îmi iau o pauză.

Domnul Tyler ezită, iar apoi reuși să spună:

– Și de ce, mă rog?

– Pentru că și eu sufăr de astm, ca și Theo.

În acel moment nimeni nu știa dacă April spunea adevărul, însă nimeni, și cu atât mai puțin domnul Tyler, nu părea dispus să continue.

– Bine, bine, zise el, iar apoi fluieră către ceilalți copii.

Pentru prima dată în scurta sa viață, Theo era încântat că are astm.

În amintirea acelei perioade, Theo și April stăteau în tribune cu genunchii atingându-li-se, uitându-se cum asudă și ostenesc ceilalți, râzând de cei fără condiție fizică, imitându-l pe domnul Tyler, bârfindu-i pe colegii de care nu erau foarte atașați și discutând în șoaptă despre tot felul de lucruri. În acea seară vorbiseră pentru prima oară pe Facebook.

O bătaie bruscă în ușă, urmată de vocea tatălui său, îl făcu pe Theo să tresară:

– Theo, deschide.

Băiatul se îndreptă repede spre ușă, o descuie și deschise.

– Ești bine? întrebă domnul Boone.

– Sigur, tată.

– Vezi că au venit doi polițiști și ar vrea să stea de vorbă cu tine.

Theo era prea confuz ca să răspundă.

– Nu știu exact ce vor, continuă tatăl său, probabil mai multe informații despre April. Hai să mergem în bibliotecă să stăm de vorbă cu ei. Și eu, și mama o să fim cu tine.

– Ăă, bine.

Se reuniră în bibliotecă. Când Theo intră, detectivii Slater și Capshaw stăteau în picioare și discutau pe un ton grav cu doamna Boone. Se făcură prezentările și se așezară cu toții. Theo era în siguranță, având și în stânga și în dreapta câte un părinte/avocat. Detectivii stăteau de partea cealaltă a mesei, față în față cu ei. Ca de obicei, Slater vorbea, iar Capshaw lua notițe.

– Ne cerem scuze să dăm buzna așa, începu Slater, dar poate că ai auzit că în după-amiaza aceasta a fost scos un cadavru din râu.

Cei trei Boone dădură din cap. Theo nu avea de gând să recunoască faptul că îi urmărise pe polițiști de pe o stâncă de pe celălalt mal. Nu avea de gând să spună nimic mai mult decât era necesar.

– Cei de la laboratorul criminalistic lucrează chiar acum pentru a identifica acel cadavru, continuă Slater. Să fiu sincer, nu e foarte ușor, pentru că acesta este, cum să-ți zic, descompus întru câtva.

Nodul din gâtul lui Theo deveni și mai supărător. Îl durea gâtul și își dorea să nu înceapă să plângă. April, descompusă? Nu voia decât să se ducă acasă, în camera lui, să încuie ușa, să se întindă în pat, să se holbeze în tavan, să intre în comă și să se trezească peste un an.

– Am stat de vorbă cu mama ei, zise Slater delicat, plin de răbdare și compasiune, iar ea ne-a spus că tu erai cel mai bun prieten al lui April. Voi vorbeați mereu, erați tot timpul împreună. E adevărat?

Theo dădu din cap, dar nu putu să vorbească.

Slater se uită la Capshaw care îi întoarse privirea fără să se oprească din scris.

– Theo, avem nevoie de orice informație despre ce anume ar fi putut purta April când a dispărut, spuse Slater.

– Cadavrul de la morgă are câteva rămășițe de haine pe el, interveni Capshaw. Asta ne-ar fi de folos pentru identificare.

De îndată ce Capshaw făcu o pauză, Slater continuă:

– Cu ajutorul mamei sale, am făcut un inventar al hainelor ei. Femeia a spus că poate i-ai dat și tu câte ceva de îmbrăcat. O geacă de baseball sau ceva.

Theo înghiți cu greu și încercă să vorbească:

– Da, domnule. Anul trecut, i-am dat lui April o geacă și o șapcă de baseball cu Twins.

Capshaw scria și mai repede.

– Poți descrie acea geacă? întrebă Slater.

Theo își drese glasul și spuse:

– Sigur. Era bleumarin cu dungi roșii, culorile Minnesotei, iar pe spate avea scris cuvântul „Twins", cu litere roșii și albe.

– Din piele, de stofă, din bumbac, sintetică?

– Nu știu, probabil sintetică. Căptușeala cred că era de bumbac, dar nu sunt sigur.

Cei doi detectivi schimbară priviri atotștiutoare.

– Pot să te întreb de ce i-ai dat-o? spuse Slater.

– Sigur. Am câștigat-o la un concurs online pe site-ul celor de la Twins și pentru că eu aveam deja două sau trei geci cu Twins, i-am dat-o lui April. Era o măsură pentru copii și era mică de mine.

– Îi place baseballul? întrebă Capshaw.

– Nu chiar. Nu-i plac sporturile. Cadoul a fost mai mult ca o glumă.

– O purta adesea?

– Nu am văzut-o niciodată purtând-o. Și nu cred că a purtat nici șapca.

– De ce Twins? întrebă Capshaw.

– E chiar atât de important? interveni doamna Boone.

Capshaw tresări de parcă ar fi primit o palmă.

– Nu, scuze.

– Unde vreți să ajungeți cu toate astea? ceru socoteală domnul Boone.

Cei doi detectivi respirară la unison, apoi traseră din nou aer în piept. Slater spuse:

– Nu am găsit o astfel de geacă în șifonierul lui April și nici în altă parte în camera ei sau prin casă. Cred că putem presupune că era îmbrăcată cu ea când a plecat. Temperatura era în jur de 15 grade, așa că probabil a luat ce i-a picat în mână.

– Iar hainele de pe cadavru? întrebă doamna Boone.

Detectivii se foiră la unison, iar apoi se uitară unul la altul. Slater spuse:

– Chiar nu ne putem pronunța în acest moment, doamnă Boone.

Poate că le era interzis să dezvăluie ceva, dar nu era greu să le citești limbajul corpului. Geaca pe care Theo tocmai o descrisese se potrivea cu ce mai găsiseră ei pe cadavru. Cel puțin după părerea lui Theo.

Părinții săi dădură din cap în semn că înțeleg situația, dar Theo nu o făcu. Avea zeci de întrebări pentru polițiști, dar nu avea energie să înceapă cu rafala de întrebări.

– Dar dosarul stomatologic? întrebă domnul Boone.

Detectivii își încruntară sprâncenele și scuturară din cap.

– Nu se poate, spuse Slater.

Răspunsul dădu naștere la tot felul de imagini oribile. Corpul era atât de mutilat și de distrus încât îi lipseau maxilarele.

Doamna Boone sări repede:

– Dar testele ADN?

– Sunt în lucru, zise Slater, dar o să dureze cel puțin trei zile.

Capshaw își închise încet agenda și își puse pixul în buzunar. Slater se uită la ceas. Detectivii se pregăteau să plece. Obținuseră informația pe care o căutau, iar dacă ar mai fi

rămas, ar fi putut da ocazia mai multor întrebări din partea familiei Boone, întrebări la care nu doreau să răspundă.

Îi mulțumiră lui Theo, își exprimară îngrijorarea față de prietena acestuia și își luară la revedere de la domnul și doamna Boone.

Theo rămase pe scaunul său de la masă, uitându-se în gol la perete, gândurile sale fiind un amestec de teamă, tristețe și neîncredere.

CAPITOLUL 10

Mama lui Chase Whipple era tot avocat. Tatăl său se ocupa de vânzarea de calculatoare și el era cel care instalase sistemele de la firma de avocatură Boone. Cele două familii erau prietene și la un moment dat în acea după-amiază mamele hotărâră că băieții au nevoie de puțină distracție. Poate că toți aveau nevoie să se gândească la altceva.

De când se știa Theo, părinții săi rezervau bilete în fiecare sezon la meciurile de baschet și de fotbal ale echipelor locale de la Colegiul Stratten, o școală mică, de arte liberale, de Divizia a treia, situată ceva mai departe de centrul orașului. Cumpărau biletele din mai multe motive: unu, pentru a susține echipa locală; doi, pentru a urmări câteva meciuri, deși doamnei Boone nu-i plăcea fotbalul, iar la baschet putea să renunțe; și trei, pentru satisfacția directorului colegiului, un bărbat năbădăios, despre care se știa că îi suna el însuși pe fani și-i bătea la cap să vină și să susțină echipele. Asta era viața într-un oraș mic. Dacă familia Boone nu putea ajunge la un meci, biletele erau de regulă oferite cadou clienților. Era o afacere bună.

Familia Bonne se întâlni cu familia Whipple la casa de bilete de la Memorial Hall, un stadion acoperit în stilul

anilor ’20, situat în centrul campusului. Se grăbiră să intre și să-și găsească locurile – la mijloc, pe rândul 10. Jocul începuse de trei minute, iar în tribunele înțesate cu studenți de la Stratten volumul glasurilor era deja la maximum. Theo se așeză lângă Chase, la capătul rândului. Ambele mame continuau să se uite la băieți, de parcă aceștia ar fi avut nevoie de un tip special de observație în această zi groaznică.

Lui Chase, ca și lui Theo, îi plăceau sporturile, dar mai degrabă ca spectator, decât ca jucător. Chase era un nebun pasionat de știință, un geniu în anumite domenii; un chimist care făcea experiențe violente și incendiase șopronul familiei cu un experiment și aproape făcuse să sară în aer garajul cu un altul. Experimentele sale erau legendare și fiecare profesor de științe naturale de la gimnaziul din Strattenburg stătea cu ochii pe el. Când Chase se afla în laborator, nimic nu mai era în siguranță. De asemenea, era specialist și în calculatoare, un minitehnicus, un hacker extraordinar, ceea ce iarăși îi crease câteva probleme.

– Care e cota? îi șopti Theo lui Chase.

– Opt la unu pentru Stratten.

– Cine spune?

– Statisticile.

Jocurile de baschet de Divizia a treia nu erau preferatele celor care pariau sau jucau jocuri de noroc, dar existau câteva site-uri unde se putea paria. Theo și Chase nu pariau, și nici altcineva cunoscut, dar întotdeauna e interesant de știut care echipă e favorita.

– Am auzit că erați la râu când a fost găsit cadavrul, spuse Chase, atent să nu îl audă altcineva din apropiere.

– Cine ți-a zis?

– Woody. Mi-a povestit totul.

– Nu am văzut cadavrul, da? Am văzut ceva, dar era destul de departe.

– Presupun că era vorba de cadavru, nu? Adică, poliția a găsit un cadavru în râu, iar voi ați urmărit totul.

– Chase, hai să vorbim despre altceva, bine?

Până acum Chase nu se arătase prea interesat de fete, iar de April chiar și mai puțin la rândul ei, nici ea nu-i arătase vreun interes. În afară de Theo, lui April nu-i păsa de băieți. Pe teren era pauză, iar majoretele de la Stratten veniră de la vestiare dându-se peste cap, sărind și avântându-se în salturi bruște prin aer. Theo și Chase rămaseră nemișcați și urmăriră cu atenție. Pentru doi puști de 13 ani, performanțele majoretelor erau captivante.

Când pauza se încheie, echipele intrară pe teren, iar meciul se reluă. Doamna Boone se întoarse și se uită la băieți. Apoi și doamna Whipple.

– De ce se tot uită la noi? murmură Theo către Chase.

– Pentru că sunt îngrijorate. De asta suntem aici, Theo. De-asta o să ieșim la o pizza după meci. Ele cred că acum suntem foarte fragili pentru că un borfaș care a evadat din închisoare a răpit-o pe una dintre colegele noastre și a aruncat-o în râu. Mama mi-a zis că toți părinții sunt mai protectori acum.

Coordonatorul de joc de la Stratten, care avea mult sub 1,80 m, dădu un slam-dunk, iar mulțimea izbucni sălbatic. Theo încercă să uite de April, la fel și Chase și să se concentreze pe meci. Într-una dintre pauze, băieții se duseră să ia floricele. Theo îl sună repede pe Woody pentru a vedea ce se mai aude nou. Woody și fratele său monitorizau stațiile de emisie-recepție ale poliției și navigau pe internet, dar

până acum poliția nu declarase nimic, nici că a identificat cadavrul, nimic. Totul era trecut sub tăcere.

Santo's era o pizzerie italiană autentică, situată în apropiere de campus. Lui Theo îi plăcea aici pentru că erau mereu o grămadă de studenți care se uitau la meciurile de pe ecranele imense al televizoarelor. Cele două familii găsiră o masă și comandară două pizze Santo Siciliana, renumite în toată lumea. Theo nu mai avea energia să se întrebe dacă pizza era într-adevăr atât de renumită. Avea el îndoielile lui, la fel cum se îndoia de renumele gofrelor cu nuci pecan de la Gertrude's și de ciocolata de casă cu mentă a domnului Dudley. Cum ar putea un oraș atât de mic ca Strattenburgul să aibă trei produse alimentare cu statut de renume mondial?

Theo o lăsă baltă.

Colegiul Stratten pierdu meciul în ultimul minut, iar după părerea domnului Boone, era din vina antrenorului care o dăduse rău de tot în bară cu time-out-urile. Domnul Whipple nu era la fel de convins și urmă o discuție aprinsă. Doamna Boone și doamna Whipple, ambele niște avocate ocupate, se plictisiră curând de toată această pălăvrăgeală despre baschet și începură să vorbească între ele despre propunerea de renovare a sălii principale de judecată. Pe Theo îl interesau ambele discuții și încercă să le urmărească. Chase se juca pe telefonul mobil. Într-un colț îndepărtat, niște băieți dintr-o frăție începură să cânte. Un grup de la bar primi cu urale un corner de la televizor.

Toată lumea părea fericită și câtuși de puțin preocupată de April.

Theo nu voia decât să ajungă acasă.

CAPITOLUL 11

Vineri dimineață. După o noapte plină de vise nebunești, coșmaruri, întreruperi, insomnie, voci și halucinații, Theo renunță în cele din urmă și se dădu jos din pat la 6.30. În timp ce stătea pe marginea patului și se întreba ce vești îngrozitoare avea să aducă ziua aceea, simți un miros inconfundabil de cârnăciori strecurându-se din bucătărie. Mama lui făcea clătite și cârnăciori când considera că fiul și uneori soțul ei aveau nevoie dimineața de un surplus de energie. Dar lui Theo nu îi era foame. Nu avea poftă de mâncare și nici nu credea că va avea curând. Judge, care dormise sub pat, își scoase capul și se uită la Theo. Amândoi arătau obosiți și somnoroși.

– Îmi pare rău dacă te-am ținut treaz, Judge, îi spuse Theo.

Judge îi acceptă scuzele.

– Dar oricum, îți rămâne toată ziua să nu faci altceva decât să dormi.

Judge părea să fie de acord cu el.

Theo fu tentat să își deschidă laptopul și să vadă știrile locale, dar chiar nu voia să o facă. Apoi se gândi să ia telecomanda și să dea drumul la televizor. Încă o idee proastă. Făcu în schimb un duș îndelungat, se îmbrăcă, își puse

lucrurile în rucsac și era pe cale să coboare când îi sună telefonul mobil. Era Ike, unchiul său.

– Salut, spuse Theo, surprins întru câtva că Ike se trezise atât de devreme.

Se știa că el nu era o persoană matinală.

– Theo, sunt Ike. Bună dimineața!

– Bună dimineața, Ike.

Deși Ike împlinise 60 de ani, insista ca Theo să-i spună simplu Ike. Fără chestii gen „unchiule". Ike era o persoană dificilă.

– La ce oră te duci la școală?

– Peste vreo jumătate de oră.

– Ai timp să treci pe la mine să stăm puțin de vorbă? Știu niște lucruri interesante pe care nu le mai știe nimeni.

Ritualul familial îi cerea lui Theo să treacă pe la Ike pe la birou în fiecare după-amiază de luni. Vizitele durau de regulă o jumătate de oră și nu erau de fiecare dată agreabile. Lui Ike îi plăcea să-l chestioneze pe Theo despre note și despre școală, despre viitorul lui și așa mai departe, ceea ce era plicticos. Și îi făcea imediat morală. Copiii lui erau mari și locuiau departe, iar Theo era singurul lui nepot. Nu-și putea imagina de ce voia Ike să-l vadă atât de devreme vineri dimineața.

– Sigur, acceptă Theo.

– Grăbește-te și nu spune nimănui.

– S-a făcut, Ike.

Theo închise telefonul și se gândi: „Ce bizar". Dar nu avu timp să reflecteze prea mult la asta. Oricum, creierul său era deja arhiplin. Judge zgâria la ușă, fără îndoială din cauza cârnăciorilor.

Cinci zile pe săptămână, Woods Boone lua micul dejun la aceeași masă din aceeași cafenea cu același grup de

prieteni și la aceeași oră, 07.00. Din acest motiv, Theo îl vedea rareori pe tatăl său dimineața. După ce își dădură bună dimineața și vorbiră despre cum au dormit, Theo primi un pupic pe obraz de la maică-sa, care era încă în halat. Marcella, atunci când nu avea treabă la tribunal, își petrecea fiecare dimineață de vineri ocupându-se de ea. Părul, unghiile, pedichiura. Ca avocată, ea lua în serios felul în care arăta. Soțul ei nu era chiar atât de preocupat de asta.

– Nici o veste despre April, spuse doamna Boone. Micul televizor de lângă cuptorul cu microunde nu era pornit.

– Ce înseamnă asta? întrebă Theo în timp ce se așeza.

Judge stătea lângă aragaz, cât putea de aproape de cârnăciori.

– Deocamdată nu înseamnă nimic, spuse ea așezând o farfurie în fața lui Theo – clătite mici și rotunde, așezate unele peste altele și trei cârnăciori. Îi turnă și un pahar cu lapte.

– Mulțumesc, mamă. Arată grozav. Și Judge?

– Sigur, zise ea, așezând un castronel în fața cățelului. Tot clătite cu cârnăciori. Dă-i bătaie.

Se așeză și ea și se uită la micul dejun generos din fața fiului său. Sorbi din cafea. Theo nu avea de ales, trebuia să mănânce de parcă ar fi fost lihnit. După câteva guri, spuse:

– E delicios, mamă.

– M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de ceva mai consistent în dimineața asta.

– Mulțumesc!

Mama lui îl privi cu atenție.

– Theo, ești bine? Adică, știu că e îngrozitor, dar cum faci față?

Era mai ușor să mestece decât să vorbească. Theo nu avea răspuns la asta. Cum să-ți descrii emoțiile când o prietenă apropiată e răpită și probabil aruncată în râu? Cum să-ți exprimi tristețea când acea prietenă e un copil neglijat dintr-o familie ciudată, cu niște părinți nebuni, un copil care nu prea a avut nici o șansă?

Theo continuă să mestece. Drept răspuns, mormăi ceva de genul:

– Sunt bine, mamă.

Nu tocmai adevărat, dar asta era tot ce putea răspunde pe moment.

– Vrei să vorbim despre asta?

„Ah, întrebarea ideală." Theo scutură din cap.

– Nu, nu vreau. Asta nu ar face decât să înrăutățească lucrurile.

Ea zâmbi și spuse:

– Da, înțeleg.

Un sfert de oră mai târziu, Theo se sui pe bicicletă, îl mângâie de Judge pe cap și își luă rămas-bun, apoi ieși de pe alee și se îndreptă către Mallard Lane.

Cu mult înainte de nașterea lui Theo, Ike Boone fusese avocat. El, împreună cu părinții lui Theo, puseseră bazele firmei. Cei trei avocați lucraseră bine împreună și prosperaseră, până când Ike o dăduse în bară. Rău. Orice ar fi făcut Ike, nu se vorbea despre asta în prezența lui Theo. Curios în mod natural și crescut de doi avocați, Theo dăduse târcoale mai mulți ani subiectului misterios al decăderii lui Ike, dar nu aflase prea multe. Tatăl său respingea tot acest interes, spunând: „O să vorbim despre asta

când te faci mare". Mama sa îi zicea de regulă ceva de genul: „O să-ți explice tati într-o zi".

Theo știa în principiu că: (1) Ike fusese cândva un avocat isteț și de succes pe probleme de fiscalitate; (2) apoi fusese închis câțiva ani; (3) fusese dat afară din barou și nu mai putea profesa niciodată ca avocat; (4) când era în închisoare, soția lui divorțase și plecase din Strattenburg împreună cu cei trei copii ai lor; (5) copiii, veri primari cu Theo, erau mult mai mari decât el, iar el nu-i întâlnise niciodată; și (6) relațiile dintre Ike și părinții lui Theo nu erau prea bune.

Ike își câștiga pâinea ținând contabilitatea pentru firme mici și pentru alți câțiva clienți. Locuia singur într-un apartament minuscul. Îi plăcea să creadă despre el că era un inadaptat, ba chiar un rebel împotriva instituționalizării. Purta haine ciudate, avea părul lung și grizonant prins în coadă, se încălța în sandale (chiar și când era frig) și, de regulă, la combina ieftină de la el din birou se auzea cântând trupa Grateful Dead sau Bob Dylan. Lucra deasupra unui magazin de delicatese cu specific grecesc, într-o încăpere extraordinar de neîngrijită și prăfuită, cu rafturi întregi de cărți neatinse.

Theo urcă în goană scările, ciocăni la ușă, o deschise și își făcu intrarea în biroul lui Ike de parcă el era proprietarul. Ike stătea la biroul său, un birou și mai aglomerat decât cel al fratelui său Woods, și își sorbea cafeaua dintr-un pahar înalt de hârtie.

– 'Neața, Theo, mormăi el.

– Salut, Ike. Theo se lăsă să cadă într-un scaun prăpădit de lemn de lângă birou. Care-i treaba?

Ike se aplecă înainte, sprijinindu-se pe coate. Avea ochii roșii și umflați. De-a lungul timpului, Theo auzise frânturi de zvonuri cum că Ike bea și presupuse că acesta era unul

dintre motivele pentru care unchiul său lua startul atât de greu dimineața.

– Mă gândesc că ești îngrijorat în legătură cu prietena ta, fata aia, Finnemore, spuse Ike.

Theo încuviință din cap.

– Păi, nu-ți mai face griji. Nu e ea. Cadavrul pe care l-au scos din râu se pare că e al unui bărbat, nu al unei fete. Nu sunt siguri. Testul ADN va confirma într-o zi, două, dar individul are, sau avea, 1,70 m. Prietena ta are cam 1,50 m, nu-i așa?

– Așa cred.

– Corpul e extrem de descompus, ceea ce sugerează că a stat mai mult de câteva zile în apă. Prietena ta a fost luată marți noaptea sau miercuri dimineața. Dacă răpitorul ar fi aruncat-o în râu la scurt timp, corpul nu ar fi atât de descompus ca acesta. E jalnic și îi lipsesc multe părți. Probabil zace în apă de mai bine de-o săptămână.

Theo îi sorbea cuvintele. Era uluit, ușurat și nu-și putea șterge zâmbetul de pe față. În timp ce Ike continua să vorbească, Theo simți cum scade tensiunea care îi apăsa pieptul și stomacul.

– Poliția va face o declarație în această dimineață, la ora 9. M-am gândit că ți-ar prinde bine să știi dinainte.

– Mulțumesc, Ike.

– Dar ei nu o să admită ceea ce e evident, adică faptul că au irosit ultimele două zile cu teoria că Jack Leeper a luat-o pe fată, a ucis-o și a aruncat-o în râu. Leeper nu e decât un borfaș mincinos, iar polițiștii s-au apucat să urmărească persoana nepotrivită. Asta nu vor declara însă.

– Cine ți-a zis toate astea? întrebă Theo și își dădu seama imediat că nu era întrebarea potrivită pentru că nu va primi răspuns la ea.

Ike zâmbi, se frecă la ochi, luă o înghițitură de cafea și spuse:

– Am prieteni, Theo, dar nu aceiași prieteni pe care i-am avut cu ani în urmă. Prietenii mei de acum sunt din altă parte a orașului. Nu au treabă cu marile clădiri și cu apartamentele frumoase. Sunt mai apropiați de lumea străzii.

Theo știa că Ike juca poker foarte mult, iar printre tovarășii săi se numărau câțiva avocați și polițiști ieșiți la pensie. De asemenea, lui Ike îi plăcea să lase impresia că avea un cerc larg de prieteni ascunși, care urmăreau totul din umbră și de aceea știau ce se vorbește pe străzi. Era ceva adevăr în asta. Anul trecut, unul dintre clienții săi fusese condamnat pentru că se afla la conducerea unui mic grup de traficanți de droguri. Ike își văzuse numele în ziar când fusese chemat să depună mărturie în calitate de contabil al individului.

– Aud tot felul de lucruri, Theo, adăugă el.

– Și atunci cine e tipul pe care l-au scos din râu?

Încă o gură de cafea.

– Probabil nu vom afla niciodată. Au cercetat până la 300 de kilometri în amonte și nu au găsit nici un caz de persoană dispărută în ultimele 30 de zile. Ai auzit vreodată de cazul Bates?

– Nu.

– De acum circa 40 de ani.

– Eu am 13 ani, Ike.

– Corect. În sfârșit, s-a întâmplat în Rooseburg. Într-o noapte, un escroc pe nume Bates și-a înscenat propria moarte. A răpit nu se știe cum o persoană necunoscută, a omorât-o, a așezat-o într-o mașină, un Cadillac frumos, apoi a intrat cu ea în șanț și i-a dat foc. Poliția și pompierii și-au făcut

apariția, dar mașina era în flăcări. Au găsit o grămăjoară de rămășițe arse și s-au gândit că era domnul Bates. Au avut loc funeraliile, înmormântarea, toate cele. Doamna Bates a primit asigurarea de viață. Domnul Bates a fost dat uitării până trei ani mai târziu când a fost arestat în Montana, în fața unei cârciumi. L-au adus înapoi pentru a fi judecat aici. A pledat vinovat. Marea întrebare a fost cine era individul care a fost prăjit în mașina sa. Domnul Bates a spus că nu știa, nu l-a întrebat niciodată cum îl chema, doar a pus mâna pe el într-o noapte când făcea autostopul. Trei ore mai târziu, băiatul era doar cenușă. Presupun că a nimerit în mașina greșită. Bates a primit închisoare pe viață.

– Și care e ideea, Ike?

– Ideea, dragul meu nepot, e că s-ar putea să nu știm niciodată pe cine au scos polițiștii din râu. Există o clasă de oameni, Theo – vagabonzi, pierde-vară, aurolaci, oameni fără adăpost – care trăiesc în subteran. Nu au nume, nu au chipuri; se mută din oraș în oraș, sărind în trenuri, făcând autostopul, trăind prin păduri și pe sub poduri. Au renunțat la societate și din când în când li se întâmplă lucruri rele. Ei trăiesc într-o lume dură și violentă, iar noi îi vedem foarte rar, pentru că nu-și doresc să fie văzuți. Eu presupun că acel cadavru pe care l-au găsit polițiștii nu va fi niciodată identificat. Dar nu asta ne interesează pe noi. Vestea bună e că nu este prietena ta.

– Mulțam, Ike. Nu știu ce altceva să spun.

– M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de ceva vești bune.

– Sunt vești foarte bune, Ike. Am crezut că înnebunesc de îngrijorare.

– E iubita ta?

– Nu, îmi e doar prietenă foarte bună. Are o familie ciudată și cred că sunt unul dintre puținii în care are încredere.

– E norocoasă că are un prieten ca tine, Theo.

Ike se relaxă și își puse picioarele pe birou. Era tot în sandale, cu șosete stacojii. Sorbi din cafea și îi zâmbi lui Theo.

– Ce știi de tatăl ei?

Theo se foi și nu știu ce să răspundă.

– L-am întâlnit o singură dată, la ei acasă. Acum vreo doi ani, mama lui April a dat o petrecere de ziua ei. A fost un dezastru pentru că majoritatea copiilor nu au venit. Părinților lor nu le-a plăcut ideea ca aceștia să se ducă la familia Finnemore acasă. Dar eu m-am dus, împreună cu alți trei colegi, iar tatăl ei era și el pe-acolo. Avea părul lung și barbă și părea că nu se simte în largul lui printre copii. De-a lungul timpului, April mi-a povestit multe. El vine și pleacă, iar ei îi e mai bine când el nu e pe-acasă. Cântă la chitară și compune cântece – proaste, după părerea lui April – și visează în continuare să dea lovitura ca mare muzician.

– Îl știu, se lăudă Ike. Sau, mai bine zis, știu de el.

– Cum așa? întrebă Theo, deloc surprins că Ike mai cunoștea o persoană ciudată.

– Am un prieten care cântă cu el din când în când. Mi-a spus că e un parazit. Pierde o grămadă de vreme cu formația lui de ratați trecuți de prima tinerețe. Fac mici turnee, cântând în baruri și pentru frății. Bănuiesc că sunt și ceva droguri la mijloc.

– Cam așa ceva. April mi-a zis că a lipsit și o lună întreagă. Cred că el și doamna Finnemore se ceartă mult. Sunt o familie foarte nefericită.

Ike se ridică încet în picioare și merse până la combina sa aflată pe unul dintre rafturi. Apăsă un buton și pe fundal

începu să se audă în surdină o muzică folk. În timp ce regla volumul, Ike spuse:

– Păi, dacă ar fi să mă întrebi pe mine, poliția ar trebui să-l verifice mai întâi pe taică-său. Probabil că el a luat fata și a șters-o cu ea undeva.

– Nu sunt convins că April ar pleca cu el. Nu îi place de el și nu are încredere în el.

– De ce nu a încercat să ia legătura cu tine? Ea nu are telefon mobil, laptop? Nu stați voi non-stop de vorbă online?

– Poliția i-a găsit laptopul în cameră, iar părinții nu-i dau voie să aibă telefon mobil. Mi-a spus cândva că taică-său detestă telefoanele mobile și că nu are unul. El nu vrea să fie găsit când pleacă în turneu. Sunt sigur că, dacă va putea, va lua legătura cu mine. Poate că cine a luat-o nu-i dă voie să se apropie de un telefon.

Ike se așează la loc și se uită la agenda de pe biroul lui. Theo trebuia să ajungă la școală, care era la 10 minute distanță cu bicicleta dacă o lua pe toate scurtăturile.

– Să văd ce pot afla despre taică-său, spuse Ike. Sună-mă după ore.

– Mulțam, Ike. Și presupun că e strict secret, da, această veste bună despre April?

– De ce să fie un secret? Cam într-o oră poliția va face o declarație. După părerea mea, ar fi trebuit să informeze publicul de aseară. Dar nu, polițiștilor le plac conferințele de presă, să facă totul cât mai dramatic posibil. Lumea are dreptul să știe.

– Foarte bine. O să o sun pe mama în drum spre școală.

CAPITOLUL 12

Un sfert de oră mai târziu, domnul Mount făcu liniște în clasă, ceea ce nu fu la fel de greu ca de obicei. Din nou, băieții erau cuminți. Existau multe zvonuri, dar mai mult din cele spuse în șoaptă. Domnul Mount se uită la ei, apoi anunță cu gravitate:

– Oameni buni, Theo are noutăți cu privire la dispariția lui April.

Theo se ridică încet și merse în fața clasei. Printre avocații pledanți din oraș, unul dintre preferații lui Theo era un bărbat pe nume Jesse Meelbank. Când domnul Meelbank avea un proces, Theo făcea tot posibilul să meargă să-l vadă. În vara trecută, fusese un proces lung, în care domnul Meelbank dăduse în judecată o companie de cale ferată pentru moartea tragică a unei tinere, iar Theo urmărise tot procesul, timp de nouă zile. Fusese extraordinar. Ceea ce-i plăcea cel mai mult la domnul Meelbank era modul în care acesta se comporta în sala de judecată. Se deplasa cu grație, însă cu un scop precis, niciodată grăbit, însă și fără să piardă vreo clipă în zadar. Atunci când era pregătit să vorbească, se uita la martor, la judecător sau la jurați și făcea o pauză de efect înainte să rostească primul cuvânt. Iar atunci

când vorbea, tonul său era prietenos, de conversație, aparent liber, dar nici măcar un singur cuvințel, frază sau silabă nu erau de umplutură. Toată lumea îl asculta pe Jesse Meelbank, iar el rareori pierdea un caz. Adesea, când Theo era singur în camera lui sau în birou (cu ușa încuiată), îi plăcea să li se adreseze juraților, în cine știe ce caz aparent dramatic și de fiecare dată îl imita pe domnul Meelbank.

În picioare în fața clasei, el rămase tăcut o secundă, iar atunci când captă atenția tuturor, spuse:

– Așa cum știm cu toții, ieri poliția a găsit un cadavru în râu. A apărut peste tot la știri, iar relatările sugerau că ar fi trupul lui April Finnemore. (Făcu o pauză de efect, în timp ce le căuta privirile tulburate.) În sfârșit, dintr-o sursă de încredere mi s-a confirmat că acel cadavru nu este al lui April. Este cadavrul unui bărbat înalt de circa 1,70 m, iar bietul om a stat în apă o vreme îndelungată. Corpul său este foarte descompus.

Zâmbete peste tot, pe fiecare chip, ba chiar și câteva aplauze. Pentru că Theo îi cunoștea pe toți avocații, judecătorii, funcționarii de la tribunal și practic pe toți polițiștii din oraș, cuvântul lui avea greutate printre prieteni și colegi, cel puțin în chestiuni precum aceasta. Atunci când subiectul era despre chimie, muzică, filme sau Războiul Civil, nu era el specialistul și nici nu pretindea că ar fi. Dar când venea vorba de legi, tribunale și sistemul judiciar, Theo era omul potrivit.

– În această dimineață la ora 9, reluă el, poliția va da o declarație presei. Este cu siguranță o veste bună, dar adevărul este că April e în continuare dispărută, iar poliția nu are prea multe piste.

– Dar Jack Leeper? întrebă Aaron.

– E în continuare suspect, dar nu cooperează.

Dintr-odată, băieții începură să vorbească. Îi puseră lui Theo și alte întrebări la întâmplare, la care el nu putu răspunde și începură să vorbească între ei. Când sună clopoțelul, se grăbiră spre prima oră, iar domnul Mount se precipită spre biroul directoarei pentru a-i da vestea cea bună. Aceasta se răspândi cu iuțeala fulgerului prin birouri și în cancelarie, dar și pe coridoare și în sălile de clasă, ba chiar la toalete și la cantină.

Cu câteva minute înainte de ora nouă, doamna Gladwell, directoarea, întrerupse orele cu un anunț prin interfon. Toți elevii de clasa a opta trebuiau să se prezinte imediat în sala de festivități, pentru încă o adunare neprogramată. Făcuseră același lucru cu o zi înainte, când doamna Gladwell încercase să le alunge temerile.

În timp ce elevii umpleau sala, paznicii aduceau două televizoare mari. Doamna Gladwell îi zori pe toți să se așeze, iar apoi spuse:

– Atenție, vă rog!

Avea un mod enervant de a lungi cuvântul „rog", așa că suna mai degrabă a „Vă roooooooog". Adesea, era imitată în pauza de prânz sau pe terenul de sport, mai ales de către băieți. În spatele ei, la televizor începură să apară imagini de la un talk-show matinal, dar fără sonor.

– La ora nouă, continuă ea, poliția va face o declarație importantă în legătură cu cazul April Finnemore și m-am gândit că ar fi bine să o urmărim în direct și să ne bucurăm împreună de acest moment. Vă roooooog, fără întrebări. Se uită la ceas, apoi la televizor. Să mutăm pe Canalul 28, le spuse ea paznicilor.

În Strattenburg existau două rețele de televiziune și două de cablu. Canalul 28 era, fără îndoială, cel mai de

încredere, ceea ce însemna că în general făceau mai puține greșeli decât ceilalți. Theo urmărise cândva un mare proces în care un medic dăduse în judecată Canalul 28, pretinzând că un reporter făcuse declarații false despre el. Juriul îl crezu pe medic, la fel și Theo, și i se dădură o grămadă de bani.

Pe Canalul 28 se transmitea un talk-show matinal, unul care dădea startul nu cu știri, ci cu ultimele detalii răsunătoare despre divorțul unei vedete. Slavă Domnului că încă nu avea pornit sonorul. Elevii de clasa a opta așteptară liniștiți și răbdători.

Pe perete era un ceas și, când minutarul arătă 9.05, Theo începu să se foiască. Unii dintre elevi începură să șușotească. După divorțul vedetei urmă o pregătire nupțială, în care o mireasă mai degrabă banală și grăsuță era aranjată în toate felurile de niște specialiști trași prin inel. Un antrenor încercă să o zorească țipând la ea. Un bărbat cu unghiile făcute îi refăcu de tot coafura. Un ciudat cu acte în regulă îi zugrăvi fața. Toate astea continuau la nesfârșit, practic fără nici un rezultat. La 09.15, mireasa era gata de nuntă. Era altă persoană și, chiar și fără sonor, era evident că mirele prefera versiunea pe care o ceruse în căsătorie.

Dar Theo era deja prea enervat ca să-i mai pese. Domnul Mount se strecură lângă el și îi șopti:

– Theo, ești sigur că poliția va face o declarație?

Theo dădu din cap sigur pe el și spuse:

– Da, domnule.

Dar toată încrederea sa se evaporase. Lui Theo îi venea să-și dea pumni în cap că fusese un gură-spartă. Și îi venea să-i dea și lui Ike. Îi venea să-și scoată pe furiș telefonul din buzunar și să-i dea lui Ike un sms să vadă ce se întâmplă. Ce naiba făcea poliția? Totuși, școala avea o politică foarte

strictă în privința telefoanelor mobile. Numai elevii de clasa a șaptea și a opta le puteau avea asupra lor în campus, iar apelurile, mesajele și e-mailurile erau permise numai la prânz și în pauze. Dacă erai prins că-ți folosești telefonul în orice alt moment, atunci puteai să-ți iei adio de la el. Cam jumătate din elevii de clasa a opta aveau telefoane mobile. Mulți dintre părinți încă refuzau să le dea voie cu ele.

– Hei, Theo, care-i treaba? întrebă Aaron Helleberg în gura mare.

Stătea în spatele lui Theo, trei rânduri mai încolo.

Theo zâmbi, își drese vocea și spuse:

– Lucrurile astea nu se desfășoară niciodată la ora stabilită.

După ce mireasa cea grăsuță se căsători, veni timpul pentru știrile de dimineață. Inundațiile din India făcuseră mii de victime, iar Londra fusese lovită de o ciudată furtună de zăpadă. După știri, unul dintre prezentatori începu un interviu în exclusivitate cu un supermodel.

Theo se simțea de parcă fiecare profesor și fiecare elev se uita la el. Era nervos și respira greu, iar apoi îi trecu prin minte un gând și mai cumplit. Dacă Ike se înșela? Dacă Ike dăduse crezare unei informații greșite, iar poliția nu era sigură în privința cadavrului?

Nu l-ar face asta să arate ca un idiot? Ba da, dar asta ar fi nimic dacă poliția scosese, de fapt, din apă trupul lui April.

Se ridică în picioare și se îndreptă spre locul unde erau domnul Mount și alți doi profesori.

– Am o idee, spuse el, încercând în continuare să pară sigur de sine. De ce nu sunați la poliție pentru a vedea ce se întâmplă? propuse Theo.

– Pe cine să sun? întrebă domnul Mount.

– Vă dau eu numărul, se oferi Theo.

Doamna Gladwell venea spre ei, încruntându-se la Theo.

– De ce nu suni tu, Theo? spuse domnul Mount, iar asta era exact ceea ce voia Theo să audă.

Se uită la doamna Gladwell și zise foarte politicos:

– Pot să ies pe coridor să sun la poliție?

La rândul ei, doamna Gladwell era cam enervată de situație și-i răspunse scurt:

– Da, și grăbește-te.

Theo dispăru. Pe coridor, își scoase telefonul și îl sună pe Ike. Acesta nu răspunse. Sună la poliție, dar linia ea ocupată. O sună pe Elsa la birou și o întrebă dacă auzise ceva. Nu auzise. Încercă din nou la Ike, nici un răspuns. Încercă să se gândească pe cine altcineva să mai sune în acest moment teribil, dar nu-i veni nici o idee. Se uită la ceasul de pe telefonul mobil – 9.27.

Theo se uită la ușa imensă de metal a sălii de festivități, unde aproximativ 175 de colegi și vreo 12 profesori așteptau vești bune despre April, vești pe care le adusese Theo și le dezvăluise cât mai spectaculos posibil. Știa că trebuia să deschidă acea ușă și să se întoarcă la locul lui. Se gândi să plece, să se ducă pur și simplu pe undeva prin școală și să stea ascuns vreo oră. Putea să spună că îl duruse burta sau că avusese un puseu de astm. S-ar putea ascunde în bibliotecă sau în sala de sport.

Clanța se mișcă, iar Theo își lipi telefonul de ureche de parcă ar fi fost adâncit în conversație. Domnul Mount ieși, se uită la el întrebător și buzele sale mimară:

– E totul în regulă?

Theo zâmbi și dădu din cap ca și cum ar fi avut o convorbire cu poliția, iar aceștia făceau exact pe voia lui. Domnul Mount se întoarse în sala de festivități.

Theo ar fi putut (1) să fugă și să se ascundă; (2) să o dreagă cu o minciună de genul – „Declarația celor de la poliție a fost amânată" sau (3) să continue și să se roage pentru un miracol. Se gândi să îl bată pe Ike cu pietre, apoi zâmbi cu toți dinții și deschise ușa. Toată lumea îl urmări intrând. Doamna Gladwell se năpusti asupra lui.

– Theo, ce se întâmplă? spuse ea cu sprâncenele arcuite și săgetându-l cu privirea.

– Ar trebui să înceapă din clipă în clipă.

– Cu cine ai vorbit? întrebă domnul Mount – o întrebare mai degrabă directă.

– Au ceva probleme tehnice, răspunse Theo evitând răspunsul. Mai durează câteva minute.

Domnul Mount se încruntă de parcă nu-i venea să creadă. Theo ajunse repede la locul lui și încercă să devină invizibil. Se concentră pe ecranul televizorului, unde un câine ținea în dinți două pensule și împrăștia cu vopsea pe o pânză albă, în timp ce prezentatorul se prăpădea de râs. „Haide, își spuse Theo, cineva să mă salveze de aici." Era 9.35.

– Hei, Theo, vreo nouă informație din interior? spuse Aaron cu voce tare și câțiva copii râseră.

– Măcar nu suntem la ore, ripostă Theo.

Mai trecură 10 minute. Câinele pictor lăsă loc pentru un bucătar obez care făcu o piramidă de ciuperci, iar apoi aproape că îi veni să plângă când aceasta se prăbuși cu totul. Doamna Gladwell păși în fața televizorului, se uită urât la Theo și spuse:

– Ei bine, trebuie să vă întoarceți în sălile de clasă.

În acel moment, Canalul 28 întrerupse programul pentru o știre de ultimă oră. Un paznic dădu sonorul tare, iar

doamna Gladwell se grăbi să se dea la o parte din fața televizorului. Theo răsuflă ușurat și Îi mulțumi lui Dumnezeu pentru miracol.

Șeful poliției stătea la un pupitru, având în spate un rând de polițiști în uniformă. Departe spre dreapta era detectivul Slater, la costum și cravată. Toată lumea arăta obosită. Șeful poliției citi o pagină cu notițe și oferi aceeași informație pe care o aflase de la Ike. Așteptau testele ADN pentru confirmare, dar erau aproape siguri că acel cadavru scos din râu nu îi aparținea lui April Finnemore. Dădu niște detalii despre dimensiunea și starea acestuia, spunând că încercau din răsputeri să-l identifice și lăsă impresia că făceau progrese. Cât despre April, urmăreau mai multe piste. Reporterii puseră multe întrebări, iar șeful poliției vorbi mult, dar fără să spună prea multe.

Când conferința de presă se încheie, elevii se simțiră ușurați, dar erau în continuare îngrijorați. Poliția nu știa unde se afla April sau cine o răpise. Jack Leeper era în continuare suspectul principal. Dar măcar ea nu era moartă sau, dacă era, ei nu știau încă.

În timp ce părăseau sala de festivități și se întorceau în clasă, Theo își puse în gând ca data viitoare să fie mai precaut. Fusese cât pe ce să se facă de râs în toată școala.

În timpul pauzei de prânz, Theo, Woody, Aaron, Chase și alți câțiva își mâncară sendvișurile și discutară despre reluarea căutărilor după ore. Cu toate acestea, vremea se anunța neprielnică și pentru după-amiază și seară se prognozase că va ploua cu găleata. Pe măsură ce treceau zilele, erau din ce în ce mai puțini cei care credeau că April se mai afla în

Strattenburg. Și atunci de ce să o mai caute pe străzi în fiecare după-amiază, dacă nimeni nu mai credea că va fi găsită?

Theo era hotărât să continue, indiferent dacă ploua sau nu.

CAPITOLUL 13

Pe la jumătatea orei de chimie, cu vântul și ploaia bătând în ferestre, Theo încerca să fie atent la domnul Tubcheck, când tresări la auzul propriului nume. Era tot doamna Gladwell, prin interfon.

– Domnule Tubcheck, Theodore Boone este în clasă? strigă ea strident, speriindu-i pe băieți, dar și pe domnul Tubcheck.

Așezându-se și mai bine în bancă, Theo simți că îi stă inima în loc.

– Este, răspunse domnul Tubcheck.

– Trimiteți-l, vă rog, la mine în birou.

În timp ce pășea rar pe coridor, Theo încerca plin de disperare să-și imagineze de ce oare era chemat în biroul directoarei. Era vineri după-amiază, aproape de ora două. Săptămâna era pe sfârșite, iar vremea era îngrozitoare. Poate că doamna Gladwell o fi încă supărată din cauza amânării conferinței de presă de dimineață, dar nu prea-i venea să creadă că despre asta era vorba. Până la urmă, se sfârșise cu bine. Pe parcursul întregii săptămâni nu greșise cu nimic în mod deosebit, nu încălcase nici o regulă, nu ofensase pe nimeni, își făcuse bine majoritatea temelor și tot

așa. Renunță. Până la urmă, nu era chiar atât de îngrijorat. Cu doi ani în urmă, fata cea mare a doamnei Gladwell trecuse printr-un divorț neplăcut, iar avocata ei fusese Marcella Boone.

Domnișoara Gloria, secretara băgăcioasă, vorbea la telefon și îi făcu semn cu mâna către biroul spațios. Doamna Gladwell îl întâmpină la ușă și îl conduse înăuntru.

– Theo, acesta este Anton, începu ea închizând ușa.

Anton era un băiat slăbuț, cu o piele foarte întunecată.

– El este într-a șasea și o are ca dirigintă pe domnișoara Spence, continuă ea.

Theo dădu din cap și spuse:

– Îmi pare bine.

Anton nu zise nimic. Strângerea sa de mână era mai degrabă moale. Theo se gândi imediat că băiatul avea probleme mari și că era speriat de moarte.

– Ia loc, Theo, îl invită ea, iar Theo se așeză pe scaunul de lângă Anton. Anton este din Haiti, s-a mutat aici acum câțiva ani și locuiește cu niște rude la marginea orașului, pe Berkley Street, în apropiere de carieră.

Ochii celor doi se întâlniră atunci când directoarea rosti cuvântul *carieră*. Nu era o zonă prea bună a orașului. De fapt, cei mai mulți dintre cei care locuiau acolo aveau venituri mici sau erau imigranți, legali sau nu.

– Părinții lui lucrează în afara orașului, iar Anton locuiește la bunici. Recunoști asta? întrebă ea întinzându-i lui Theo o foaie de hârtie.

El o cercetă rapid și exclamă:

– Oh, Doamne!

– Theo, ai auzit de Tribunalul Animalelor? întrebă ea.

– Da, am fost acolo de mai multe ori. De acolo mi-am salvat câinele.

– Poți, te rog, să ne explici despre ce e vorba?

– Sigur. Aceasta este o Somație de gradul al treilea, emisă de judecătorul Yeck de la Tribunalul Animalelor. Se precizează că Pete a fost reținut ieri de către autorități.

– Au venit și l-au luat din casă, spuse Anton. Au spus că l-au arestat. Pete e foarte supărat.

Theo se uita încă la somație.

– Aici se spune că Pete este un papagal gri african, căruia nu i se cunoaște vârsta.

– Are 50 de ani. Noi îl avem de foarte mulți ani.

Theo se uită la Anton și văzu că i se umeziseră ochii.

– Audierea este astăzi la ora patru, la Tribunalul Animalelor. Judecătorul Yeck va audia cazul și va decide ce va face cu Pete. Știi cu ce a greșit Pete?

– A speriat niște oameni, spuse Anton. Asta e tot ce știu.

– Theo, ne poți ajuta? întrebă doamna Gladwell.

– Sigur, zise Theo oarecum reținut.

Însă, ca să spunem adevărul, lui Theo îi plăcea la Tribunalul Animalelor, pentru că acolo oricine, inclusiv un puști de 13 ani, elev în clasa a opta, se putea reprezenta pe sine. La Tribunalul Animalelor nu era nevoie de avocați, iar judecătorul Yeck nu era deloc sever în sala de judecată. Yeck era un inadaptat care fusese dat afară din mai multe firme de avocatură, care nu prea putea să își facă treaba ca avocat cu acte în regulă și nu era prea încântat să fie cotat drept cel mai de jos judecător în oraș. Cei mai mulți avocați evitau „Tribunalul Miau“, cum i se mai zicea, pentru că era sub demnitatea lor.

– Îți mulțumesc, Theo.

– Dar trebuie să plec chiar acum, spuse el făcându-și rapid socotelile. Am nevoie de ceva timp să mă pregătesc.

– Ești liber, zise ea.

La ora patru, Theo coborî scările de la subsolul tribunalului și, străbătând un coridor, trecu pe lângă niște arhive până când ajunse la o ușă de lemn cu o plăcuță în partea de sus pe care scria cu negru „TRIBUNALUL ANI MALELOR, JUDECĂTOR SERGIO YECK". Era agitat, dar și entuziasmat. Unde în altă parte, un puști de 13 ani ar putea susține un caz și ar putea pretinde că este avocat de-adevăratelea? Avea în mână o servietă de piele, care îi aparținuse cândva lui Ike. Deschise ușa.

Orice ar fi făcut Pete, o făcuse al naibii de bine. Theo nu văzuse niciodată atâta lume la Tribunalul Animalelor. În partea stângă a micii săli de judecată era un grup de femei, toate trecute de prima tinerețe, toate îmbrăcate cu pantaloni strâmți de călărie maro și purtând cizme negre, din piele, lungi până la genunchi. Păreau foarte nemulțumite. În partea dreaptă, cât mai departe de aceste femei, se afla Anton împreună cu alte două persoane de culoare, mai în vârstă. Toți trei păreau speriați. Theo se strecură până la ei și îi salută. Anton își prezentă bunicii, ale căror nume erau străine și imposibil de înțeles de prima dată. Vorbeau bine engleza, dar cu un accent puternic. Anton îi spuse ceva bunicii sale. Ea se uită la Theo și zise:

– Tu avocatul nostru?

Theo nu se putu gândi să rostească altceva decât:

– Da.

Ea izbucni în plâns.

Se deschise o ușă și judecătorul Yeck își făcu apariția de undeva din spate. Merse până la fotoliul său și se așeză. Ca de obicei, era îmbrăcat în blugi, cu cizme de cowboy, fără cravată și cu o jachetă sport ponosită. La Tribunalul Miau nu era nevoie de robă neagră. Luă o foaie de hârtie și se uită prin sală. Prea puține dintre cazurile din registrul său atrăgeau atenția. Cele mai multe îi priveau pe cei ai căror câini și pisici fuseseră ridicați de autorități. Așa că, atunci când se ivea puțin scandal, el savura momentul.

Își drese vocea cu zgomot și spuse:

– Văd aici că avem un caz în care este implicat papagalul Pete. Proprietarii săi sunt domnul și doamna Regnier.

Se uită la cei doi haitieni pentru confirmare.

– Onorată instanță, eu îi reprezint pe, ăăă, proprietari, zise Theo.

– Aaa, salut Theo. Ce mai faci?

– Mulțumesc, bine, domnule judecător.

– Nu te-am mai văzut de vreo lună și ceva.

– Da, domnule, am fost ocupat. Mă înțelegeți, școala și toate cele.

– Ce mai fac ai tăi?

– Bine, sunt bine.

Theo venise pentru prima dată la Tribunalul Animalelor cu doi ani în urmă, când ținu o pledoarie de ultim moment pentru a salva viața unei javre pe care nu o dorea nimeni. El luase câinele acasă și-i pusese numele Judge.

– Te rog să înaintezi, zise judecătorul Yeck.

Theo îi conduse pe cei trei Regnier dincolo de portiță, la o masă pe partea dreaptă. După ce se așezară, judecătorul Yeck spuse:

– Plângerea a fost înaintată de Kate Spangler și Judy Cross, proprietare ale SC Stables.

Își făcu apariția un tânăr bine îmbrăcat care anunță:

– Da, onorată instanță. Eu le reprezint pe doamna Spangler și pe doamna Cross.

– Și dumneata cine ești?

– Mă numesc Kevin Blaze, de la firma Macklin.

Blaze păși țanțoș până la prezidiu, cu o servietă nouă-nouță în mână și așeză o carte de vizită în fața judecătorului. Firma Macklin era un grup de vreo douăzeci de avocați și erau pe piață de ani de zile. Theo nu auzise niciodată de domnul Blaze. Evident, nici judecătorul Yeck. Pentru Theo cel puțin era clar că extravaganța și siguranța de sine ale tânărului avocat nu erau văzute cu ochi buni.

Dintr-odată, Theo simți o durere ascuțită în piept. Adversarul său era un avocat de-adevăratelea!

Blaze le instală bine pe cele două femei, clientele sale, la masa din partea stângă a sălii de judecată și, când toată lumea se așeză la locul său, judecătorul Yeck zise:

– Theo, spune-mi, nu cumva ești și tu proprietar al vreunei părți din acest papagal, nu?

– Nu, domnule.

– Și atunci de ce ești aici?

Theo rămase așezat. La Tribunalul Animalelor erau scutiți de toate formalitățile. Avocații rămâneau pe scaune. Nu exista boxa martorilor, fără jurăminte solemne de a spune adevărul, fără reguli privind probele și, desigur, fără juriați. Judecătorul Yeck prezida audieri rapide și decidea pe loc și, în ciuda slujbei sale fără perspective, era cunoscut ca fiind drept.

– Păi, ăăă... începu Theo cu stângul, vedeți, onorată instanță, eu și Anton mergem la aceeași școală, iar familia sa e din Haiti, iar ei nu înțeleg sistemul nostru.

– Cine îl înțelege? mormăi Yeck.

– Și cred că sunt aici pentru a-i face un serviciu unui prieten.

– Înțeleg asta, Theo, dar în mod normal, proprietarul animalului vine să își susțină cauza sau angajează un avocat. Tu nu ești nici proprietarul și, deocamdată, nici avocat.

– Da, domnule.

Kevin Blaze se ridică în picioare și spuse tăios:

– Obiectez față de prezența sa aici, onorată instanță.

Judecătorul Yeck își deplasă încet atenția de la Theo și se concentră intens asupra chipului înfocat al tânărului Kevin Blaze. Urmă o pauză lungă; o liniște tensionată în care nimeni nu vorbi și nimeni nu păru să respire. În cele din urmă, judecătorul Yeck spuse:

– Stai jos.

După ce Blaze se așeză la loc, judecătorul Yeck zise:

– Și rămâi acolo. Nu te mai ridica decât dacă îți spun eu. Acum, domnule Blaze, nu poți vedea că exact la problema prezenței lui Theodore Boone în această speță mă referam și eu? Nu e evident pentru dumneata? Nu am nevoie de asistența dumitale. Obiecția dumitale e inutilă. Nici nu e respinsă, nici nu se aprobă. E pur și simplu ignorată.

Urmă o altă pauză lungă, în care judecătorul Yeck se uită la grupul de femei așezate în spatele mesei pe partea stângă. Arătă spre ele și întrebă:

– Cine sunt toate aceste persoane?

Blaze, apucând cu putere brațele scaunului său, spuse:

– Sunt martorii, onorată instanță.

Evident, judecătorul Yeck nu fu mulțumit de acest răspuns.

– Bun, domnule Blaze, iată cum lucrez eu. Eu prefer audierile scurte. Prefer un număr redus de martori. Și chiar nu am răbdare cu martorii care spun același lucru pe care l-au spus deja alți martori. Înțelegi toate astea, domnule Blaze?

– Da, domnule.

Uitându-se la Theo, judecătorul spuse:

– Domnule Boone, îți mulțumesc că te interesează acest caz.

– Plăcerea e de partea mea, domnule judecător.

Judecătorul se uită la foaia de hârtie și zise:

– Bun. Presupun că acum trebuie să-l vedem pe Pete.

Îi făcu un semn cu capul funcționarului său dintotdeauna, care dispăru o clipă, iar apoi se întoarse în uniformă de aprod, ținând în mână o colivie ieftină de sârmă. În colivie era Pete, un papagal african gri, măsurând 35 de centimetri de la cioc în vârful cozii. Mișcând doar din cap, Pete se uită prin încăperea străină.

– Presupun că tu ești Pete, spuse judecătorul Yeck.

– Eu sunt Pete, răspunse el, cu o voce clară, ascuțită.

– Mă bucur să te cunosc. Eu sunt judecătorul Yeck.

– Yeck, Yeck, Yeck, țipă Pete și aproape toată lumea râse, mai puțin doamnele în cizme negre.

Ba chiar se încruntară și mai mult, deloc amuzate de Pete.

Judecătorul Yeck respiră adânc, gândindu-se că audierea ar putea dura mai mult decât și-ar dori el.

– Poți chema primul martor, îi spuse lui Kevin Blaze.

– Da, onorată instanță. Cred că vom începe cu Kate Spangler. Blaze își mută centrul de greutate și se întoarse către clienta sa. Era evident că voia să se ridice și să se miște prin sala de judecată, dar se simțea constrâns. Luă un

carnețel cu notițe și începu: Sunteți coproprietara SC Stables, corect?

– Da.

Doamna Spangler era o femeie micuță și subțire, de vreo 45 de ani.

– De cât timp sunteți proprietară la SC Stables?

– De ce e important? întrerupse repede judecătorul Yeck. Te rog, spune-mi cum anume poate fi asta relevant pentru ce facem noi aici.

Blaze încercă să explice:

– Ei bine, onorată instanță, trebuie să dovedim că...

– Iată cum procedăm noi la Tribunalul Animalelor, domnule Blaze. Doamnă Spangler, vă rog să-mi spuneți ce s-a întâmplat. Uitați toate lucrurile pe care vi le-a spus avocatul dumneavoastră și spuneți-mi cu ce anume v-a supărat Pete, aici de față.

– Eu sunt Pete, zise Pete.

– Da, știm.

– Yeck, Yeck, Yeck.

– Mulțumim, Pete.

Urmă o pauză lungă pentru a se asigura că Pete încetase pentru moment, iar apoi judecătorul îi făcu semn cu mâna doamnei Spangler.

– Păi, începu femeia, marțea trecută eram în mijlocul unei lecții. Eram în arenă, în picioare, cu patru dintre elevii mei călare, când deodată această pasăre a apărut de nicăieri, țipând și scoțând tot felul de sunete, la doar câțiva metri deasupra capetelor noastre. Caii s-au speriat și au luat-o la goană spre grajduri. Aproape că am fost călcată în picioare. Betty Slocum a căzut și s-a lovit la mână.

Betty Slocum se ridică repede pentru ca toată lumea să poată vedea bandajul mare și alb de pe brațul ei stâng.

– S-a năpustit din nou în jos, ca un kamikaze sărit de pe fix și a urmărit caii în timp ce aceștia....

– Kamikaze, kamikaze, kamikaze, interveni Pete.

– Taci odată, spuse doamna Spangler către Pete.

– Vă rog, e doar o pasăre, o admonestă judecătorul Yeck.

Pete începu să turuie ininteligibil. Anton se aplecă spre Theo și îi șopti:

– Vorbește în creolă.

– Ce e asta? întrebă judecătorul Judge.

– Vorbește în franceza creolă, onorată instanță, explică Theo. E limba sa maternă.

– Și ce spune?

Theo îi șopti lui Anton, care îi răspunse tot în șoaptă.

– Nu doriți să știți, onorată instanță, anunță Theo.

Pete tăcu și toată lumea așteptă puțin. Judecătorul Yeck se uită la Anton și spuse blând:

– Dacă i se cere să se oprească, se oprește?

Anton scutură din cap și spuse:

– Nu, domnule.

Urmă o altă pauză.

– Continuați, vă rog, zise judecătorul Yeck.

Judy Cross interveni:

– Iar apoi a doua zi, cam pe la aceeași oră, eu țineam o lecție. Aveam cinci elevi pe cai. În timpul fiecărei lecții, eu le strig elevilor mei instrucțiuni de genul: „La pas", „Stai" și „Galop". Habar nu aveam că el ne urmărește, dar ne urmărea. Stătea ascuns într-un stejar de lângă arenă și a început să țipe: „Stai! Stai!"

Pete, ca la un semn, țipă:

– Stai! Stai! Stai!

– Vedeți? Iar caii s-au oprit pe loc. Am încercat să nu-i dau atenție. Le-am spus elevilor să nu se enerveze și să-l ignore pe acest individ. Am spus: „La pas", iar caii și-au reînceput mișcarea, când el a început din nou să țipe: „Stai! Stai!"

Judecătorul Yeck își ridică ambele mâini în semn de liniște. Trecură câteva secunde.

– Continuați, vă rog, o îndemnă el.

– A tăcut câteva minute, povesti Judy Cross. L-am ignorat. Elevii se concentrau, iar caii erau liniștiți. Mergeau la pas, când dintr-odată pasărea a început să țipe: „Galop! Galop!" Caii au luat-o iar la goană și au început să alerge peste tot prin arenă. Era haos. Abia am reușit să mă feresc fugind.

– Galop! Galop! țipă Pete.

– Vedeți ce vreau să spun, izbucni Judy Cross. Ne-a hărțuit mai bine de o săptămână. Într-o zi cade din cer ca o bombă și sperie caii, în altă zi se strecoară și se ascunde în copac și așteaptă până când se face liniște, apoi începe să strige instrucțiuni. E malefic. Caii noștri se tem să mai iasă din grajduri. Elevii își vor banii înapoi. Ne distruge afacerea.

Exact la momentul potrivit, Pete spuse:

– Ești grasă. Așteptă cinci secunde și repetă: Ești grasă.

Cuvintele sale răsunară în toată sala și uluiră pe toată lumea. Cei mai mulți se uitară în jos, la pantofi sau cizme.

Judy Cross înghiți cu greu, își ținu ochii strâns închiși, își încleștă pumnii și se schimonosi ca de o mare durere. Era o femeie masivă cu umerii largi și avea acel gen de trup care avea întotdeauna niște kilograme în plus, în sensul rău. Din reacția ei era evident că de-a lungul timpului greutatea îi făcuse mari probleme. Era o bătălie pe care o pierduse

umilitor. Kilogramele sale erau un subiect extrem de sensibil pentru Judy, unul cu care se lupta în fiecare zi.

– Ești grasă, îi reaminti Pete pentru a treia oară.

Judecătorul Yeck, luptându-se cu greu cu reacția naturală de a izbucni în râs, interveni și zise:

– Bine. E drept să presupunem că și ceilalți martori doresc să spună cam același lucru, da?

Femeia încuviință din cap. Câteva doamne părură să se facă mici, să se ascundă aproape, de parcă își mai pierduseră din entuziasm. În acel moment era nevoie de un mare curaj ca să declari lucruri rele despre Pete. Cine știe ce ar rosti despre ele și despre corpul lor?

– Altceva? întrebă judecătorul Yeck.

– Domnule judecător, spuse Kate Spangler, trebuie să faceți ceva. Pasărea asta ne aduce pagube. Deja am pierdut bani. Pur și simplu nu e drept.

– Ce ați dori să fac?

– Nu mă interesează ce faceți. Puteți să-l eutanasiați sau ceva?

– Vreți să-l omor?

– Stai! Stai! țipă Pete.

– Poate i-ați putea tăia aripile, interveni Judy Cross.

– Stai! Stai! continuă Pete, iar apoi trecu pe creolă și dădu drumul unui șir furios de cuvinte dure, adresate celor două femei.

Când termină, judecătorul Yeck se uită la Anton și îl întrebă:

– Ce-a zis?

Bunicii lui Anton râdeau pe înfundate și își țineau câte o mână la gură.

– Chestii foarte urâte, răspunse Anton. Nu le place pe cele două doamne.

– Am înțeles asta. Judecătorul își ridică din nou mâinile și ceru liniște.

Pete înțelese și el.

– Domnule Boone.

– Păi, domnule judecător, zise Theo, cred că ar fi de ajutor dacă prietenul meu Anton v-ar oferi câteva informații despre Pete.

– Da, te rog.

Anton își drese vocea și începu cu nervozitate:

– Da, domnule. Pete are 50 de ani. I-a fost dat în dar în Haiti tatălui meu când era mic de către tatăl său, deci Pete face parte din familia noastră de multă vreme. Acum câțiva ani, când bunicii mei au venit în această țară, l-au luat și pe Pete. Papagalul gri african este printre cele mai deștepte animale din lume. După cum puteți vedea, cunoaște o grămadă de cuvinte. Înțelege ce spun ceilalți. Ba chiar poate imita vocile oamenilor.

În timp ce Anton vorbea, Pete se uita la el și vocea acestuia îi suna atât de cunoscută. Începu să spună:

– Andy, Andy, Andy.

– Sunt aici, Pete, zise Anton.

– Andy, Andy.

După o pauză, Anton continuă:

– Papagalilor le place să aibă în fiecare zi un program fix și au nevoie de cel puțin o oră afară din colivie. În fiecare zi la ora patru, Pete iese din colivie, iar noi credeam că el doar zboară prin curte. Se pare că nu. Grajdurile sunt la aproximativ 1,5 kilometri distanță și trebuie că a descoperit

singur acel loc. Regretăm foarte mult asta, dar vă rog să nu-i faceți vreun rău lui Pete.

– Mulțumesc, spuse judecătorul Yeck. Acum, domnule Blaze, ce-ar trebui să fac?

– Onorată instanță, e evident că proprietarii nu pot avea control asupra aceste păsări și că este de datoria lor să aibă. Un compromis ar putea fi acela ca tribunalul să dispună ca proprietarii să taie aripile păsării. Am stat de vorbă cu doi medici veterinari și cu un specialist în animale sălbatice și mi-au spus că o asemenea procedură nu e ceva neobișnuit și nici nu e dureroasă sau scumpă.

Cât îl ținu gura, Pete țipă:

– Ești prost.

Se auziră râsete, iar Blaze roși.

– Bine, de-ajuns, zise judecătorul Yeck. Scoateți-l de-aci. Pete, băiete, îmi pare rău, dar trebuie să părăsești sala. Aprodul puse mâna pe colivie și o luă de acolo. În timp ce ușa se închidea, Pete înjura de mama focului, cel mai probabil în creolă.

Când se făcu din nou liniște în sală, judecătorul Yeck spuse:

– Domnule Boone, ce propuneți?

– Eliberare condiționată, onorată instanță. Mai dați-ne o șansă. Prietenul meu aici de față va găsi o cale să îl supravegheze pe Pete și să-l țină departe de grajduri. Nu cred că ei știau despre ce făcea el sau de problemele pe care le-a creat. Le pare foarte rău pentru cele întâmplate.

– Și dacă o face din nou?

– Atunci ar fi în regulă să i se aplice o pedeapsă mai dură.

Theo știa două lucruri pe care Kevin Blaze nu le știa. Primul, că judecătorul Yeck credea în a doua șansă și că

rareori ordona uciderea animalului, doar atunci când nu mai avea de ales. Al doilea, acum cinci ani fusese dat afară din firma Macklin, așa că probabil le purta puțină ranchiună.

În stilul său caracteristic, judecătorul Yeck spuse:

– Iată cum vom proceda. Doamna Spangler și doamna Cross, vă înțeleg foarte bine. Dacă Pete își face din nou apariția, aș vrea să îl filmați. Să aveți la îndemână un telefon mobil sau un aparat de filmat și să-l filmați. Apoi să-mi aduceți filmulețul. În acel moment, domnule Boone, îl vom reține pe Pete și îi vom tăia aripile. Costurile vor fi suportate de proprietari. Nu va mai fi nici o audiere – va fi direct. E clar, domnule Boone?

– Doar o clipă, onorată instanță. Theo se strânse alături de cei trei Regnier și curând cu toții dădeau din cap, exprimându-și acordul. Au înțeles, onorată instanță, anunță Theo.

– Bun. Îi fac responsabili. Vreau ca Pete să stea acasă la el. Punct.

– Acum îl pot lua acasă? întrebă Theo.

– Da. Sunt sigur că oamenii aceia de treabă de la adăpostul pentru animale se vor bucura să scape de el. Caz închis. Ședința se suspendă.

Kevin Blaze, clientele sale și restul de femei în cizme negre se grăbiră să iasă din sală. După plecarea lor, aprodul îl readuse pe Pete și i-l dădu lui Anton, care deschise imediat colivia și scoase pasărea. Bunicii săi îi mângâiau spinarea și coada și își ștergeau lacrimile de pe obraji.

Theo se îndepărtă și merse la prezidiu, unde judecătorul Yeck nota ceva în registru.

– Vă mulțumesc, domnule judecător, spuse Theo aproape în șoaptă.

– Afurisită pasăre, zise judecătorul chicotind. Ce păcat că nu avem un filmuleț cu Pete căzând ca o bombă peste doamnele călare. Râseră amândoi, dar în surdină. Ai făcut treabă bună, Theo!

– Mulțumesc.

– Ceva nou despre fata Finnemore?

Theo scutură din cap.

– Îmi pare rău, Theo. Mi-a zis cineva că erați prieteni apropiați.

Theo încuviință din cap și spuse:

– Destul de apropiați.

– Hai să-i ținem pumnii.

– Yeck, Yeck, Yeck, țipă Pete în timp ce era scos din sala de judecată.

CAPITOLUL 14

Jack Leeper voia să vorbească. Îi dădu de știre gardianului care îi transmise mai departe detectivului Slater. Vineri după-amiaza târziu, îl scoaseră pe Leeper din celulă și îl duseră printr-un vechi tunel care făcea legătura cu secția de poliție de alături.

– Leeper, te preocupă ceva? începu brutal Slater.

Ca de fiecare dată, Capshaw lua notițe.

– Azi am stat de vorbă cu avocatul meu, spuse Leeper, de parcă acum, că avea un avocat, era dintr-odată mult mai important.

– Care?

– Ozgoode, Kip Ozgoode.

De parcă repetaseră înainte, ambii detectivi chicotiră și surâseră disprețuitor la auzul numelui.

– Dacă Ozgoode ți-e avocat, ești ca și mort, Leeper, zise Slater.

– Nu e bun de nimic, adăugă Capshaw.

– Mie îmi place de el, spuse Leeper. Pare cu mult mai deștept decât voi, băieți!

– Vrei să vorbești sau să ne insultăm reciproc?

– Le pot face pe ambele.

– Avocatul tău știe că stai de vorbă cu noi? întrebă Slater.

– Da.

– Deci ce voiai să ne spui?

– Îmi fac griji pentru fată. E evident că măscăricii de voi nu o puteți găsi. Eu știu unde este și, pe măsură ce trece timpul, situația ei se înrăutățește. Trebuie să fie salvată.

– Vai, ce drăguț ești tu, Leeper! făcu Slater. Răpești fata, o ascunzi undeva, iar acum vrei să-i vii în ajutor.

– Sunt sigur că ai o propunere pentru noi, spuse Capshaw.

– Te-ai prins. Iată ce o să fac, iar voi, băieți, va trebui să vă mișcați repede pentru că micuța e tare speriată. O să pledez vinovat la un cap de acuzare: intrarea prin efracție; o să mai capăt doi ani de pușcărie, tot cam pe-atâta cât am făcut și în pușcăria aia mizerabilă din California. O să stau aici să-mi execut pedeapsa. Avocatul meu zice că hârțogăria poate fi aranjată în câteva ore. Semnăm înțelegerea, procurorul și judecătorul își dau acordul, iar voi vă alegeți cu fata. Timpul e esențial băieți, așa că ar fi bine să vă mișcați repede.

Slater și Capshaw schimbară priviri iritate. Erau la mâna lui Leeper. Îl suspectau că minte, pentru că nu se așteptau la nimic bun de la el. Dar dacă nu mințea? Și atunci, dacă ei erau de acord cu înțelegerea, el i-ar fi condus la April.

– E vineri după-amiază, zise Slater, aproape de șase, Leeper. Toți judecătorii și procurorii au plecat acasă.

– O, sunt sigur că-i puteți găsi.

Urmă o pauză în care îi studiară fața nerasă. De ce le-ar oferi el o asemenea înțelegere dacă nu ar ști unde e fata? O asemenea învoială ar fi aruncată la gunoi dacă el nu i-ar

putea duce la ea. În plus, nu aveau nici o altă pistă, nici un alt suspect. De la început, Leeper fusese omul suspectat.

– Nu mă deranjează să stau de vorbă cu procurorul, spuse Slater, cedând.

– Dar dacă minți, Leeper, te trimitem ramburs în California luni la prima oră, amenință Capshaw.

– Ea e aici în oraș? întrebă Slater.

– Nici un cuvânt în plus până nu semnez înțelegerea, spuse Leeper.

În timp ce Theo pleca de la tribunal, după ce salvase papagalul Pete, văzu un mesaj de la Ike în care acesta îi spunea să treacă pe la el pe la birou.

Pentru că Ike lua startul mai încet în fiecare zi, de regulă lucra până mai târziu, chiar și vinerea. Theo îl găsi la birou, cu mormane de acte împrăștiate peste tot, cu o sticlă de bere deja deschisă și cu muzica lui Bob Dylan la combină.

– Ce mai face nepotul meu preferat? întrebă Ike.

– Sunt singurul tău nepot, răspunse Theo în timp ce-și scutura haina de ploaie, așezându-se pe unicul scaun care nu era plin de dosare și bibliorafturi.

– Da, Theo, dar tu ai fi preferatul meu și dacă aș avea douăzeci.

– Dacă zici tu.

– Cum ți-a mers azi?

Theo știa deja că mare parte din a fi avocat însemna să-ți savurezi victoriile, mai ales pe cele care presupuneau ciocniri în sala de judecată. Avocaților le plăcea să povestească despre clienții lor ciudați și despre cazurile neobișnuite, dar puneau accentul pe reușitele lor spectaculoase de la tribunal. Așa că Theo începu să-i dea drumul cu povestea

despre Pete și nu dură mult până ce Ike izbucni în hohote de râs. Deloc surprinzător, judecătorul Yeck nu-și făcea veacul cu avocații mai respectați din oraș și, din când în când, se întâmpla să dea unul peste altul într-un anume bar, unde celor inadaptați le plăcea să bea câte ceva. Lui Ike i se părea ilar că Yeck îi permitea lui Theo să se ocupe de cazuri asemenea unui avocat adevărat.

După ce Theo termină de povestit, Ike schimbă subiectul și spuse:

– Eu susțin în continuare că poliția ar trebui să verifice cum stă treaba cu taică-său. Din câte am auzit, se concentrează în continuare pe Jack Leeper, iar eu cred că asta e o greșeală. Nu crezi? Ike luă o foaie de hârtie. Îl cheamă Thomas Finnemore, dar i se zice Tom. Trupa se numește de Plunder[2] și sunt plecați de câteva săptămâni. Finnemore și alți patru măscărici, cei mai mulți de prin zonă. Nu au site. Șeful trupei e un fost traficant de droguri pe care l-am cunoscut acum niște ani și am reușit să dau de urma uneia dintre actualele sale prietene. Nu mi-a spus prea multe, dar ea crede că sunt la Raleigh, în Carolina de Nord, o zonă unde se cântă pe bani puțini prin baruri și pe la frății. Nu s-a comportat ca și cum i-ar duce prea mult dorul prietenului ei. În sfârșit, asta e tot ce am putut afla.

– Și eu ce-ar trebui să fac?

– Vezi dacă poți să-i găsești pe Plunder ăștia.

Theo scutură din cap enervat.

– Ike, uite, nu există nici o șansă ca April s-o fi șters cu taică-său. Am încercat să-ți spun asta. Nu are încredere în el și chiar nu-l agreează.

[1] Pradă, jaf (engl.)

– Și era speriată, Theo. O copilă foarte speriată. Nu știi la ce se gândea. Maică-sa o abandonase. Oamenii ăștia sunt săriți de pe fix, zic bine?

– Da.

– În casă nu a pătruns nimeni cu forța, pentru că taică-său are cheie. O ia și pleacă amândoi, cine știe pentru cât timp.

– Bine, dar dacă e cu taică-său, atunci e în siguranță, da?

– Tu să-mi spui asta. Crezi că e în siguranță în compania formației Plunder? Nu e locul ideal pentru o fată de 13 ani.

– Deci îi găsesc pe cei de la Plunder și mă sui pur și simplu pe bicicletă și zbor la Raleigh, în Carolina de Nord.

– O să ne preocupăm de asta mai târziu. Tu te pricepi la calculator. Pune-te pe treabă și vezi ce o să găsești.

„Ce pierdere de vreme", se gândi Theo. Dintr-odată, se simți obosit. Fusese o săptămână stresantă, iar el dormise cam puțin. Agitația de la Tribunalul Animalelor îl storsese și de restul de energie care îi mai rămăsese, și tot ce voia era să ajungă acasă și să se prăbușească în pat.

– Mulțam, Ike, îi spuse luându-și haina.

– N-ai pentru ce.

Vineri seara târziu, lui Jack Leeper i s-au pus din nou cătușe și a fost luat din celulă. Întâlnirea avu loc în încăperea din arest unde avocații se întâlneau cu clienții lor. Erau acolo Kip Ozgoode, avocatul lui Leeper, împreună cu detectivii Slater și Capshaw și cu o tânără de la procuratură, pe numele ei Teresa Knox. Doamna Knox preluă comanda. Era îmbrăcată business și nu-i plăcea să fie chemată de acasă vineri seara.

– Nici vorbă de învoială, domnule Leeper, începu ea. Nu ești în postura de a face învoieli. Ești acuzat de răpire, ceea ce înseamnă până la patruzeci de ani de închisoare. Dacă e rănită, atunci acuzațiile vor fi mai grave. Dacă e moartă, atunci ești chiar terminat. Cel mai bine ar fi să ne spui unde este, și fata nu mai are de suferit și nici dumitale nu ți se mai aduc acuzații în plus.

Leeper rânji la doamna Knox, dar nu zise nimic.

– Asta, continuă femeia, presupunând că nu te joci cu noi. Eu suspectez că da. La fel și judecătorul. La fel și poliția.

– Atunci vouă tuturor o să vă pară rău, ripostă Leeper. Vă dau șansa de a-i salva viața. Cât despre mine, sunt convins că o să mor în închisoare.

– Nu neapărat, îi răspunse doamna Knox. Ne dai fata, bine sănătoasă, iar noi vom cere o sentință de douăzeci de ani pentru acuzația de răpire. Și îți poți executa pedeapsa aici.

– Și cum rămâne cu California?

– Noi nu avem control asupra a ceea ce fac cei din California.

Leeper continuă să rânjească, de parcă savura momentul. În cele din urmă spuse:

– Așa cum spuneați, nici vorbă de învoială, zise în cele din urmă.

CAPITOLUL 15

Micul dejun al familiei Boone din dimineața zilei de sâmbătă fu mai degrabă unul tensionat. Ca de obicei, masa lui Theo și a lui Judge consta în cereale – suc de portocale pentru Theo, dar nu și pentru Judge – în timp ce Woods Boone mânca o chiflă și citea pagina de sport. Marcella își sorbea cafeaua și, cu nasul în laptop, parcurgea în grabă titlurile ultimelor știri din lume. Nu se rostiră prea multe, cel puțin nu în primele douăzeci de minute. Resturi din ultimele conversații pluteau încă în aer și o ceartă putea izbucni în orice clipă.

Starea de tensiune avea mai multe explicații. Prima și cea mai evidentă era tristețea generală care se abătuse asupra lor din ziua de miercuri, la patru dimineața, când fuseseră treziți de poliție și zoriți să vină la reședința familiei Finnemore. Pe măsură ce zilele treceau fără April, starea lor de spirit devenea din ce în ce mai sumbră. Mai ales domnul și doamna Boone făceau eforturi să zâmbească și să fie optimiști, dar știau cu toții că era inutil. A doua explicație, mai puțin importantă, era că Theo și tatăl său nu mai jucau meciul lor de golf săptămânal, cu cele nouă găuri. Mergeau pe terenul de golf aproape în fiecare sâmbătă la

nouă dimineața, iar acesta era cel mai așteptat moment al săptămânii.

Se renunțase la golf din cauza celui de-al treilea motiv al tensiunii. Domnul și doamna Boone urmau să plece din oraș pentru o zi, iar Theo insistase să i se dea voie să rămână singur. Mai avuseseră o ceartă și înainte, pe care Theo o pierduse, iar acum pierdea din nou. El le explică în amănunt că știa să închidă toate ușile și toate ferestrele; să activeze sistemul de alarmă, la nevoie să sune la vecini și la 911; să doarmă cu un scaun proptit în ușă; să doarmă cu Judge alături, gata de atac și cu crosa de fier de la golf sub pernă, dacă era nevoie. Era absolut în siguranță și detesta să fie tratat ca un copil. Refuza să stea cu un babysitter când părinții săi ieșeau la masă sau la film și era furios că nu voiau să-l lase singur când plecau în această scurtă călătorie de o zi.

Ei însă au fost de neclintit. Avea numai 13 ani și era prea mic pentru a fi lăsat singur. Theo începuse deja cu negocierile, cu insistență, dar ei erau dispuși să discute pe marginea acestei probleme după ce va împlini 14 ani. Pentru moment, Theo avea nevoie de supraveghere și protecție. Maică-sa aranjase să-și petreacă noaptea la Chase Whipple, ceea ce, în condiții normale, ar fi fost în regulă. Totuși, așa cum îi explicase Chase, sâmbătă seara și părinții lui urmau să iasă în oraș la cină și îi vor lăsa pe cei doi băieți sub supravegherea surorii mai mari, Daphne, o fată de 16 ani, cu adevărat respingătoare, care era tot timpul acasă pentru că nu avea nici un fel de viață socială și, prin urmare, se simțea obligată să flirteze cu Theo. Nu trecuseră nici trei luni de când mai fusese chinuit cu o astfel de noapte în

deplasare, atunci când părinții săi se duseseră la o înmormântare la Chicago.

Theo protestase, insistase, se bosumflase, argumentase, se îmbufnase, dar nimic nu avu efect. Era mai mult ca sigur că avea să-și petreacă seara de sâmbătă în subsolul familiei Whipple, cu Daphne cea scundă și grasă vorbind întruna și holbându-se la el, în timp cel el și Chase vor încerca să se joace jocuri video și să se uite la televizor.

Având în vedere răpirea lui April și sentimentului apăsător care pusese stăpânire pe oraș, domnul și doamna Boone se gândiseră chiar să-și anuleze călătoria. Plănuiseră să meargă cu mașina la Briar Spring, o stațiune în vogă aflată la vreo 300 de kilometri, unde, câteva ore, să se simtă bine alături de alți câțiva avocați din ținut. După-amiaza aveau loc seminarii și prelegeri, apoi cocktailuri, urmate de o cină prelungită cu și mai multe discursuri, susținute de judecători bătrâni și înțelepți și de politicieni plicticoși. Woods și Marcella făceau parte din Asociația Avocaților Pledanți și nu ratau niciodată întâlnirea anuală de la Briar Springs. De data asta era chiar mai importantă pentru că Marcella era programată să țină un discurs despre direcțiile recente ale legilor divorțului, iar Woods urma să participe la un seminar despre criza execuției silite a ipotecilor. Ambii își pregătiseră discursurile și abia așteptaseră acea după-amiază.

Theo îi asigură că va fi bine și că Strattenburgul nu le va duce dorul dacă vor lipsi 24 de ore. Vineri la cină hotărâră să plece în această călătorie și să-l lase pe Theo la familia Whipple, în ciuda vociferărilor lui. Theo pierdu disputa și, deși în sinea lui admitea că ei aveau dreptate, totuși sâmbătă se trezi indispus.

– Îmi pare rău pentru golf, Theo, spuse domnul Boone fără să-și ridice ochii de pe pagina de sport.

Theo nu zise nimic.

– O să recuperăm sâmbăta viitoare, când o să jucăm 18 găuri. Ce zici?

Theo mormăi ceva.

Maică-sa își închise laptopul și se uită la el.

– Theo, dragule, noi plecăm peste o oră. Tu ce planuri ai pentru după-amiază?

După câteva secunde Theo rosti:

– O, nu știu. Cred că o să stau pe aici, așteptând să-și facă apariția răpitorii și criminalii. Probabil că o să fiu deja mort până ajungeți voi la Briar Springs.

– Nu face pe deșteptul cu maică-ta, îl apostrofă Woods tăios, iar apoi ridică ziarul pentru a-și ascunde un zâmbet.

– O să te distrezi la familia Whipple, spuse ea.

– De-abia aștept.

– Acum, revenind la întrebarea mea: Ce planuri ai pentru după-amiază?

– Nu știu sigur. Pe la două s-ar putea să mă duc cu Chase la meciul de la liceu sau ne-am putea duce la cinema, să vedem două filme la preț de unul. Mai e și un meci de hochei.

– Și nu o s-o căutați pe April, da, Theo? Am mai avut această discuție. Nu e treaba voastră să vă vânturați prin oraș făcând pe detectivii.

Theo dădu din cap.

Taică-său lăsă ziarul în jos, se uită la el și spuse:

– Pe cuvântul tău, Theo? Gata cu grupurile de căutare?

– Pe cuvântul meu.

– Vreau să-mi trimiți câte un sms din două în două ore, începând cu ora 11. Ne-am înțeles? întrebă mama.

– Da.

– Și zâmbește, Theo. Fă ca lumea să fie un loc mai bun.

– Nu am chef să zâmbesc acum.

– Haide, Teddy, îl îndemnă ea zâmbind.

Nu reuși să-l mai înșenineze nici numindu-l Teddy, și nici reamintindu-i constant „să zâmbească pentru ca lumea să fie un loc mai bun". De doi ani purta un aparat dentar gros și se săturase de el. Nu-și putea imagina cum o gură plină de metal lucitor ar putea să facă pe cineva să se simtă mai bine.

Plecară la 10 punct, conform planului, pentru că își propuseseră să ajungă la 13.30 fix. Discursul Marcellei era programat la 14.30; seminarul lui Woods, la 15.30. Ca avocați ocupați, viețile lor se învârteau în jurul ceasului, iar timpul nu putea fi irosit.

Theo așteptă o jumătate de oră, apoi își umplu rucsacul și porni spre birou. Judge îl urmă. Așa cum era de așteptat, la Boone & Boone era pustiu. Părinții săi rareori lucrau sâmbăta, iar personalul cu atât mai puțin. Descuie ușa din față, dezactivă sistemul de alarmă și aprinse luminile în bibliotecă, aflată în apropiere de partea din față a clădirii. Ferestrele sale înalte dădeau către o peluză micuță și apoi către stradă. Încăperea arăta și mirosea ca o cameră foarte importantă și adesea, dacă avocații și asistenții lor nu o foloseau, Theo își făcea temele acolo. Îi puse lui Judge un castron cu apă, iar apoi își scoase din rucsac laptopul și telefonul mobil.

Cu o seară în urmă își petrecuse câteva ore căutând informații despre trupa Plunder. În continuare, i se părea

greu de crezut că April ar fi plecat cu taică-său în toiul nopții, dar teoria lui Ike era mai bună decât orice altceva îi trecuse lui Theo prin minte. Și apoi, ce altceva ar putea face Theo peste weekend?

Până acum, nici urmă de Plunder. Ocupându-se de zona Raleigh – Durham – Chapel Hill, găsise zeci de baruri, cluburi, localuri private, esplanade pentru concerte, cafenele și chiar și restaurante pentru nunți. Cam jumătate aveau site-uri sau pagină de Facebook și nicăieri nu era menționată o trupă numită Plunder. Mai găsise și trei săptămânale de nișă care publicau liste cu sute de posibile locuri cu muzică live.

Folosind linia telefonică de la birou, Theo începu să sune la nimereală, în ordine alfabetică. Primul era Abbey's Irish Rose, o bombă din Durham.

– Abbey's, rosti un glas strident.

Theo se strădui cât putu, să-și îngroașe vocea.

– Da, mi-ați putea spune dacă formația Plunder cântă la dumneavoastră în seara asta?

– N-am auzit niciodată de ei.

– Mulțumesc.

Închise repede.

La Bradey's Barbecue, în Raleigh, o femeie îi spuse:

– În seara asta nu avem formație.

Cu fiecare întrebare, Theo încercă să afle cât mai multe:

– Dar Plunder a cântat vreodată la dumneavoastră?

– N-am auzit niciodată de ei.

– Mulțumesc.

Și așa mai departe, literă după literă, fără să ajungă undeva. Exista riscul ca Elsa să se întrebe ce era cu aceste apeluri atunci când va deschide factura lunară, iar dacă așa va fi, Theo își va asuma vina. Ba chiar ar putea s-o prevină

pe Elsa, să-i spună de ce a dat telefoanele și să o roage să plătească factura fără să le mai spună părinților lui. Se va ocupa de asta mai târziu. Nu avea de ales, trebuia să folosească telefonul de la birou, căci maică-sa era o nazistă în privința facturii lui de mobil. Dacă ea ar fi văzut telefoane date la nu știu câte baruri din Raleigh-Durham, atunci el ar fi avut de dat niște explicații.

Prima speranță de reușită o întrezări când sună la un local numit Traction din Chapel Hill. Un tânăr de treabă, care după voce nu părea mai mare decât Theo, îi spuse că i se pare că Plunder cântase acolo în urmă cu câteva luni. Îl lăsă pe Theo în așteptare și se duse să mai întrebe pe cineva pe nume Eddie. Când avu confirmarea că formația Plunder trecuse pe acolo, tânărul îl anunță:

– Doar nu te gândești să îi chemi să cânte?

– Poate.

– Nu o face. Ăștia nu fac nici două parale.

– Mulțumesc!

– Sunt o formație de frății.

La ora 11 fix, îi trimise un sms mamei sale: „Singur acasă. Criminal în serie în pivniță".

Ea răspunse: „Nu e amuzant. Te iubesc".

„Te iubesc".

Theo osteni din greu, telefon după telefon, și abia-abia reuși să mai dea de vreo urmă a formației Plunder.

Pe la prânz sosi și Chase și își scoase laptopul. Până atunci, Theo stătuse de vorbă cu vreo șaizeci de șefi de local, barmani, chelnerițe, agenți de pază, ba chiar și cu un spălător de vase care nu prea înțelegea engleză. Scurtele sale conversații îl convinseră că Plunder era o trupă proastă, foarte puțin cunoscută. Un barman din Raleigh, care pre-

tindea că știe „fiecare trupă care a venit vreodată în oraș", recunoscuse că nu auzise niciodată de Plunder. De trei ori i se spusese că era o trupă de frății.

– Hai să verificăm frățiile, propuse Chase. Și de băieți, și de fete.

Curând aflară că în zona Raleigh-Durham existau o grămadă de colegii și de universități, cele mai mari fiind Duke, UNC și NC State. Dar mai erau prin apropiere și zeci de școli mai mici. Hotărâră să înceapă cu cele mai mari. Minute în șir, cei doi înroșiră tastatura navigând pe internet, întrecându-se care să fie primul care va găsi ceva util.

– La Duke nu sunt frății, anunță Chase.

– Ce înseamnă asta în termeni de petreceri și formații? întrebă Theo.

– Nu știu exact. Hai să revenim apoi la Duke. Tu iei NC State, iar eu iau UNC.

În scurt timp Theo află că NC State avea 31 de frății, 24 de băieți și 9 de fete, cele mai multe având ca sediu o clădire din afara campusului. Se pare că fiecare avea câte un site, calitatea acestuia însă varia mult.

– La UNC câte frății sunt? întrebă Theo.

– 22 de băieți și 9 de fete.

– Hai să intrăm pe fiecare site.

– Exact asta fac. Degetele lui Chase nu se opriră o clipă. Theo era rapid la laptop, dar nu la fel de rapid precum Chase. Cei doi continuară cursa, fiecare dintre ei hotărât să scoată la iveală cea mai mică informație utilă. Judge, căruia îi plăcea să doarmă sub câte ceva – mese, paturi, scaune – sforăia încet pe undeva pe sub masa de conferințe.

În scurt timp, website-urile îi băgară în ceață. Toate ofereau informații despre membri, absolvenți, proiecte,

premii, programe și, cel mai important, evenimente sociale. Fotografiile erau fără număr – scene de la petreceri, excursii la schi, gătit pe plajă, turnee de frisbee și evenimente deosebite cu băieți în frac și fete în rochii de seară. Theo se surprinse că abia aștepta să ajungă la facultate.

Cele două școli se înfruntau într-un meci de fotbal care începea la ora două după-amiază. Theo știa asta. De fapt, el și Chase comentaseră cotele de pariuri. NC State era favorită cu două puncte în avans. Acum însă, cotele nu păreau așa de interesante. Partea importantă a meciului era că le oferea frățiilor încă un motiv pentru a petrece. Meciul se ținea în Chapel Hill, așa că era evident că studenții de la State petrecuseră și dansaseră toată seara de vineri. Frățiile de la UNC urmau să facă la fel sâmbătă seara.

Theo închise încă un site și mormăi frustrat.

– Am numărat zece petreceri ale frățiilor de seara trecută de la State, dar numai patru site-uri dau numele formațiilor. Dacă anunți o petrecere pe site-ul tău, de ce să nu spui cine urmează să cânte?

– La fel și aici, zise Chase. Foarte rar se dă numele formației.

– Câte petreceri sunt în Chapel Hill în seara asta? întrebă Theo.

– Vreo zece. Se pare că e o seară tare.

Terminară de cercetat toate site-urile frățiilor de la ambele școli. Era ora unu.

Theo îi trimise un sms mamei sale: „Cu Chase. Ne urmăresc intens niște criminali cu topoare. Nu vom scăpa. Vă rog să aveți grijă de Judge. Cu drag".

Câteva minute mai târziu, ea răspunse: „Mă bucur că mi-ai scris. Fiți cuminți. Cu drag, mama".

CAPITOLUL 16

Theo găsi o pungă cu covrigei și două băuturi dietetice în micuța bucătărie unde angajații firmei Boone & Boone duceau în tăcere lupte pe mâncare. Regulile erau simple: dacă aduci mâncare pe care nu vrei să o împarți cu nimeni, atunci pune-ți inițialele pe ea și speră să nu te trezești fără ea. Altfel, totul era pentru toată lumea. Însă realitatea era mai complicată. „Împrumutul" de alimente din rezerva personală a cuiva era ceva la ordinea zilei și nu era neapărat privită cu ochi răi. Politețea cerea ca, dacă ai luat din mâncarea cuiva, să o pui la loc cât mai repede. Ceea ce ducea la tot felul de glume proaste. Domnul Boone numea bucătăria „teren minat" și refuza să se apropie de ea.

Theo bănuia că băuturile și covrigeii îi aparțineau lui Dorothy, o secretară care, de când o știa el, tot încerca să slăbească. Theo își puse în minte să îi refacă stocul.

Chase propuse să se ducă la liceu la ora două ca să vadă primul meci de baschet al sezonului, iar Theo fu de acord. Era sătul de internet și considera inutil ceea ce făceau. Dar îi veni o ultimă idee.

– Având în vedere că aseară petrecerile au fost la State, hai să trecem prin fiecare frăție de acolo și să verificăm la întâmplare paginile lor de Facebook ca să ne uităm la poze.

– Ziceai că au fost zece petreceri, nu-i așa? întrebă Chase ronțăind un covrigel.

– Da, iar patru dintre ele dădeau și numele formației. Rămân șase petreceri cu formații necunoscute.

– Și după ce ne uităm mai exact?

– După orice care ne-ar putea face să recunoaștem trupa Plunder. Lumini electrice, vreun banner, numele formației pe baterie, orice.

– Și dacă aflăm că formația a cântat aseară la o petrecere de la vreo frăție de la NC State ce? Asta înseamnă că o să cânte diseară la UNC?

– Poate. Chase, uite, noi facem doar presupuneri, da? Bâjbâim prin întuneric.

– Chiar că.

– Ai o idee mai bună?

– Pentru moment, nu.

Theo îi trimise lui Chase link-urile a trei frății.

– Sigma Nu are 18 membri, spuse Chase. Câți...

– Hai să verificăm câte cinci din fiecare frăție. Alege-i la întâmplare. Bineînțeles, va trebui să alegi pagini cu profiluri care nu sunt ascunse.

– Știu, știu.

Theo accesă pagina unui membru al frăției Chi Psi, pe nume Buddy Ziles, din Atlanta, student în anul doi. Buddy avea o grămadă de prieteni și de poze, dar nimic de la petrecerea din noaptea trecută. Theo merse mai departe, la fel și Chase, vorbind foarte puțin. Curând, băieții se plictisiră de

nenumăratele instantanee cu grupuri de studenți, pozând, țipând, dansând, mereu cu o bere în mână.

Chase, fără să se oprească din tastat, zise:

– Am găsite câteva poze de aseară. O petrecere cu formație. Privi cu atenție pozele și apoi adăugă: Nimic.

După o sută de poze, Theo se opri brusc, clipi de două ori și mări fotografia. Era pe o pagină de Facebook accesibilă tuturor a unui membru Alpha Nu pe nume Vince Snyder, un student din D.C., care postase vreo zece fotografii de la distracția de seara trecută.

– Chase, vino încoace, spuse Theo de parcă s-ar fi uitat la o stafie.

Chase dădu fuga în spatele lui Theo și se aplecă peste el. Theo arătă cu degetul spre ecran. Poza era un instantaneu tipic de petrecere cu o adunătură de puști dansând.

– Vezi asta? întrebă el.

– Da, ce e?

– Este o geacă Twins, bleumarin, cu litere roșu cu alb.

În centru era un mic ring de dans și cel care făcuse fotografia intenționase să-și pozeze prietenii în timp ce dansau. Una dintre fete avea o fustă foarte scurtă, iar Theo se gândi că acesta era motivul pentru care făcuse fotografia. În partea stângă a ringului de dans, aproape în mijlocul grupului, se afla șeful trupei, cu o chitară în mână, cu gura deschisă, ochii închiși, lălăind ceva, și chiar puțin mai încolo era punctul spre care arăta Theo. În spatele unui grup de indivizi înalți care stăteau de vorbă, era o persoană mititică care părea că se uită la toți cei de acolo. Persoana stătea deoparte, iar din cuvântul Twins de pe spatele gecii erau vizibile doar T și W. Avea părul scurt și, deși mare parte a

chipului său se pierdea în umbră, pentru Theo nu exista nici o îndoială.

Era April.

Iar la 23.39, momentul când fusese făcută fotografia, nu era deloc moartă.

– Ești sigur? îl întrebă Chase, aplecându-se și mai mult, aproape atingând ecranul cu nasul.

– Eu i-am dat geaca aia cu Twins, anul trecut când am câștigat-o la un concurs. Mie mi-era mică. Le-am spus asta celor de la poliție și mi-au zis că nu au găsit-o nicăieri la ea acasă. Ei au presupus că era îmbrăcată cu ea când a plecat. Theo își îndreptă din nou degetul către față și spuse: Uită-te la părul ei scurt și la profil, Chase, trebuie să fie April. Nu ești de acord?

– Poate. Nu știu.

– Ea e, insistă Theo.

Cei doi băieți se îndepărtară de ecran, iar Theo se ridică și se plimbă prin încăpere.

– Maică-sa nu mai dăduse pe acasă de trei nopți. Ea era moartă de frică, așa că l-a sunat pe taică-său sau poate că el a sunat-o pe ea. În sfârșit, el s-a suit în mașină, a venit acasă, a deschis ușa cu propria cheie, a luat-o pe April și au plecat. În ultimele patru zile ea a fost pe drum, plimbându-se de colo-colo cu trupa.

– N-ar trebui să sunăm la poliție?

Theo se plimba, își măsura pașii, se gândea, își freca bărbia, cântărind lucrurile.

– Nu, nu acum. Poate mai târziu. Hai să facem așa – întrucât știm unde a fost aseară, hai să încercăm să ne dăm seama unde va fi diseară. Hai să sunăm la fiecare frăție de băieți și de fete de la UNC, Duke, Wake Forest și care mai

sunt și să aflăm unde cântă Plunder diseară.

– Cel mai probabil la UNC. Acolo o să fie cel puțin zece petreceri.

– Dă-mi lista.

Theo începu să dea telefoane, pe când Chase îl asista și nota. La sediul primei frății nu le răspunse nimeni. Al doilea telefon fu la frăția de fete Kappa Delta, iar tânăra peste care dăduseră nu știa cum se numea formația lor. La al treilea telefon nu răspunse nimeni. La sediul Delta, un băiat le dădu numele altei formații. Și așa mai departe. Theo era din ce în ce mai nervos, dar și încântat că April nu fusese rănită, și era hotărât să o găsească.

Cel de-al optulea telefon fu cu noroc. Un student de la sediul frăției Kappa Theta le spuse că nu știa nimic de nici o formație, că întârziase la meciul de fotbal, dar să rămână pe fir o clipă. Reveni la telefon și le zise:

– Da, e o formație numită Plunder.

– La ce oră încep să cânte?

– Oricând. De regulă pe la nouă. Trebuie să fug, amice.

Covrigeii se terminaseră. Adevărul era că Theo habar nu avea ce să facă. Chase susținea cu tărie că ar trebui să sune la poliție, dar Theo nu era așa de sigur.

Două lucruri erau clare, pentru Theo, cel puțin. Unu, fata din fotografie era April. Doi, era cu formația, iar formația urma să cânte în seara aceea la frăția Kappa Theta din Chapel Hill, în Carolina de Nord. În loc să sune la poliție, Theo îl sună pe Ike.

Douăzeci de minute mai târziu, Theo, Chase și Judge urcau în fugă scările de la biroul lui Ike. Când îl sunase Theo, Ike tocmai își lua prânzul la localul grecesc de

dedesubt. Ike și Chase făcură cunoștință, în timp ce Theo căuta poza cu April pe calculatorul lui Ike.

– Ea e, declară Theo.

Ike se uită cu atenție la poză, cu ochelarii de citit pe vârful nasului.

– Ești sigur?

Theo îi spuse povestea gecii. Îi descrise cât era fata de înaltă, cum era tunsă și ce culoare de păr avea și arătă spre nasul și bărbia ei care se vedeau din profil.

– Dacă zici tu.

– E cu taică-său, exact așa cum ai zis, Ike. Jack Leeper nu are nimic de-a face cu dispariția ei. Poliția a urmărit omul nepotrivit.

Ike clătină din cap și zâmbi, dar fără pic de îngâmfare. Continuă să se uite la ecranul calculatorului.

– Chase e de părere că ar trebui să anunțăm poliția, spuse Theo.

– Bineînțeles, zise Chase. De ce nu?

– Stați să mă gândesc, zise Ike dând scaunul la o parte și ridicându-se. Porni combina și începu să se plimbe prin birou. În cele din urmă, spuse: Nu-mi place ideea de a anunța poliția, cel puțin nu acum. Uite ce s-ar putea întâmpla. Poliția de aici ar suna la poliția din Chapel Hill, iar noi nu știm sigur ce vor face cei de acolo. Probabil, se vor duce la petrecere și vor încerca să o găsească pe April. Ceea ce poate fi mai dificil decât credeți. Să presupunem că e o petrecere mare, cu o grămadă de studenți distrându-se și bând și așa mai departe, iar când apare poliția se poate întâmpla orice. Poate polițiștii sunt isteți; poate nu. Poate că nu sunt interesați de o fată care doar se plimbă pe-acolo, în timp ce taică-său cântă cu o trupă. Poate că fata nu vrea să

fie salvată de poliție. Se pot întâmpla o grămadă de lucruri, majoritatea nu foarte bune. Nu există mandat de arestare pe numele tatălui ei, pentru că poliția de aici nu l-a acuzat de nimic. Deocamdată, el nu este suspect.

Ike se plimba cu pași mari în spatele biroului său, iar băieții îi urmăreau fiecare mișcare și îi sorbeau fiecare cuvânt.

– Și fără o identificare clară, nu sunt sigur că poliția de aici va face ceva.

Se așeză pe scaun și se uită la poză. Se încruntă, se ciupi de nas și își frecă mustața.

– Știu că ea e, insistă Theo.

– Dar dacă nu e, Theo? spuse Ike cu gravitate. Pe lumea asta nu există doar o singură geacă Twins. Nu i se pot vedea ochii. Tu știi că e April pentru că vrei foarte mult să fie ea. Ești disperat să fie ea, dar dacă greșești? Să spunem că mergem chiar acum la poliție, iar ei se agită și îi sună pe colegii lor din Chapel Hill, care la rândul lor intră în alertă și se duc diseară la petrecere unde (a) nu o găsesc pe fată sau (b) o găsesc, dar nu e April. Nu prea ar da bine, nu-i așa?

Urmă o pauză lungă și apăsătoare în care băieții se gândiră cât de aiurea ar fi dacă s-ar înșela în privința fetei. În cele din urmă, Chase fu cel care vorbi:

– Ce-ar fi să-i spunem maică-sii? Pun pariu că-și poate identifica propria fiică, iar apoi nu mai depinde de noi.

– Nu cred, zise Ike. Femeia aia e nebună și ar fi în stare de orice. Nu e deloc în interesul lui April să o amestecăm pe maică-sa în acest moment. Din ce-am auzit, îi înnebunește pe cei de la poliție, iar ei încearcă să o evite.

Urmă încă o pauză lungă în care toți trei se uitară pe pereți.

– Păi, și-atunci ce facem, Ike? vru să știe Theo.

– Cel mai inteligent lucru ar fi să mergem să luam fata, să o aducem înapoi, iar după aceea să sunăm la poliție. Și toate astea ar trebui făcute de către cineva în care ea are încredere, cineva ca tine, Theo!

Lui Theo îi pică fața, rămase cu gura deschisă, fără să rostească un cuvânt.

– E o plimbare cam lungă cu bicicleta, remarcă numaidecât Chase.

– Theo, spune-le părinților tăi și convinge-i să te ducă până acolo cu mașina. Trebuie să te întâlnești cu April, să vezi dacă e bine și să o aduci înapoi. Imediat. Nu e timp de pierdut.

– Ai mei nu sunt aici, Ike. Sunt la Briar Springs pentru Convenția anuală a Baroului și nu se întorc până mâine. Eu stau la Chase peste noapte.

Ike se uită la Chase și-l întrebă:

– Părinții tăi pot să meargă până acolo?

Chase deja scutura din cap.

– Nu, nu prea cred. Nu îi văd amestecându-se în ceva de genul ăsta. În plus, diseară iau masa cu niște prieteni și fac mare caz de chestia asta.

Theo se uită la unchi-său și văzu în ochii lui sclipirea inconfundabilă a unui puști cu chef de aventură.

– Ike, se pare că tu ești omul nostru, spuse Theo. Și, așa cum zici, nu e timp de pierdut.

CAPITOLUL 17

Aventura îi puse imediat față în față cu câteva probleme serioase. Theo se gândi la părinții lui și dacă ar trebui să le spună sau nu. Ike se gândi la mașina lui și își dădu seama că aceasta nu va rezista călătoriei. Chase se gândi la faptul că Theo ar fi trebuit să-și petreacă noaptea la el acasă și i se părea imposibil ca absența lui să treacă neobservată.

Cât despre părinții săi, lui Theo nu-i plăcea ideea de a-i suna și de a la cere voie să plece la Chapel Hill. Ike credea că era un plan bun – Chase era neutru –, dar Theo se opunea. Un asemenea telefon le-ar distruge călătoria, le-ar perturba discursurile și seminariile și așa mai departe și, în plus, Theo își închipui că părinții săi (mai ales maică-sa) vor refuza. Apoi va trebui să se confrunte cu decizia de a-i asculta sau nu. Ike se gândi că ar putea face ca lucrurile să meargă mai ușor și să-i convingă pe Woods și pe Marcella că deplasarea era urgentă, dar Theo fu de neclintit. El credea că trebuie să fii sincer cu părinții tăi și le ascundea puține lucruri, dar de data asta era altceva. Dacă ar aduce-o pe April înapoi, atunci toată lumea, inclusiv părinții lui, va fi încântată că Theo evitase problemele.

Mașina lui Ike era un Triumph Spitfire, o mașină sport antică despre care se știa prea bine că nu te poți baza pe ea, o decapotabilă prin care intra apa, având cauciucuri aproape netede și un motor care scotea sunete ciudate. Lui Theo îi plăcea mașina, dar se întreba adesea cum de mai reușește să se târască prin oraș. Și, în plus, aveau nevoie de patru locuri – Ike, Theo, Judge și, poate, April. Părinții lui plecaseră cu mașina maică-sii. SUV-ul lui taică-său era în garaj, gata de drum. Ike hotărî că poate împrumuta mașina fratelui său, având în vedere importanței misiunii.

Cea mai serioasă problemă era cea a lui Chase. El trebuia să ascundă peste noapte absența lui Theo din casa familiei Whipple. Discutară despre posibilitatea de a-i informa pe părinții lui Chase. Ba chiar Ike se oferi să-i sune și să le explice ce anume aveau de gând să facă, dar Theo ajunse la concluzia că nu era o idee bună. Doamna Whipple era tot avocat și avea mereu ceva de comentat despre aproape orice, iar Theo era convins că o va suna imediat pe maică-sa și le va zădărnici planurile. Mai exista un motiv pentru care Theo dorea ca Ike să-și țină gura – reputația lui Ike printre avocați nu era tocmai de invidiat. Theo și-o putea închipui cu ușurință pe doamna Whipple agitându-se la gândul că Ike Boone gonea cu nepotul lui în mașină în cine știe ce călătorie nebunească.

La trei după-amiaza, Theo îi trimise un sms mamei sale: „Încă în viață. Cu Chase. Prin oraș. Pup".

Theo nu aștepta răspuns, pentru că în acel moment mama lui tocmai își ținea discursul.

La trei și un sfert, Theo și Chase își lăsară bicicletele pe aleea din fața reședinței Whipple și intrară înăuntru.

Doamna Whipple tocmai scotea din cuptor o tavă cu negresă. Îl luă pe Theo în brațe, îl spuse că e bine-venit și că era bucuroasă să-l găzduiască și așa mai departe. Avea tendința de a exagera. Theo își așeză pe masă sacul Nike cu schimburile de dormit, pentru ca ea să îl observe.

În timp ce le dădea negresă și lapte, Chase spuse că se gândeau să meargă la film și apoi poate la meciul de volei de la Colegiul Stratten.

– De volei? se miră doamna Whipple.

– Mie îmi place voleiul, spuse Chase. Meciul începe la șase și ar trebui să se termine pe la opt. O să fim bine, mamă. Nu mergem decât până la Colegiu.

De fapt, meciul de volei era singurul eveniment sportiv din campus în seara aceea. Și era și feminin. Nici Chase și nici Theo nu văzuseră vreodată un meci de volei, la sală sau la televizor.

– La ce film vă duceți? întrebă ea, continuând să taie negresa în bucăți pătrate.

– *Harry Potter,* spuse Theo. Dacă ne grăbim un pic, o să-l prindem aproape pe tot.

– Iar apoi ne ducem la meci, interveni Chase. E în regulă, mamă?

– Cred că da, spuse ea.

– Tu și tata ieșiți la cină, nu-i așa?

– Da, cu familiile Coley și Shepherd.

– La ce oră vă întoarceți acasă? întrebă Chase uitându-se la Theo.

– Oh, nu știu. 10.00 sau 10.30. Daphne va fi aici, iar ea vrea să comande pizza. E bine așa?

– Sigur, spuse Chase.

Cu puțin noroc, până la zece seara, Theo și Ike ar trebui să ajungă în Chapel Hill. Partea ce mai grea va fi să o evite pe Daphne de la opt la zece. Chase nu avea încă un plan, dar lucra la asta.

Îi mulțumiră pentru gustare și îi spuseră că se duc la Paramount, vechiul cinematograf al orașului, de pe Main Street. După plecarea lor, doamna Whipple luă sacul cu schimburi al lui Theo și-l duse sus în cameră la Chase, așezându-l pe patul de alături.

La ora patru, Theo, Ike și Judge părăseau reședința Boone în SUV. Chase văzu singur ultimul film cu Harry Potter.

GPS-ul estimă călătoria la șapte ore dacă se respectau toate limitele de viteză, ceea ce era ultimul lucru la care s-ar fi gândit Ike. În timp ce se grăbeau să iasă din oraș, Ike spuse:

– Ești agitat?

– Da, sunt.

– Și de ce, mă rog?

– Cred că mi-e teamă să nu fiu prins. Dacă află doamna Whipple, o să o sune pe mama, mama pe mine, iar asta înseamnă că am dat de belea.

– De ce să dai de belea, Theo? Încerci să ajuți o prietenă.

– Nu sunt sincer, Ike. Nici cu familia Whipple, nici cu ai mei.

– Theo, privește lucrurile în perspectivă. Dacă totul iese bine, mâine-dimineață vom fi înapoi acasă cu April. Părinții tăi și oricine altcineva din oraș vor fi încântați să o vadă. Având în vedere situația, ăsta e cel mai bun lucru pe care îl putem face. Poate că e puțin greșit, dar nu există altă soluție.

– Dar tot mă face să mă simt agitat.

– Theo, eu sunt unchiul tău. Ce e în neregulă ca eu și nepotul meu preferat să facem o mică excursie cu mașina?

– Cred că nimic.

– Atunci, nu-ți mai face griji. Singurul lucru care contează e să o găsim pe April și să o readucem acasă. În acest moment, nimic altceva nu e mai important. Dacă lucrurile ies prost, o să stau de vorbă cu ai tăi și o să iau toată vina asupra mea. Stai liniștit.

– Mulțam, Ike!

Goneau pe autostradă, iar traficul era lejer. Judge adormise deja pe bancheta din spate. Telefonul lui Theo vibră. Era un sms de la Chase: „Filmul e super. Voi bine?"

Theo răspunse: „Da. Bine".

La cinci după-amiaza, îi trimise sms mamei sale: „Filmul cu Harry Potter e super".

Câteva minute mai târziu, ea răspunse: „Mă bucur. Pup, mama".

Intrară pe autostrada expres, iar Ike fixă viteza de deplasare la 120 km/h, cu șaisprezece kilometri peste limită.

– Ike, explică-mi ceva. Povestea despre April a fost peste tot la știri, da?

– Da.

– Și atunci, April sau taică-său, sau vreunul dintre tipii din formație n-au văzut oare știrea și nu și-au dat seama ce se întâmplă? Oare să nu știe ei că April e căutată?

– Se prea poate. Și, din păcate, sunt atât de mulți copii dați dispăruți, cam câte unul pe zi. Și deși aici e o știre importantă, poate că acolo unde se află ei nu e o știre atât de importantă. Cine știe ce le-a zis taică-său colegilor lui de trupă. Sunt sigur că și ei știu că el nu are o căsnicie solidă. Poate că le-a spus că maică-sa e nebună și că a fost obligat

să o salveze pe fiică-sa și că vrea să nu se facă vâlvă despre asta până la un moment dat în viitor. Poate că membrii formației se tem să spună ceva. Nici indivizii ăștia nu sunt foarte stabili. Sunt o mână de bărbați de 40 de ani care încearcă să devină staruri rock, stau treji toată noaptea, dorm peste zi, călătoresc într-o dubiță închiriată și cântă pe nimic în baruri și la petrecerile frățiilor. Probabil că fiecare dintre ei aleargă după ceva. Nu știu, Theo, nu are sens.

– Pun pariu că e speriată de moarte.

– Speriată și confuză. Un copil merită mai mult.

– Dar dacă nu o să vrea să plece de lângă taică-său?

– Dacă o găsim și refuză să vină cu noi, atunci nu putem decât să sunăm la poliția din Strattenburg și să le spunem unde se află. Simplu ca bună ziua.

Lui Theo însă nimic nu i se părea simplu.

– Dar dacă ne vede taică-său și ne face probleme?

– Theo, stai liniștit. O să fie bine.

La șase jumătate era deja întuneric când Chase îi trimise un sms: „Voleibalistele sunt drăguțe. Pe unde sunteți?“

Theo îi răspunse: „Pe undeva prin Virginia. Ike zboară“.

Se întunecase de-a binelea și, în cele din urmă, pe Theo îl ajunse toată agitația săptămânii. Simți că pică de oboseală, iar apoi căzu într-un somn adânc.

CAPITOLUL 18

Spre finalul meciului de volei, Chase își dădu seama că singura cale de a nu da ochii cu Daphne era să evite cu totul să se ducă acasă. Aproape că o putea vedea cum stă în sufragerie, uitându-se la ecranul imens al televizorului, așteptându-l pe el și pe Theo să sosească pentru a putea comanda o pizza extra-large de la Santos's.

Când meciul se termină, Chase merse cu bicicleta până la Guf's Frozen Yogurt, pe Main Sreet, în apropiere de biblioteca orașului. Își luă o cupă cu înghețată de banane, găsi un loc la fereastră și sună acasă. Daphne răspunse după primul apel.

– Eu sunt, spuse el. Vezi că avem o problemă. Eu și Theo am trecut pe la el pe-acasă să vedem ce face câinele și l-am găsit foarte bolnav. Probabil că a mâncat ceva stricat. A vomat, a făcut peste tot prin casă; e o mizerie de nedescris.

– Bleah! făcu Daphne.

– Nici nu-ți vine să crezi. Caca de cățel din bucătărie până în dormitor. Facem curat acum, dar o să dureze o vreme. Theo se teme ca nu cumva câinele să fie pe moarte și încearcă să dea de maică-sa.

– Ce îngrozitor!

– Da. S-ar putea să fie nevoie să-l ducem de urgență la veterinar. Bietul de el, abia se poate mișca.

– Pot să vă ajut cu ceva, Chase? Pot să mă sui în mașina mamei și să vin să va iau.

– Poate, dar nu chiar acum. Trebuie să facem curat pe aici în timp ce avem grijă de el. Mi-e teamă ca ar face un dezastru în mașina mamei.

– Voi ați mâncat ceva?

– Nu, dar mâncarea e ultimul lucru la care ne-am putea gândi acum. Aproape că îmi vine să vomit. Tu comandă pizza. O să vin și eu mai târziu.

Chase închise și zâmbi către înghețata sa de iaurt. Până acum toate bune.

Judge continua să doarmă pe bancheta din spate, sforăind ușor în timp ce mașina înghițea kilometri. Theo adormea și se trezea, ațipind din când în când – acum era treaz cu ochii larg deschiși, pentru ca în clipa următoare să doarmă tun. Era treaz când intrară în Carolina de Nord, dar dormea când ajunseră la Chapel Hill.

În sms-ul de la ora nouă, îi spunea maică-sii: „Ne ducem la culcare. Foarte obosit. Pup".

Bănui că părinții lui sunt ocupați cu cina prelungită, ascultând probabil discursuri interminabile și că maică-sa nu va putea să-i răspundă. Așa și era.

– Theo, trezește-te, spuse Ike. Am ajuns.

Merseseră fără oprire șase ore. Ceasul digital de pe bord arăta 22.05. GPS-ul îi duse direct pe Franklin Street, principala stradă care mărginea campusul. Pe trotuare era plin de studenți și de fani gălăgioși. UNC câștigase meciul de

fotbal în prelungiri și toți erau surescitați. Barurile și magazinele erau aglomerate. Ike viră pe Columbia Street și trecură pe lângă câteva sedii mari ale unor frății.

– S-ar putea să fie o problemă cu locul de parcare, mormăi Ike, aproape pentru sine. Pe aici trebuie să fie sediile frățiilor, spuse el uitându-se la GPS și arătând spre o zonă unde casele erau așezate față în față, cu locurile de parcare în mijloc. Cred că sediul Kappa Theta e pe undeva pe acolo.

Theo coborî geamul în timp ce se strecurau prin traficul aglomerat. Peste tot răsuna muzica de la formațiile care cântau înăuntru. Pe verande, pe peluze, pe mașini, oamenii stăteau înghesuiți unii într-alții, mișunând, dansând, râzând, deplasându-se în grupuri de la o casă la alta, strigând unii la alții. Era o imagine violentă, iar Theo nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. La Colegiul Stratten se mai isca din când în când câte o bătaie sau avea loc câte o descindere pentru droguri, dar nu așa. La început i se păru interesant, dar apoi Theo se gândi la April. Ea se afla undeva în mijlocul acestui carnaval uriaș căruia nu îi aparținea. Ea era timidă și liniștită și prefera să fie singură cu desenele și picturile ei.

Ike viră pe o altă stradă, apoi pe alta.

– Va trebui să parcăm undeva și să o luăm pe jos.

Peste tot era plin de mașini parcate, cele mai multe ilegal. Găsiră un loc de parcare pe o stradă îngustă și întunecoasă, departe de toată gălăgia.

– Rămâi aici, Judge, spuse Theo, iar Judge îi privi cum se îndepărtează.

– Care e planul, Ike? întrebă Theo.

Mergeau repede pe un trotuar întunecos și prost pavat.

– Vezi pe unde calci, spuse Ike. Nu avem un plan. Hai să găsim casa, să găsim formația și o să mă gândesc eu la ceva.

Merseră în direcția larmei și la scurt timp intrară prin spate în zona cu sedii de frății. Înaintară prin mulțime, iar dacă arătau un pic ciudat, nimeni nu părea să observe – un bărbat de 62 de ani, cu păr lung și grizonant, strâns în coadă, în sandale și cu șosete roșii, cu un pulover maro vechi de cel puțin treizeci de ani, împreună cu un puști de 13 ani, cu ochii cât cepele de uimire.

Sediul Kappa Theta era o casă mare, din piatră, cu niște coloane grecești și cu o verandă spațioasă. Ike și Theo își croiră drum prin mulțime, urcară treptele și ajunseră aproape de verandă. Ike voia să verifice locul, să vadă care sunt intrările și ieșirile și să încerce să afle unde cânta formația. Muzica răsuna tare, iar râsetele și strigătele și mai tare. În cei 13 ani de viață, Theo nu văzuse niciodată atâtea cutii de bere. Fetele dansau pe verandă în timp ce partenerii lor le priveau și fumau.

– Unde e trupa? o întrebă Ike pe una dintre fete.

– La subsol, zise ea.

Încetul cu încetul își făcură drum către treptele din față și se uitară în jur. Ușa de la intrare era păzită de un bărbat tânăr și masiv, îmbrăcat la costum, care părea să aibă autoritatea de a hotărî cine intră și cine nu.

– Să mergem, spuse Ike.

Theo îl urmă în timp ce se îndreptau spre ușă împreună cu un grup de studenți. Aproape ajunseră. Paznicul, gardianul sau ce era el, ridică mâna și îl prinse pe Ike de antebrat.

– Mă scuzi, spuse brutal. Ai permis?

Ike își smulse furios brațul și îl privi de parcă ar fi fost gata să-l pocnească pe individ.

– Nu am nevoie de permis, băiete, șuieră el. Eu sunt managerul formației. El e fiul meu. Să nu mă mai atingi vreodată.

Ceilalți studenți se dădură câțiva pași înapoi și pentru o clipă agitația se mai domoli.

– Mă scuzați, domnule, spuse paznicul, iar Ike și Theo pășiră înăuntru. Ike se mișca repede, de parcă ar fi cunoscut bine casa și avea treburi pe-aici. Străbătură un foaier spațios, iar apoi un fel de hol, ambele încăperi pline de studenți. Într-un alt spațiu deschis, o adunătură de studenți, doar bărbați, strigau în timp ce urmăreau un meci de fotbal la un televizor imens, având în apropiere două butoiașe de bere. De dedesubt se auzea muzica și cei doi găsiră curând o scară lată care ducea către petrecere. Ringul de dans se afla în centru, o viermuială de studenți implicați în tot felul de mișcări frenetice, iar în partea stângă erau cei de la Plunder, bubuind la baterie și urlând cât îi ținea gura. Ike și Theo de îndată ce coborâră scările, fură înghițiți de mulțime. Theo simți că îi pocnesc timpanele de la muzică.

Încercară să se ascundă într-un colț. Încăperea era întunecoasă, cu reflectoare colorate ce luminau de colo-colo masa de oameni. Ike se aplecă și țipă în urechea lui Theo:

– Hai să ne facem treaba repede. Eu o să rămân aici. Tu încearcă să pătrunzi în spatele formației și să arunci o privire. Nu mai sta!

Theo se lăsă în jos și se strecură printre trupuri. Fu îmbrâncit, lovit, aproape călcat în picioare, dar continuă să se deplaseze pe lângă peretele din partea stângă. Formația termină un cântec, toată lumea izbucni în urale și pentru o clipă dansul se opri. El se deplasă mai repede, tot pe vine, cu ochii în toate direcțiile. Dintr-odată, vocalul începu să

răcnească. Bateristul îl urmă, iar chitaristul își făcu intrarea cu niște acorduri tunătoare. Următoarea piesă era și mai tare. Theo trecu de o pereche de boxe mari, ajunse la circa doi metri de băiatul de la clape, iar apoi o zări pe April, așezată pe o cutie de metal în spatele bateristului. Stătea în unicul loc sigur din întreaga încăpere. Theo aproape se târî până la marginea micii scene și îi atinse genunchiul înainte ca ea să-l vadă.

April era prea șocată pentru a face vreo mișcare, iar apoi își duse ambele mâini la gură.

– Theo, spuse ea, dar el abia dacă o auzi.

– Să mergem, îi ceru el.

– Ce cauți aici? strigă ea.

– Am venit să te iau acasă.

La 22.30, Chase se ascundea în spatele unei curățătorii, uitându-se de peste stradă la cei care plecau de la localul cu specific italian Robilio's. Îi văzu pe domnul și doamna Shepherd, apoi pe domnul și doamna Coley, apoi pe părinții săi. Îi urmări cum demarează, iar apoi se întrebă ce anume să facă mai departe. În câteva minute o să-i sune telefonul, iar maică-sa va avea zeci de întrebări. Povestea cu câinele bolnav se apropia de sfârșit.

CAPITOLUL 19

Theo și April înaintară puțin câte puțin pe lângă perete, ocolind dansatorii obosiți care luau o pauză de la distracție, și se deplasară rapid prin semiîntuneric către o ușă care dădea spre niște scări. Nu exista riscul ca tatăl ei să îi vadă, pentru că era profund absorbit de versiunea Plunder a piesei celor de la Rolling Stone, „I Can't Get No Satisfaction".

– Unde te duci? strigă Theo la April.

– Asta dă afară, îi strigă ea înapoi.

– Stai! Trebuie să-l iau și pe Ike.

– Pe cine?

Theo se strecură prin mulțime, îl găsi pe Ike acolo unde îl lăsase și cei trei coborâră scările și ajunseră repede într-o curte interioară nu foarte mare, din spatele casei Kappa Theta. Încă se mai putea auzi muzica, iar pereții păreau că vibrează, dar afară era ceva mai multă liniște.

– Ike, ea e April, spuse Theo. April, el este Ike, unchiul meu.

– Îmi pare bine, zise Ike. April continua să fie prea confuză pentru a răspunde. Erau singuri în întuneric, lângă o masă de picnic stricată. Pe ici, pe colo erau risipite alte piese de mobilier. Geamurile din partea din spate a casei erau sparte.

– Ike m-a adus cu mașina până aici, ca să te iau, explică Theo.

– Dar de ce? întrebă ea.

– Cum adică „De ce"? întrebă la rândul său Theo.

Ike înțelese nedumerirea fetei. Făcu un pas în față și puse delicat o mână pe umărul ei.

– April, acasă nu știe nimeni unde ești. Nu știe nimeni dacă ai murit sau trăiești. Acum patru zile ai dispărut fără urmă. Nimeni – nici mama ta, nici poliția, nici prietenii tăi – nu au mai primit nici un semn de viață de la tine.

April începu să scuture din cap a neîncredere.

– Eu bănuiesc că tatăl tău te-a mințit, continuă Ike. Probabil, ți-a spus că a stat de vorbă cu mama ta și că acasă totul este în regulă, nu-i așa?

April încuviință ușor din cap.

– Minte, April. Mama ta e moartă de îngrijorare. Tot orașul te caută. E timpul să te întorci acasă.

– Dar venim acasă peste doar câteva zile, zise ea.

– Așa ți-a spus tatăl tău? zise Ike, bătând-o pe umăr. E foarte probabil să fie acuzat de răpirea ta. April, uită-te la mine. Ike îi ridică ușor bărbia cu un deget pentru ca ea să nu-i poată evita privirea. E timpul să mergi înapoi acasă. Hai să ne suim în mașină și să plecăm. Acum.

Se deschise ușa și apăru un bărbat. Cu bocanci de motociclist, tatuaje și un păr gras; era evident că nu putea fi student.

– April, ce faci aici? îi ceru el socoteală.

– Iau o pauză, spuse ea.

El veni mai aproape și întrebă:

– Cine sunt oamenii ăștia?

Cine ești tu? îl întrebă Ike.

Plunder tocmai cânta o melodie, așa că era evident că nu era un membru al formației.

– El e Zack, zise April. Lucrează pentru formație.

Ike întrevăzu imediat pericolul și veni cu o poveste. Îl întâmpină cu o strângere de mână entuziastă și spuse:

– Eu sunt Jack Ford, iar el este Max, fiul meu. Am stat la Strattenburg, dar acum locuim aici, în Chapel Hill. Max și April au fost la grădiniță împreună. Bună trupă aveți!

Zack îi strânse mâna. Era prea încet la minte pentru a face legăturile. Se încruntă, ca și cum gânditul îi provoca dureri, apoi le aruncă o privire confuză lui Ike și lui Theo.

– Aproape am terminat. Vin și eu imediat, zise April.

– Taică-tău îi cunoaște pe oamenii ăștia? întrebă Zack.

– Oh, normal, zise Ike. Eu și Tom ne cunoaștem de ani de zile. Aș vrea să vorbesc și cu el în pauza următoare, dacă poți să-l anunți, Zack.

– Da, bine, spuse Zack și se duse înăuntru.

– Îi va spune tatălui tău? întrebă Ike.

– Probabil, admise ea.

– Atunci trebuie să plecăm, April.

– Știu și eu...

– Haide, April, rosti Theo cu fermitate.

– Ai încredere în Theo? întrebă Ike.

– Sigur că da.

– Atunci poți să ai încredere în Ike, spuse Theo. Să mergem.

Theo o apucă de mână și începură să se îndepărteze repede de sediul Kappa Theta, de zona frățiilor și de Tom Finnemore.

April se așeză pe bancheta din spate lângă Judge și îl mângâie pe cap, în timp ce Ike își croia drum spre ieșirea

din Chapel Hill. Timp de câteva minute nimeni nu mai spuse nimic, apoi Theo întrebă:

– N-ar trebui să-l sunăm pe Chase?

– Ba da, spuse Ike.

Traseră pe dreapta într-o benzinărie non-stop și parcară departe de pompe.

– Sună-l, zise Ike.

Theo formă numărul și îi întinse telefonul lui Ike.

Chase răspunse imediat la telefon.

– Era și timpul.

– Chase, sunt Ike. April e cu noi și venim spre casă. Tu unde ești?

– Mă ascund în grădina din spate. Ai mei sunt gata să mă ucidă.

– Du-te în casă și spune-le adevărul. O să-i sun eu cam în zece minute.

– Mulțumesc, Ike.

Ike îi dădu telefonul lui Theo și îl întrebă:

– Care din părinții tăi e mai probabil să răspundă la mobil la ora asta?

– Mama.

– Atunci, dă-mi-o la telefon.

Theo formă numărul și îi dădu din nou telefonul lui Ike.

Doamna Boone răspunse agitată:

– Theo, ce s-a întâmplat?

– Marcella, Ike la telefon. Ce faci?

– Ike? De pe telefonul lui Theo? De ce sunt dintr-odată foarte îngrijorată?

– E o poveste foarte lungă, Marcella, dar nu e nimeni rănit. Toată lumea e bine și avem și un final fericit.

– Ike, te rog, ce se întâmplă?

– April e cu noi.

– Ce?

– April e cu noi și acum ne întoarcem în Strattenburg.

– Ike, unde suneteți?

– La Chapel Hill în Carolina de Nord.

– Continuă.

– Theo a găsit-o și am făcut o mică excursie ca să o aducem înapoi. În tot timpul ăsta ea a fost cu tatăl ei, ca într-un fel de plimbare.

– Theo a găsit-o pe April în Chapel Hill? repetă sacadat doamna Boone.

– Da. Repet, e o poveste lungă și o să-ți dăm toate detaliile mai târziu. O să ajungem acasă de dimineață. Undeva între șase și șapte. Asta dacă o să pot sta treaz toată noaptea ca să conduc.

– Mama ei știe?

– Încă nu. Mă gândeam că ar trebui să o sune și să-i spună ce s-a întâmplat.

– Da, Ike, cu cât mai repede, cu atât mai bine. O să plecăm și noi acum și o să o venim spre casă. O să ajungem cam odată cu voi.

– Perfect, Marcella. Și sunt convins că o să ne fie foame.

– Am înțeles, Ike.

Își pasară iar telefonul de la unul la altul, apoi Ike vorbi cu doamna Whipple. Îi explică situația, o asigură că totul era în regulă, îl lăudă pe Chase pentru ajutorul pe care-l dăduse pentru găsirea lui April, își ceru scuze pentru înșelătorie și pentru confuzia creată și îi promise că o să o sune mai târziu.

Ike trase mașina lângă pompe, umplu rezervorul, iar când intră înăuntru să plătească, Theo îl scoase pe Judge la

o scurtă plimbare. Când porniră iar la drum, Ike spuse peste umăr:

– April, vrei să o suni pe mama ta?

– Cred că da, zise ea.

Theo îi întinse mobilul lui. Încercă să telefoneze acasă, dar nu-i răspunse nimeni. Încercă să o sune pe mobil, dar îl avea închis.

– Ce surpriză! exclamă April. Nu e de găsit.

CAPITOLUL 20

Ike își luă o cafea mare, pe care o bău repede în încercarea de a nu adormi. La câțiva kilometri după ce ieșiră din oraș, el spuse:

– Bun, măi copii, uitați care e treaba. Avem un drum lung de făcut, iar mie deja mi-e somn. Vreau să vorbiți. Vreau să nu vă tacă gura. Dacă adorm la volan, o să murim cu toții. S-a înțeles? Hai, Theo! Începe tu, iar apoi e rândul tău, April.

Theo se întoarse și se uită la April.

– Cine e Jack Leeper?

Capul lui Judge era la April în poală. Ea îi răspunse:

– Un văr de departe, cred. De ce? Cine ți-a zis despre el?

– E la Strattenburg, în arest. A evadat din închisoarea din California în urmă cu vreo săptămână și și-a făcut apariția în oraș cam tot atunci când ai dispărut tu.

– I-a apărut chipul în toate ziarele.

– Poliția a crezut că a pus mâna pe tine și a spălat putina cu tine, adăugă Theo.

Și așa au vorbit când unul, când altul, preluând ștafeta, în timp ce spuneau povestea lui Jack Leeper; pozele lui de pe prima pagină, prinderea lui spectaculoasă de către

echipa SWAT, amenințările lui vagi despre cum ținea ascuns trupul lui April și așa mai departe. April, care era copleșită de întâmplările din ultima oră, păru că nu poate înghiți întreaga poveste.

– Nu l-am cunoscut niciodată, murmură ea încet, de câteva ori.

Ike sorbi cu zgomot din cafea și spuse:

– În ziar se spunea că i-ai scris niște scrisori. Că voi doi corespondați. Așa este?

– Da. Acum vreun an am început să-i scriu, recunoscu ea. Mama mi-a zis că suntem veri îndepărtați, chiar dacă nu am putut să-i dau de urmă în arborele nostru genealogic. Nu e un arbore genealogic normal. În sfârșit, mi-a zis că ispășea o pedeapsă de mulți ani în California și că voia să corespondeze cu cineva. I-am scris. El mi-a răspuns. Era destul de distractiv. Părea foarte singur.

– După ce a evadat, interveni Ike, în celula lui s-au găsit scrisorile tale. El și-a făcut apariția în Strattenburg, așa că poliția a presupus că a venit după tine.

– Nu-mi vine să cred așa ceva, spuse ea. Tata mi-a zis că a vorbit cu mama și cu cei de la școală și că toată lumea a fost de acord să plec pentru o săptămână și ceva. Fără probleme. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

– Probabil că taică-tău e un mincinos foarte bun, remarcă Ike.

– Unul dintre cei mai buni, zise April. Niciodată nu mi-a spus adevărul. Nici nu știu de ce l-am crezut de data asta.

– Erai speriată, spuse Theo.

– Doamne Dumnezeule! E miezul nopții. Trupa se pregătește să plece. Ce o să facă când o să-și dea seama că am dispărut?

– O să primească o doză din propriul lui medicament, spuse Ike.

– Ar trebui să-l sunăm? întrebă Theo.

– Nu are telefon mobil, spuse April. Zice că e prea ușor să fie găsit. Ar fi trebuit să-i las un bilet sau ceva.

O vreme se gândiră la asta. Ike părea refăcut și nu-i mai era deloc somn. Vocea lui April era mai puternică și ieșise din starea de șoc.

– Poate pe idiotul ăla de Zack? propuse Theo. L-am putea suna pe el?

– Nu-i știu numărul.

– Care e numele lui de familie?

– Nici asta nu știu.

– Am încercat să păstrez distanța față de Zack.

Mai parcurseră 2-3 kilometri. Ike mai luă o gură de cafea și zise:

– Uite ce o să se întâmple. Când o să vadă că nu te pot găsi, Zack le va spune că te-a văzut cu noi. Va încerca să-și aducă aminte cum ne cheamă – Jack și Max Ford – care am locuit în Strattenburg, dar acum stăm în Chapel Hill, iar dacă o să poată, atunci o să caute în dreapta și-n stânga ca să dea de numărul nostru de telefon. Când o să descopere că nu ne pot găsi, o să presupună că ești la noi acasă. Vechi prieteni care stau de vorbă după toți acești ani.

– Asta e puțin forțat, remarcă April.

– E tot ce îmi vine în minte.

– Ar fi trebuit să las un bilet.

– Chiar îți faci atâtea griji pentru taică-tău? întrebă Theo. Uite ce ți-a făcut. Te-a luat cu el în mijlocul nopții, nu a spus nimănui nimic, iar în ultimele patru zile, toată

lumea din oraș și-a făcut griji pentru tine. Biata de maică-ta și-a ieșit din minți. Nu prea mi-e milă de el, April.

– Nu mi-a plăcut niciodată de el, recunoscu ea. Dar ar fi trebuit să-i las un bilet.

– Prea târziu, spuse Ike.

– Marți, au găsit un cadavru, o anunță Theo, și tot orașul a crezut că ai murit.

– Un cadavru?

Ike se uită la Theo, Theo la Ike și continuară. Theo începu să povestească despre grupul lor de căutare, cum cutreieraseră prin oraș ca să împartă fluturași și oferiseră o recompensă, cum răscoliseră fiecare clădire părăsită, cum se feriseră de polițiști și cum, în cele din urmă, văzuseră de peste râu cum poliția a scos pe cineva din apă. Ike mai adăugă pe ici, pe colo câteva detalii.

– April, spuse Theo, am crezut că ai murit și că ai fost lăsată să plutești pe râu de către Jack Leeper. Doamna Gladwell ne-a convocat în sala de festivități ca să încerce să ne înveselească, dar noi eram siguri că ai murit.

– Îmi pare atât de rău!

– Nu e vina ta, o liniști Ike. Taică-tău e de vină.

Theo se întoarse, se uită la ea și spuse:

– Chiar îmi pare bine să te văd, April.

Ike zâmbi în barbă. Cana sa de cafea era goală. Ieșiră din Carolina de Nord, intrară în Virginia, iar Ike se opri să mai ia o cafea.

Puțin după ora două, telefonul lui Ike începu să vibreze. Îl scoase din buzunar și răspunse. Era fratele său, Woods Boone. El și doamna Boone tocmai ajunseseră acasă în Strattenburg și voiau să știe pe unde erau ei. Cei doi copii

adormiseră, la fel și câinele, iar Ike vorbi încet. Se mergea bine; nu era trafic, vremea ținea cu ei și până acum nu dădură nici peste radare. Deloc surprinzător, părinții lui Theo erau extrem de curioși să afle cum o găsise Theo pe April. Marcella ridică și celălalt receptor, iar Ike le povesti cum Theo și Chase făcuseră pe detectivii, dând de urma formației – cu puțin ajutor din partea lui Ike –, iar apoi priviseră mii de fotografii de pe Facebook până când dăduse norocul peste ei. După ce avură confirmarea că formația era în zonă, sunaseră la frățiile de băieți și de fete și din nou avură noroc.

Ike îi asigură că April era bine. Le povesti și versiunea ei, cu toate minciunile pe care i le spusese taică-său.

Părinții lui Theo continuau să fie neîncrezători, dar și amuzați. Și nu erau chiar atât de surprinși că Theo nu doar că o găsise pe April, dar se și dusese să o ia.

Când convorbirea luă sfârșit, Ike își schimbă poziția, încercă să-și întindă piciorul drept, se foi puțin pe scaun, iar apoi, dintr-odată, aproape adormi.

– Gata! strigă el. Voi doi, trezirea. Îl împunse pe Theo în umărul stâng, îi ciufuli părul și spuse cu voce tare: Aproape că era să ies de pe șosea. Vreți să murim? Nu! Theo, trezește-te și stai de vorbă cu mine. April, e rândul tău. Spune-ne o poveste.

April se frecă la ochi, încercând să se dezmeticească și să priceapă de ce țipa la ei acest individ nebun. Chiar și Judge părea nedumerit.

În acel moment Ike apăsă pe frână și ajunse la un loc de popas, pe marginea șoselei. Sări din mașină și alergă de jur împrejur de trei ori. Un tir cu optsprezece roți claxonă în

timp ce trecea în viteză pe lângă ei. Ike se sui în mașină, își puse centura de siguranță și demară.

– April, zise el tare, spune-mi ceva. Vreau să știu tot ce s-a întâmplat de când ai plecat cu tatăl tău.

– Bineînțeles, Ike, spuse ea, temătoare. Eu dormeam, începu ea.

– Marți noaptea sau miercuri dimineață? întrebă Ike. Ce oră era?

– Nu știu. Era după miezul nopții, că la miezul nopții eram încă trează. Apoi am adormit.

– Mama ta nu era acasă? întrebă Theo.

– Nu, nu era. Am vorbit cu tine la telefon, am tot așteptat-o să vină acasă, iar apoi am adormit. După aceea a bătut cineva la ușă. La început am crezut că visez, un alt coșmar, dar apoi mi-am dat seama că nu, iar asta a fost și mai înspăimântător. Era cineva în casă, un bărbat, care bătea la ușa camerei mele și mă striga. Mi-a fost atât de frică, încât nu puteam gândi, nu puteam vedea, nu mă puteam mișca. Apoi mi-am dat seama că era tata. Venise acasă, pentru prima dată după o săptămână. I-am deschis ușa. El m-a întrebat unde era mama. I-am spus că nu știu, că nu fusese acasă în ultimele două – trei seri. El a început să înjure și mi-a spus să mă schimb, că plecăm. „Grăbește-te". Așa că am plecat. Pe când ne îndepărtam cu mașina, mi-am zis în gând – e mai bine să plec decât să rămân. Prefer să fiu cu tata în mașină, decât singură-singurică în casă.

Făcu o scurtă pauză. Ike era treaz de-a binelea, la fel și Theo. Amândoi ar fi vrut să se uite în spate să vadă dacă ea plângea, dar n-au făcut-o.

– Am mers o vreme, vreo două ore, poate. Cred că eram aproape de D.C., când ne-am oprit la un motel în apropiere

de autostradă. Am rămas acolo peste noapte, în aceeași cameră. Când m-am trezit, el nu mai era. Am așteptat. S-a întoars cu ceva de mâncare și cu suc de portocale. În timp ce mâncam, mi-a zis că a dat de mama, că au avut o lungă discuție și ea a fost de acord că ar fi mai bine pentru mine să stau cu el câteva zile, poate o săptămână, poate mai mult. Zicea că ea a recunoscut că avea niște probleme și că avea nevoie de ajutor. Mi-a spus că a vorbit cu directoarea de la școală și că ea a fost de acord că e mai bine să stau departe de casă și că mă va ajuta ea dacă voi avea nevoie de meditații după ce mă întorc. L-am întrebat cum o cheamă pe directoare și bineînțeles că nu a știut. Îmi aduc aminte că mi s-a părut ciudat, dar nu era ceva neobișnuit ca tata să uite numele cuiva la zece secunde după încheierea conversației.

Theo aruncă o privire în spate. April se uita în gol pe geam, continuând să povestească agreabil, cu un zâmbet straniu pe chip.

– Am plecat de la motel și ne-am dus la Charlottesville, în Virginia. În acea seară – miercuri cred că era – formația a cântat într-un bar numit Miller's. E un bar vechi care e renumit acum pentru că aici a cântat pentru prima dată formația lui Dave Matthews.

– Îmi place formația aia.

– Sunt OK, admise Ike, o voce mai înțeleaptă dintr-o generație mai matură.

– Tata găsea că e atât de ca lumea să cânte la Miller's!

– Cum ai intrat în bar la cei 13 ani ai tăi? întrebă Theo.

– Nu știu. Eram cu formația. Că doar nu fumam și nici nu beam alcool. A doua zi ne-am dus într-un alt oraș, Roanoke parcă, unde formația a cântat într-un club gol. În ce zi era asta?

– Joi, îi aminti Ike.

– Apoi ne-am dus la Raleigh.

– Ai mers în dubiță împreună cu trupa?

– Nu. Tata avea mașina lui, la fel și alți doi tipi. Noi mergeam tot timpul în urma dubiței. Zack era șoferul și cel care se ocupa de organizare. Tata m-a ținut departe de ceilalți membri ai formației. Indivizii ăștia se certau și se încăierau mai rău decât copiii mici.

– Ceva droguri? întrebă Ike.

– Da, și băutură, și femei. E aiurea și cam trist să vezi oameni de 40 de ani încercând să se poarte cool în fața unui grup de fete la facultate. Dar nu și tata. De departe el se comporta cel mai bine.

– Asta pentru că erai tu acolo, spuse Ike.

– Presupun că da.

– Ce zici de o oprire, Ike? propuse Theo arătând spre un popas aglomerat de pe marginea șoselei.

– Sigur. Am nevoie de încă o cafea.

– Unde mergem când ajungem în Strattenburg? întrebă April.

– Unde vrei să mergi? întrebă Ike.

– Nu sunt convinsă că vreau să mă duc acasă, spuse ea.

– Atunci mergem la Theo. Mama lui încearcă să dea de maică-ta. Cred că va fi acolo și va fi încântată să te vadă.

CAPITOLUL 21

Duminică la șase și zece dimineața când ajunse Ike, pe aleea din fața casei familiei Boone erau parcate mai multe mașini. Vechiul său Spitfire se afla tot acolo unde îl lăsase. Alături de el era un Sedan negru, arătând foarte oficial. Iar în spatele mașinii sale staționa cel mai ciudat vehicul din lume – un dric galben-deschis, deținut cândva de o firmă de pompe funebre, acum în proprietatea doamnei May Finnemore.

– E aici, șopti April.

Nici Ike, nici Theo nu putură să-și dea seama dacă asta o bucura sau nu.

Era încă întuneric când parcară. Judge sări din mașină și alergă către tufișurile de lângă verandă, locul său favorit pentru a se ușura. Ușa de la intrare se deschise larg și May Finnemore ieși aproape în fugă, plângând și întinzând brațele spre fiica ei. Se îmbrățișară îndelung, iar între timp Ike, Theo și Judge intrară în casă. Theo se lăsă îmbrățișat de mamă-sa, iar apoi îl salută pe detectivul Slater, care desigur că fusese invitat să se alăture grupului. După schimburile de saluturi și de felicitări, Theo o întrebă pe maică-sa:

– Unde ați găsit-o pe doamna Finnemore?

– Era în vecini, spuse detectivul Slater. Știam de asta. Era prea speriată să rămână acasă.

„Și cum rămâne cu faptul că o lăsase pe April singură în casă?“, aproape că îi veni lui Theo să spună.

– Vreo veste de la Tom Finnenmore? întrebă Ike. Noi am plecat în grabă și nu i-am lăsat nici un bilet.

– Nimic, răspunse detectivul.

– Deloc surprinzător.

– Cred că ești obosit mort, spuse doamna Boone.

– Păi, ca să fiu sincer, răspunsul este da, recunoscu Ike zâmbind. Și cam mort de foame. Eu și Theo am petrecut ultimele 14 ore pe drum, fără să mâncăm prea mult și fără să dormim, eu adică. Theo și April au reușit să tragă un pui de somn. Ce avem la micul dejun?

– De toate, spuse doamna Boone.

– Theo, cum ai găsit-o? întrebă domnul Boone, fără să-și poată ascunde mândria.

– E o poveste lungă, tată, dar mai întâi trebuie să mă duc la baie.

Theo plecă și pe ușă își făcură apariția doamna Finnemore și April, amândouă cu lacrimi în ochi și zâmbind. Doamna Boone nu se putu abține și o îmbrățișă pe April îndelung.

– Ne bucurăm atât de tare că ești din nou acasă! spuse ea.

Detectivul Slater i se prezentă lui April, care era obosită, nu-și găsea locul și se simțea stânjenită de atâta atenție.

– Ce bine-mi pare să te văd, micuțo! zise Slater.

– Mulțumesc, răspunse April încet.

– Uite, putem să stăm de vorbă mai târziu, spuse detectivul uitându-se la doamna Finnemore. Dar acum am nevoie de vreo cinci minute singur cu ea.

– Nu se poate amâna? îi ceru doamna Boone, făcând un pas mai aproape de April.

– Sigur că se poate, doamnă Boone, cu excepția unui singur aspect de care trebuie să mă ocup acum. După asta, plec și vă las liniștiți.

– Domnule detectiv, nu v-am spus să plecați, zise doamna Boone.

– Înțeleg. Am nevoie de aceste cinci minute.

Theo reveni și întreaga familie plecă din sufragerie spre bucătărie, unde plutea în aer un miros puternic de cârnăciori. Doamna Finnemore și April se așezară pe canapea, iar detectivul își trase un scaun mai aproape.

Vorbi cu voce scăzută:

– April, suntem încântați că ești din nou acasă, bine sănătoasă. Avem în vedere posibilitatea unor acuzații de răpire. Am vorbit despre asta cu mama ta și trebuie să-ți pun câteva întrebări.

– Bine, șopti ea timid.

– În primul rând, când ai plecat cu tatăl tău, ai fost de acord cu plecarea? Sau te-a obligat el să plecați?

April părea derutată. Se uită la maică-sa, dar aceasta privea în pământ.

– Răpirea presupune dovada faptului că victima a fost obligată să plece împotriva voinței ei, preciză Slater.

April clătină încet din cap și spuse:

– Nu am fost obligată să plec. Am vrut să plec. Eram foarte speriată.

Slater respiră adânc și se uită la May care în continuare evita orice fel de contact vizual.

– Bine, spuse el. A doua întrebare: Ai fost ținută împotriva voinței tale? Ai vrut să pleci la un moment dat,

dar ți s-a spus că nu o poți face? Uneori, în cazuri rare de răpire, victima e luată fără să obiecteze, fără forță, oarecum din proprie voință, dar pe măsură ce trece timpul victima se poate răzgândi și poate dori să meargă acasă. Dar răpitorul refuză. În acest moment devine răpire. Așa s-a întâmplat?

April își încrucișă brațele la piept, scrâșni din dinți și spuse:

– Nu. Nu așa mi s-a întâmplat. Tata m-a mințit tot timpul. M-a convins că a luat legătura cu mama, că aici totul era în regulă și că ne vom întoarce acasă. În cele din urmă. Nu mi-a spus niciodată când anume, dar nu după mult timp. Nu m-am gândit niciodată să fug de acasă, deși cu siguranță aș fi putut să o fac. Nu era nimeni să mă supravegheze, iar ușa era descuiată.

Detectivul mai trase încă o dată aer în piept, pe măsură ce cazul îi scăpa printre degete.

– O ultimă întrebare, spuse el. Ți-a făcut rău în vreun fel?

– Tata? Nu. Poate că e el un mincinos, un ordinar și un tată de nimic, dar nu mi-ar face niciodată vreun rău și nici nu ar lăsa pe cineva să-mi facă vreun rău. Nu m-am simțit nici o clipă amenințată. M-am simțit singură și speriată, și confuză, dar asta nu e ceva neobișnuit pentru mine, nici chiar aici în Strattenburg.

– April, spuse doamna Finnemore încet.

Detectivul Slater se ridică în picioare și rosti:

– Ăsta nu e un caz penal. Se vor ocupa de el cei de la tribunalul civil.

Se duse în bucătărie, mulțumi familiei Boone și plecă. După plecarea sa, April și mama ei se alăturară celor din bucătărie, așezându-se la masă pentru un mic dejun copios cu cârnăciori, clătite și ouă jumări. După ce mâncarea fu

pusă în farfurii, se rugară și toată lumea îmbucă o gură-două, Ike spuse:

– Slater abia aștepta să plece de aici, pentru că se simțea prost. Poliția a irosit patru zile cu Leeper, iar Theo a rezolvat cazul în două ore.

– Cum ai reușit, Theo? îl întrebă tata. Și vreau amănunte.

– Să auzim, interveni și mama.

Theo înghiți din ou și se uită la toți cei de la masă. Toată lumea îl privea. Zâmbi, mai întâi obraznic, în colțul gurii, iar apoi un zâmbet cu toții dinții săi îmbrăcați în metal ortodontic, zâmbet care deveni contagios. April, deja scăpată de aparat dentar, arboră un zâmbet frumos.

Nereușind să se abțină, Theo izbucni în râs.

Detectivul Slater se duse direct la închisoare, unde se întâlni cu detectivul Capshow. Așteptară împreună într-o sală mică ca Jack Leeper să fie trezit din somn, încătușat și practic târât pe coridor în salopeta sa portocalie și încălțat cu papucii de cauciuc portocalii. Două ajutoare de șerif îl aduseră până în sala de interogatoriu și îl așezară într-un scaun de metal, după care-i scoaseră cătușele.

Leeper, nebărbierit și cu ochii încă umflați de somn, se uită la Slater și la Capshow și spuse:

– Bună dimineața. Voi, băieți, v-ați trezit cam cu noaptea în cap.

– Unde e fata, Leeper? mârâi Slater.

– Da, da, deci v-ați întors. De astă dată sunteți gata să cădem la învoială?

– Da. Avem o învoială, una chiar foarte bună pentru tine, Leeper. Dar mai întâi trebuie să ne spui cât de departe este fata. Măcar cât să ne facem o idee. 10 kilometri, 100, 1 000?

Leeper zâmbi. Își frecă barba cu mâneca, rânji și spuse:

– E cam la 150 de kilometri de aici.

Slater și Capshaw începură să râdă.

– Am zis ceva amuzant?

– Leeper, ești un mare mincinos! spuse Slater. Cred că o să minți până când o să intri în mormânt.

Capshaw făcu un pas în față și zise:

– Fata e acasă cu maică-sa, Leeper. Se pare că a plecat cu taică-său și s-a plimbat câteva zile. Acum s-a întors, bine sănătoasă. Slavă Domnului că nu a dat vreodată ochii cu tine!

– Vrei o învoială, Leeper? întrebă Slater. Uite învoiala ta. Renunțăm aici la toate acuzațiile și o să ne grăbim să te trimitem înapoi în California. Am vorbit cu autoritățile de acolo și au pentru tine, având în vedere că ai evadat, un loc special. Securitate maximă. Nu o să mai vezi vreodată lumina zilei.

Leeper deschise gura, dar nu putu să rostească un cuvânt.

Slater le spuse celor două ajutoare de șerif:

– Duceți-l înapoi.

Apoi el și Capshaw părăsiră încăperea.

Duminică dimineața la ora nouă, Poliția din Strattenburg dădu un comunicat de presă care suna așa: „În această dimineață, în jurul orei șase, April Finnemore s-a reîntors la Strattenburg și este acum în grija mamei sale. Este în siguranță, sănătoasă, într-o stare bună de spirit și nu i s-a făcut nici un rău. Continuăm investigațiile în acest caz și, cât mai curând posibil, vom dispune interogarea tatălui ei, Tom Finnemore“.

Știrea fu difuzată imediat la radio și la televizor. Se răspândi pe internet. La zeci de biserici, anunțul fu primit cu aplauze și mulțumiri către Domnul.

Tot orașul respiră ușurat, zâmbi și Îi mulțumi lui Dumnezeu pentru miracol.

April nu văzu nimic din toate astea. Dormea dusă în micul dormitor unde din când în când familia Boone își caza oaspeții. Nu dorise să meargă acasă, cel puțin nu imediat. Un vecin o sună pe May Finnemore și îi dădu vestea că reședința sa era asediată de reporteri și că ar fi mai bine să nu se apropie până când aceștia nu pleacă. Woods Boone îi propuse să-și parcheze caraghioasa mașină în garajul lor; altfel, s-ar putea să o vadă cineva și să știe unde anume se ascundea April.

Theo și Judge traseră un somn bun în dormitorul de la etaj.

CAPITOLUL 22

Luni dimineață, când elevii de la Gimnaziul din Strattenburg se întoarseră la școală, se așteptau la ceva agitație. Asta nu avea să fie o zi tipică de luni. De la dispariția lui April, asupra școlii se abătuse un nor întunecat, iar acum acesta dispăruse. April revenise și nu doar că fusese găsită, dar fusese adusă înapoi de unul de-ai lor. Aventura îndrăzneață a lui Theo la Chapel Hill pentru a o smulge din captivitatea în care o ținea tatăl ei deveni repede legendară.

Când ajunseră la școală, elevii nu fură dezamăgiți. Înainte de apariția zorilor, 5–6 care de televiziune staționau ici și colo de jur împrejurul parcării mari de la intrarea în școală. Locul era înțesat de reporteri și de fotografi așteptând să surprindă ceva. Asta o deranjă pe doamna Gladwell care chemă poliția. Avu loc o dispută; se rostiră cuvinte grele și amenințări cu arestarea. În cele din urmă, poliția îndepărtă televiziunile de pe proprietatea școlii, prin urmare, camerele de filmat se instalară vizavi de instituție. Între timp, autobuzele cu elevi începură să sosească, iar aceștia prinseseră câte ceva din confruntare.

La 08.15 sună clopoțelul pentru dirigenție, dar nici urmă de Theo și April. În clasa domnului Mount, Chase

Whipple povesti pe scurt care fusese rolul său în căutarea și salvarea lui April, iar colegii săi se arătară fascinați de ce auzeau. Pe pagina sa de Facebook, Theo postase o versiune prescurtată a celor întâmplate și insistase foarte mult asupra contribuției lui Chase.

La 08.30, doamna Gladwell îi convocă din nou pe elevii de clasa a opta. În timp ce se adunau, starea de spirit era complet opusă celei de la ultima întrunire. Acum copiii erau cu inima ușoară, râzând și nerăbdători să o vadă pe April și să uite de această experiență. Theo și April se strecurară prin spatele școlii, se întâlniră cu domnul Mount în apropiere de cantină și se grăbiră spre adunare, unde fură înconjurați de colegii de clasă și îmbrățișați de profesori.

April era agitată și vizibil jenată de toată această atenție.

Pentru Theo însă, era momentul său de glorie.

Mai târziu în aceeași dimineață, Marcella Boone se duse la Tribunalul pentru minori și familie pentru a înainta o petiție în care solicita numirea temporară a unui tutore legal pentru April Finnemore. O asemenea petiție putea fi înaintată de orice persoană preocupată de siguranța și binele unui copil. Nu era nevoie ca părinții sau copilul în cauză să fie preveniți cu privire la acea petiție, dar un tutore temporar nu va fi numit decât dacă se dovedea curții că solicitarea era pentru o cauză bună.

Judecătorul era un bărbat în vârstă și gras, cu părul sur, des și cârlionțat, cu o barbă albă și rotundă și cu niște obraji roșii care le aminteau multora de Moș Crăciun. Acesta era judecătorul Jolly. În ciuda numelui său, era pios și disciplinat, motiv pentru care, având în vedere înfățișarea sa, era poreclit pe la spate Sfântul Nicolae.

Așezat la prezidiul său, el se uită peste petiție și o întrebă pe doamna Boone:

– Tom Finnemore a dat vreun semn?

Doamna Boone își petrecuse mare parte din cariera sa la Curtea Civilă și îl cunoștea extrem de bine pe Sfântul Nicolae.

– Mi s-a spus că aseară a sunat-o pe soția sa și că au stat de vorbă pentru prima dată după câteva săptămâni. Se pare că se va întoarce acasă în această după-amiază.

– Și nu se pune problema unor acuzații penale? se interesă judecătorul.

– Poliția afirmă că este o problemă civilă, nu una penală.

– Vă gândiți să-mi recomandați pe cineva pe care să-l numesc tutore temporar?

– Da.

– Pe cine?

– Pe mine.

– Soliciți să fii numită?

– Exact, onorată instanță. Cunosc foarte bine această situație. O știu pe fată, pe mama ei și, într-o mai mică măsură, pe tatăl ei. Soarta lui April mă îngrijorează și sunt gata să îi fiu tutore temporar fără onorariu.

– Asta este o treabă bună pentru toată lumea, doamnă Boone, spuse Sfântul Nicolae cu unul dintre rarele lui zâmbete pe buze. În consecință, ești numită. Ce ai de gând?

– Aș dori cât mai repede posibil o audiere în fața acestei curți pentru a stabili unde ar trebui să locuiască April în următoarele câteva zile.

– Acordată. Când?

– Cât de repede se poate, onorată instanță. Dacă domnul Finnemore se întoarce astăzi, o să mă asigur că este anunțat imediat cu privire la audiere.

– Atunci, mâine la ora nouă?
– Perfect.

Tom Finnemore ajunse acasă târziu, în după-amiaza zilei de luni. Turneul formației Plunder luase sfârșit și la fel și activitatea formației. Timp de două săptămâni, membrii trupei se certaseră aproape non-stop și făcuseră puțini bani. Și erau de părere că, luând-o pe April și ținând-o cu el, Tom îi implicase în problemele lui de familie. April fusese doar unul dintre numeroasele lucruri pentru care se certaseră. Cea mai mare problemă a lor era că acum aveau cu toții în jur de 40 de ani și erau prea bătrâni să mai cânte pe nimic pentru frății și prin baruri.

Acasă, Tom se văzu cu nevastă-sa, care nu-i adresă prea multe cuvinte, și cu fiică-sa, care-i adresă și mai puține. Cele două femei se coalizaseră împotriva lui, dar Tom era prea obosit să se mai certe. Se duse la subsol și încuie ușa. O oră mai târziu, sosi un ajutor de șerif și îi înmână o citație. Pentru a doua zi dimineață la prima oră.

CAPITOLUL 23

După câteva ore de negocieri tensionate, se hotărâ în cele din urmă că Theo putea să nu se ducă marți de dimineață la școală și să meargă la tribunal. La început, părinții îl refuzară categoric, dar deveni evident că Theo nu va da înapoi. April era prietena lui. El știa multe despre familia ei. Chiar el o salvase, lucru pe care li-l aminti părinților de mai multe ori. S-ar putea ca ea să aibă nevoie de susținerea lui și așa mai departe. În cele din urmă, domnul și doamna Boone se săturară să se tot certe și îl lăsară. Dar taică-său îi puse în vedere să-și facă temele, iar maică-sa îl avertiză că nu va avea voie în sala de judecată. La Tribunalul familiei, problemele legate de copii erau întotdeauna discutate cu ușile închise.

Theo se gândea că știa cum să rezolve asta și avea și un plan de rezervă pentru cazul în care Sfântul Nicolae l-ar fi dat afară din sală.

Ceea ce se întâmplă cât ai zice pește.

La Tribunalul familiei, toate hotărârile erau date de către judecători, fie că era vorba de Sfântul Nicolae sau de judecătoarea Judy Ping. (Sau Ping-Pong cum i se mai

spunea, tot pe la spate. Majoritatea judecătorilor de la Tribunalul din Strattenburg aveau câte o poreclă sau două.) Se lucra fără juraţi, iar spectatorii erau puţini. De aceea, cele două săli de judecată, folosite pentru divorţuri, dispute pentru custodia copiilor, adopţii şi zeci de alte cazuri, erau mult mai mici decât sălile de judecată cu juraţi, unde se aduna un public numeros. Şi nu era deloc neobişnuit ca atmosfera să fie tensionată atunci când se ajungea la Tribunalul familiei.

Într-adevăr, marţi dimineaţă lumea era tensionată. Doamna Boone şi Theo sosiră devreme, iar ea îi dădu voie să stea la masă cu ea în timp ce aşteptau. Se concentră asupra unor acte, în timp ce Theo îşi deschise laptopul pentru a fi la curent cu probleme importante. Cei trei Finnemore intrară împreună. Domnul Gooch, doar unul din armata de poliţişti pe jumătate pensionaţi care îşi omorau timpul ca agenţi în uniformă, îl îndrumă pe Tom Finnemore către masa din partea stângă a sălii; May Finnemore fu trimisă către masa din partea dreaptă a sălii. April se aşează la mijloc, alături de doamna Boone, faţă în faţă cu prezidiul judecătorului.

Theo se gândi că era un semn bun că familia sosise împreună. Mai târziu avea să afle că April venise pe bicicletă; maică-sa cu dricul ei galben, fără maimuţă; iar taică-său pe jos, ca să facă mişcare. Se întâlniseră în faţa tribunalului şi intraseră împreună.

Mai jos pe culoar, la Curtea Penală, Henry Gantry prefera să-şi facă intrarea mai tradiţional şi oarecum mai spectaculos, cu aprozii ridicând pe toată lumea în picioare, în timp ce judecătorul îşi făcea apariţia cu roba sa neagră fluturând. Şi Theo prefera aşa, chiar dacă doar pentru

spectacol. Exista extraordinara posibilitate ca într-o zi el să devină un mare judecător, cam ca Henry Gantry, și plănuia să păstreze deschiderea mai formală a proceselor.

În ce altă profesie se poate ca unei săli întregi de oameni, indiferent de vârstă, meserie sau educație, să li se ceară să se ridice în picioare ca formă de respect solemn atunci când intri? Theo se putea gândi doar la trei astfel de situații – regina Angliei, președintele Statelor Unite și judecătorul.

Sfântului Nicolae nu-i păsa prea mult de formalități. El intră printr-o ușă laterală, urmat de un grefier. Urcă la prezidiu, se așeză pe un scaun de piele ponosit și se uită în sală.

– Bună dimineața, spuse el răgușit.

Urmară câteva răspunsuri mormăite.

– Tom Finnemore, presupun? întrebă el uitându-se la tatăl lui April.

Domnul Finnemore se ridică plin de nonșalanță.

– Da, eu sunt.

– Bine ați venit acasă.

– Am nevoie de un avocat?

– Luați loc, domnule. Nu, nu aveți nevoie de un avocat. Poate mai târziu.

Domnul Finnemore se așeză zâmbind superior. Theo se uită la el și încercă să și-l reconstituie din memorie în frenezia petrecerii de sâmbătă seara de la sediul frăției. El era bateristul trupei și fusese parțial ascuns de instrument. Arăta într-un fel familiar, dar Theo nu avusese timpul necesar pentru a-i studia pe cei din formația Plunder. Tom Finnemore era un bărbat bine, respectabil într-un anume fel. Era îmbrăcat în blugi și cu cizme de cowboy, dar haina sa sport avea stil.

– Iar dumneata ești May Finnemore? întrebă Sfântul Nicolae, arătând din cap spre dreapta.

– Da, domnule.

– Și, doamnă Boone, April e lângă dumneata.

– Da, domnule.

Sfântul Nicolae se uită câteva secunde spre Theo și spuse:

– Theo, tu ce cauți aici?

– April mi-a cerut să vin.

– A, da? Ești martor?

– Aș putea fi.

Sfântul Nicolae reuși să schițeze un zâmbet. Își ținea ochelarii de citit jos de tot pe vârful nasului, iar atunci când zâmbea, ceea ce nu se întâmpla prea des, în ochii săi apărea o sclipire și chiar semăna cu Moș Crăciun.

– Ai putea la fel de bine să fii avocat, aprod sau grefier, nu-i așa, Theo?

– Presupun.

– Ai putea să fii chiar judecător și să hotărăști în chestiunea de față, nu?

– Probabil.

– Doamnă Boone, există vreun motiv legitim pentru care fiul dumneavoastră să se afle în această sală de judecată în timpul acestei audieri?

– Nu chiar, răspunse doamna Boone.

– Theo, du-te la școală.

Aprodul făcu un pas spre Theo și, cu mâna ridicată, îi indică delicat ușa.

Theo își luă rucsacul și zise:

– Mulțumesc, mamă. Șopti apoi către April: Ne vedem la școală, apoi ieși.

Cu toate acestea, nu avea de gând să se ducă la școală. Își lăsă rucsacul pe un scaun din afara sălii de judecată, coborî scările în fugă până la băcănie, cumpără un pahar mare de suc, urcă înapoi scările în fugă și, când nu se uită nimeni, vărsă băutura pe podeaua de marmură strălucitoare. Sucul și gheața se împrăștiară formând o baltă rotundă. Theo nu se opri. Alergă pe culoar, trecu de Tribunalul familiei și o luă după colț către o încăpere micuță care servea ca spațiu utilitar, depozit și loc de dormit pentru domnul Speedy Cobb, cel mai bătrân și mai mocăit portar din istoria ținutului Stratten.

Așa cum era de așteptat, Speedy se odihnea, trăgând un pui de somn înainte de a fi chemat la datorie.

– Speedy, am scăpat o băutură pe culoar. S-a făcut mizerie, zise Theo cu mare zor.

– Bună, Theo. Ce-i cu tine aici?

Aceeași întrebare de fiecare dată când îl vedea. Speedy se ridică în picioare, luând mopul.

– Și eu pe-aici. Îmi pare rău pentru asta, spuse Theo.

Cu un mop și o găleată, Speedy ajunse în cele din urmă pe culoar. Se scărpină în barbă și cercetă balta de parcă operațiunea ar dura ore în șir și ar necesita multă pricepere. Theo îl privi timp de câteva secunde, iar apoi se retrase în cămăruța lui Speedy. Locul înghesuit și murdar unde dormea Speedy se afla lângă o încăpere ceva mai mare unde erau depozitate obiecte sanitare. Repede, Theo se cățără pe rafturi, pe lângă prosoape de hârtie, hârtie igienică și dezinfectanți. Deasupra ultimului raft era un spațiu mic, întunecos și îngust, cu o gură de aerisire pe una dintre părți. Sub aerisire, la vreo cinci metri mai departe, era chiar

fotoliul Sfântului Nicolae. Din mica sa ascunzătoare secretă, știută doar de el însuși, Theo nu putea vedea nimic.

Dar putea auzi fiecare cuvânt.

CAPITOLUL 24

Sfântul Nicolae spunea:

– Chestiunea adusă la cunoștința Curții este plasarea temporară a lui April Finnemore. Nu e vorba de o custodie legală, ci de plasare. Am un raport preliminar de la Serviciul de Asistență Socială care recomandă ca April să fie plasată în îngrijirea cuiva până când se pot rezolva celelalte probleme. Printre aceste alte probleme pot fi incluse, și repet cuvântul „pot", proceduri de divorț, acuzații penale împotriva tatălui, evaluări psihiatrice ale ambilor părinți și așa mai departe. Nu putem anticipa toate luptele prin tribunale care ne așteaptă. Treaba mea de azi este să hotărăsc unde să o plasez pe April în perioada în care părinții ei încearcă să-și facă ordine în viață. Acest raport preliminar concluzionează că ea nu este în siguranță acasă. Doamnă Boone, ați avut timp să citiți acest raport?

– Da, onorată instanță.

– Sunteți de acord cu el?

– Da și nu, onorată instanță. Seara trecută April a fost acasă, cu ambii părinți și s-a simțit în siguranță. Cu o seară în urmă ea a fost acasă cu mama ei și s-a simțit în siguranță. Dar săptămâna trecută, luni seară și marți seară, ea a fost

singură acasă, fără nici cea mai mică idee despre unde se aflau părinții ei. Marți pe la miezul nopții, tatăl ei și-a făcut apariția și pentru că era înspăimântată, a plecat cu el. Acum, restul poveștii îl știm cu toții. April vrea să stea acasă cu ambii părinți, dar nu sunt convinsă că părinții ei vor să stea acasă cu ea. Onorată instanță, poate că ar trebui să auzim părerea lor.

– Întocmai. Domnule Finnemore, ce planuri aveți pentru viitorul apropiat? Aveți de gând să rămâneți acasă sau să plecați? Încă un turneu cu trupa dumneavoastră rock sau ați renunțat în cele din urmă? Să vă luați o slujbă sau să plutiți în derivă de colo-colo? Să înaintați actele de divorț sau să acceptați să fiți ajutat de un specialist? Dați-ne un indiciu, domnule Finnemore, să ne facem o idee despre ce anume ne putem aștepta de la dumneavoastră.

Tom Finnemore se încovoie sub greutatea întrebărilor abătute dintr-odată asupra sa. Vreme îndelungată nu spuse nimic. Toată lumea aștepta și aștepta și după ceva timp părea că nu avea nici un răspuns. Dar atunci când vorbi, vocea sa era stridentă, aproape spartă:

– Nu știu, domnule judecător. Am luat-o pe April săptămâna trecută pentru că era speriată de moarte și nici unul din noi nu aveam idee unde era May. După ce am plecat, am sunat de mai multe ori, fără răspuns și, pe măsură ce a trecut timpul, presupun că am renunțat să mai sun. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că tot orașul va crede că a fost răpită și omorâtă. A fost o mare greșeală din partea mea. Îmi pare foarte rău. Se șterse la ochi, își drese vocea și continuă: Cred că s-a terminat cu turneele rock, un fel de drum închis, mă înțelegeți? Pentru a vă răspunde la întrebare, domnule judecător, am de gând să stau pe-acasă mult

mai mult. Mi-ar plăcea să petrec mai mult timp cu April, dar nu sunt convins că vreau să petrec timp și cu mama ei.

– Ați discutat despre divorț?

– Domnule judecător, suntem căsătoriți de 24 de ani, iar prima dată ne-am despărțit după două luni de căsnicie. Divorțul a fost întotdeauna un subiect fierbinte.

– Cum răspundeți la concluzia raportului conform căruia April să fie luată de acasă și plasată undeva în siguranță?

– Domnule, vă rog să nu faceți asta. O să stau acasă, promit. Nu sunt sigur că May va sta acasă, dar promit în fața acestei Curți că unul din noi va fi acasă cu April.

– Asta sună bine, domnule Finnemore, dar, ca să fiu sincer, nu vă bucurați de prea multă credibilitate din partea mea în acest moment.

– Știu, domnule judecător, și vă înțeleg. Dar vă rog să nu ne-o luați!

Se șterse din nou la ochi și tăcu. Sfântul Nicolae aștepta, apoi se întoarse spre cealaltă parte a sălii și spuse:

– Și dumneata?

May Finnemore avea câte un șervețel în fiecare mână și arăta de parcă ar fi plâns zile întregi. Mormăi și se bâlbâi până reuși să vorbească:

– Nu e o casă mare, domnule judecător; cred că este evident. Dar e casa noastră; e casa lui April. Acolo e camera ei, acolo sunt hainele și cărțile, și lucrurile ei. Poate că părinții ei nu sunt tot timpul acolo, dar o să ne străduim mai mult. Nu o puteți lua pe April de acasă și să o dați unor străini. Vă rog să nu faceți asta!

– Și planurile dumeavoastră, doamnă Finnemore? Tot cam aceleași sau sunteți dispusă să vă schimbați?

May Finnemore scoase niște hârtii dintr-un dosar și le dădu aprodului care la rândul său le dădu judecătorului, domnului Finnemore și doamnei Boone.

– Aceasta este o scrisoare de la psihologul meu, în care explică faptul că acum sunt în îngrijirea sa și că el e optimist cu privire la însănătoșirea mea.

Toată lumea citi scrisoarea. Deși redactată în termeni medicali, concluzia era că May avea probleme emoționale și pentru a le face față ea își făcuse mai mult rău decât bine luând tot felul de medicamente.

– El m-a înscris într-un program de reabilitare, continuă ea, în sistem ambulatoriu. În fiecare dimineață la opt mi se fac analize.

– Când ați început acest program? întrebă Sfântul Nicolae.

– Săptămâna trecută. M-am dus la psiholog după ce a dispărut April. Deja mă simt mult mai bine, onorată instanță, vă asigur.

Sfântul Nicolae puse scrisoarea jos și se uită la April.

– Aș vrea să aud și părerea ta, zise el cu un zâmbet cald. La ce te gândești, April? Ce îți dorești?

Cu o voce mai puternică decât a celor doi părinți, April începu așa:

– Păi, domnule judecător, ce îmi doresc eu e ceva imposibil. Îmi doresc ce își dorește orice copil – o casă normală și o familie normală. Dar nu am așa ceva. La noi nu e normal și am învățat să trăiesc astfel. Fratele și sora mea au învățat să trăiască astfel. Au plecat de acasă cât de repede au putut și le merge bine în lumea largă. Ei au supraviețuit și la fel voi supraviețui și eu, cu puțin ajutor. Îmi doresc un tată care să nu plece o lună fără să-și ia la revedere și fără

să dea un telefon acasă. Îmi doresc o mamă care să mă protejeze. Pot să fac față multor lucruri, câtă vreme ei nu-și iau câmpii. Vocea începu să i se frângă, dar era hotărâtă să termine. Și eu o să plec, de îndată ce voi putea. Până atunci însă, vă rog să nu mă abandonați.

Se uită la taică-său și văzu că avea ochii în lacrimi. Se uită la maică-sa și ea avea ochii în lacrimi.

Sfântul Nicolae se uită la avocată și spuse:

– Doamnă Boone, ca tutore al lui April, aveți vreo recomandare?

– Da, onorată instanță, am o recomandare și am și un plan, zise Marcella Boone.

– Nu mă surprinde. Continuați.

– Recomandarea mea este ca April să rămână acasă în seara asta și mâine-seară și tot așa noapte de noapte. Dacă vreunul din părinți are de gând să lipsească de acasă peste noapte, atunci acel părinte trebuie să mă anunțe în timp util, iar eu voi anunța Curtea. Mai mult, recomand ca părinții să înceapă imediat o consiliere de cuplu. O recomand pe doamna doctor Francine Street, care după părerea mea, e cea mai bună din oraș. Mi-am luat libertatea de a le face o programare pentru azi după-amiază la ora cinci. Doamna doctor Street mă va ține la curent cu progresele. Dacă vreunul din părinți nu se duce la ședințele de consiliere, atunci voi fi anunțată imediat. Îl voi contacta pe noul psiholog al doamnei Finnemore și îi voi solicita să mă țină la curent cu progresele ei în ceea ce privește reabilitarea.

Mângâindu-și barba, Sfântul Nicolae dădu din cap către doamna Boone și spuse:

– Îmi place. Ce părere aveți, domnule Finnemore?

– Pare rezonabil, onorată instanță.

– Și dumneata, doamnă Finnemore?

– Sunt de acord cu orice, domnul judecător. Doar nu mi-o luați pe April.

– Atunci așa să rămână. Altceva, doamnă Boone?

– Da, onorată instanță. Am aranjat ca April să aibă un telefon mobil. Dacă se întâmplă ceva, dacă se simte amenințată sau în pericol, atunci mă poate suna imediat. Dacă, din cine știe ce motiv nu-i pot răspunde, atunci poate suna pe unul dintre asistenții mei sau pe cineva de la tribunal. În plus, sunt sigură că poate da oricând de Theo.

Sfântul Nicolae căzu o clipă pe gânduri și zâmbi, apoi spuse:

– Și sunt sigur că și Theo poate da oricând de ea.

Cinci metri mai sus, în interstițiile întunecate ale Tribunalului Regional din Strattenbug, Theodore Boone zâmbea în sinea sa.

Audierea luă sfârșit.

Speedy se reîntoarse, învârtindu-se prin cămăruța sa înghesuită, mormăind ceva ca pentru sine și punând mopul la loc, dar lovind accidental găleata. Theo era prins în capcană și chiar dorea să iasă din clădire și să se ducă la școală. Așteptă. Trecură câteva minute și apoi auzi sunetul cunoscut al sforăitului lui Speedy, care adormise repede, ca de obicei. În liniște, Theo se dădu jos de pe rafturi și ateriză pe podea. Speedy stătea pe scaunul lui preferat, cu șapca trasă pe ochi, pierdut pentru restul lumii. Theo se strecură pe lângă el și reuși să iasă. În timp ce se grăbea pe culoarul larg și aproape ajunsese la scara în spirală, auzi că îl strigă cineva. Era Henry Gantry, judecătorul său preferat.

– Theo! strigă el tare.

Theo se opri, se întoarse și începu să meargă spre acesta.

Henry Gantry nu zâmbea, oricum rareori o făcea. Avea cu el un dosar gros și nu era îmbrăcat în roba sa neagră.

– De ce nu ești la școală? întrebă el.

Nu doar o dată Theo chiulise sau se învoise de la școală pentru a urmări un proces și de cel puțin două ori fusese prins cu mâța în sac în sala de judecată.

– Am venit la tribunal cu mama, spuse el și era oarecum adevărat.

Theo se uita în sus, judecătorul Gantry în jos.

– Și asta are vreo legătură cu cazul lui April Finnemore? întrebă el.

Strattenburg nu era un oraș mare și nu prea existau secrete, mai ales printre avocați, judecători și polițiști.

– Da, domnule.

– Am auzit că ai găsit fata și ai adus-o acasă, spuse judecătorul Gantry cu prima urmă de zâmbet pe chip.

– Cam așa ceva, zise Theo cu modestie.

– Ai făcu treabă bună, Theo.

– Mulțumesc!

– Ca să știi, am reprogramat procesul lui Duffy peste șase săptămâni. Sunt sigur că vrei un loc în primul rând.

Theo nu găsi nimic de zis. Primul proces pentru crimă al lui Pete Duffy fusese cel mai mare din istoria orașului și, mulțumită lui Theo, se ajunsese la viciu de procedură. Cel de-al doilea se întrevedea și mai plin de suspans.

Theo spuse în cele din urmă:

– Desigur, domnule judecător.

– O să mai vorbim despre asta. Du-te la școală.

– Bineînțeles.

Theo alergă pe scări, sări pe bicicletă și se îndepărtă în goană de tribunal. La prânz, avea întâlnire cu April. Plănuiseră să se vadă la amiază, dar nu la cantina școlii, ci să se strecoare în fosta sală de sport, unde nu i-ar putea găsi nimeni. Doamna Boone le făcuse sendvișuri cu legume, preferatele lui April și ultimele pe lista preferințelor lui Theo, și fursecuri cu unt de arahide.

Theo voia să asculte totul despre răpire, până în cele mai mici detalii.

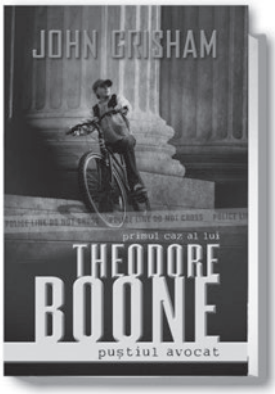

În seria THEODORE BOONE
la Editura RAO a mai apărut

Theodore Boone – Puștiul avocat

John Grisham

O CRIMĂ PERFECTĂ. UN MARTOR FĂRĂ CHIP. UN SINGUR OM ȘTIE ÎNTREG ADEVĂRUL... ȘI ARE NUMAI 13 ANI... Orășelul Strattenburg e plin de avocați și, deși are numai 13 ani, Theo Boone se crede unul dintre ei. Visează să devină un mare avocat pledant, visează la o viață în sala de tribunal. Dar Theo se trezește la tribunal mult mai repede decât se aștepta, când este târât în mijlocul unui senzațional proces de crimă. Un ucigaș cu sânge rece e gata să scape nevinovat și numai Theo știe adevărul. Miza e mare, dar Theo nu se va opri până când nu se va face dreptate. Debordând de intriga și suspansul care au făcut din John Grisham cel mai bine vândut autor la nivel internațional și maestrul indiscutabil al thrillerului juridic, Theodore Boone îi va ține pe cititori cu sufletul la gură și îi va face să întoarcă pagină după pagină.

biblioteca rao

FICȚIUNE

CLASICI

Charles Dickens . . . . . David Copperfield (2 vol.)
Diderot . . . . . Nepotul lui Rameau
Stendhal . . . . . Mănăstirea din Parma

CLASICI CONTEMPORANI

James Agee . . . . . Un deces în familie
William Blake . . . . . Cântece ale inocenței
Charles Bukowski . . . . . Povești despre nebunia obișnuită ◆ Cea mai frumoasă femeie din oraș și alte povestiri
Albert Camus . . . . . Carnete ◆ Teatru ◆ Primul om
Albert Camus & René Char . . . . . Corespondență 1946-1959
André Gide . . . . . Falsificatorii de bani. Porumbelul ◆ Fructele pământului
William Faulkner . . . . . Cătunul ◆ Orașul ◆ Casa cu coloane ◆ Steaguri în țărână ◆ Sanctuar ◆ Sartoris ◆ Nuvele regăs te ◆ Neînfrânții ◆ Povestiri inedite ◆ Recviem pentru o călugăriță ◆ Iscoadă în țărână
Michel Foucault . . . . . Cuvintele și lucrurile ◆ Arheologia cunoașterii
Witold Gombrowicz . . . . . Ferdydurke ◆ Trans-Atlantic ◆ Pornografie ◆ Cosmos ◆ Bakakai ◆ Jurnal, vol. 1
John O'Hara . . . . . BUtterfield 8 ◆ Întâlnire în Samarra
Hermann Hesse . . . . . Jocul cu mărgele de sticlă ◆ Knulp. Demian ◆ Siddhartha ◆ Călătorie spre Soare-Răsare ◆ Lupul de stepă ◆ Narcis și Gură-de-aur
John Irving . . . . . Lumea văzută de Garp ◆ Până te voi găsi
Ilf și Petrov . . . . . Vițelul de aur ◆ Douăsprezece scaune
Franz Kafka . . . . . Corespondență (vol. I) ◆ Corespondență (vol. II) ◆ corespondență (vol. III)
Claudio Magris . . . . . La voia întâmplării◆ Călătorie nesfârșită
André Malraux . . . . . Cuceritorii. Calea regală ◆ Speranța ◆ Muzeul imaginar
Thomas Mann . . . . . Alteță regală ◆ Mărturisirile escrocului Felix Krull ◆ Povestiri ◆ Lotte la Weimar ◆ Doctor Faustus ◆ Casa Buddenbrook ◆ Muntele vrăjit
Gabriel García Márquez . . . . . Aventura lui Miguel Littín, clandestin în Chile ◆ Despre dragoste și alți demoni ◆ Generalul în labirintul său ◆ Un veac de singurătate ◆ Toamna patriarhului ◆ Vijelia ◆ Povestea târfelor mele triste ◆ Dragostea în vremea holerei ◆ Douăsprezece povestiri călătoare ◆ Cronica unei morți anunțate ◆ Ceas rău ◆ Incredibila și trista poveste a candidei Erendira și a bunicii sale fără suflet ◆ Ochi de câine ◆ Știri despre o răpire ◆ N-am ven t să țin un discurs
Marcel Proust . . . . . Eseuri ◆ Carnete
Antoine de Saint-Exupéry . . . . . Curierul de Sud. Zbor de noapte. ◆ Pământ al oamenilor ◆ Pilot de război
William Saroyan . . . . . Comedia umană ◆ Nebunie în familie
Jean-Paul Sartre . . . . . Cuvintele. Greața ◆ Teatru ◆ Zidul
Claude Simon . . . . . Drumul Flandrei ◆ Georgicele

John Steinbeck . . . . . Pășunile Raiului ◆ Șoareci și oameni ◆ Fructele mâniei ◆ Cartierul Tortilla ◆ Nopți fără lună ◆ Perla ◆ Jurnal rusesc ◆ Joia dulce ◆ Călătorii cu Charley
Stefan Zweig . . . . . Suflete zbuciumate

AUTORI ROMÂNI CONTEMPORANI

Vartan Arachelian . . . . . Noaptea bastarzilor
Leo Butnaru . . . . . Ruleta românească
Val Butnaru . . . . . Cartea nomazilor din B
Eugen Ovidiu Chirovici . . . . . Suflete la preț redus ◆ La Broasca Leșinată ◆ Labyrinth.com ◆ A doua moarte ◆ Voodoo ◆ Pulbere neagră ◆ Hoodoo Creek
Cristian Gava . . . . . Drumul spre fericire. Misterul testamentului

Dafin Mureșeanu . . . . . Sosia
Adrian Onciu . . . . . Cercul Kagan ◆ Afacerea Alzira
Dumitru Popescu . . . . . Cândva, după izgonirea din Paradis...
Dinu Săraru . . . . . Trilogia țărănească (3 vol.)
Alex Mihai Stoenescu . . . . . Patimile Sfântului Tommaso d'Aquino
Olimpian Ungherea . . . . . Sayonara. Confesiunile unui criminalist

THRILLER, AVENTURI, ACȚIUNE
David Baldacci . . . . . Jocul orelor ◆ Colecționarii ◆ Clubul Camel
Josh Bazell . . . . . Târgul cu moartea
Dan Brown . . . . . Codul lui da Vinci (ediție ilustrată) ◆ Îngeri și demoni (ediție ilustrată)
John le Carré . . . . . Prietenie absolută ◆ Cel mai vânat om din lume
Richard Clarke . . . . . Poarta scorpionului
John Connolly . . . . . Răzbunătorii
Robin Cook . . . . . Șocul
Clive Cussler . . . . . Walhalla ◆ Odiseea troiană ◆ Șarpele ◆ Aurul albastru
Joseph Finder . . . . . Puteri excepționale ◆ Paranoia
Colin Forbes . . . . . Conspirația ◆ Rinocerul ◆ Valul ucigaș
Karin Fossum . . . . . Nu privi înapoi!
David Gibbins . . . . . Aurul cruciaților
Olivia Goldsmith . . . . . Prețul libertății ◆ Viața după Billy
Javier Gonzales . . . . . A cincea coroană
John Grisham . . . . . Campionul din Arkansas ◆ Mediatorul ◆ Fotbal și pizza ◆ Ford County ◆ Theodore Boone: puștiul avocat
Richard Hains . . . . . Cameleonul de pe Wall Street
Jack Higgins . . . . . Atac la președinte ◆ Răzbunarea
Jane Johnson . . . . . Al zecelea dar
Dean Koontz . . . . . Chipul ◆ În puterea nopții ◆ Trăiește noaptea ◆ Invazia ◆ Odd Thomas ◆ Odd pentru vecie ◆ Fratele Odd ◆ Noaptea lui Odd
Brad Meltzer . . . . . Cartea sorții ◆ Milionarii
Nelson DeMille . . . . . Căderea nopții ◆ Întoarcerea la Coasta de Aur
Jo Nesbo . . . . . Fantoma trecutului ◆ Călăul ◆ Steaua diavolului
Jodi Picoult . . . . . O viață de rezervă ◆ Dispariții
Mario Puzo . . . . . Omerta
John Saul . . . . . Casa de la răscruce ◆ Clubul Manhattan ◆ Vocile ◆ Coșmarul ◆ Vocile răului
Joscelyn Godwin & Guido Mina di Sospiro . . Cartea interzisă
Olen Steinhauer . . . . . Turistul
Scarlett Thomas . . . . . Sfârșitul domnului Y
J.R.R. Tolkien . . . . . Copiii lui Hurin
Nicola Upson . . . . . Un expert în crimă
Philip Vandenberg . . . . . Al optulea păcat
Michael White . . . . . Secretul Medici
Mark Winegardner . . . . . Întoarcerea nașului ◆ Răzbunarea nașului
David Wroblewski . . . . . Povestea lui Edgar Sawtelle

ROMAN ISTORIC
Juan Tafur . . . . . Pătimirile Mariei Magdalena
Su Tong . . . . . Eu sunt împăratul Chinei

RAO CONTEMPORAN
Chimamanda Ngozi Adichie . . . . . Jumătate de soare galben
Aravind Adiga . . . . . Tigrul Alb
Nikita Lalwani . . . . . Harul
Manuel de Lopez . . . . . Frumoasa din ceață
Javier Marias . . . . . Inimă atât de albă
Colum McCann . . . . . Goana nebună a lumii
Azar Nafisi . . . . . Citind *Lolita* în Teheran
Marius Serra . . . . . Farsa
Patricia Wood . . . . . Loterie

DRAMĂ

Àngela Becerra . . . . . Ella
Kim Edwards . . . . . Fiica tăcerii
Louise Erdrich . . . . . Toba pictată
Alice Hoffman . . . . . Al treilea Înger
Helen Oyeyemi . . . . . Fiica lui Icar
Indra Sinha . . . . . Oamenii lui Animal

ROMAN BIOGRAFIC

Ruy Câmara . . . . . Cântece de toamnă

PENTRU TINE

John Burnham Schwartz . . . . . Împărăteasa
Anthony Capella . . . . . Ofițerul stării civile
Lan Samantha Chang . . . . . Moștenire
Sophie Dahl . . . . . În jocul celor mari
Laura Dave . . . . . Londra este cel mai frumos oraș din America
Anne Fine . . . . . Cenușa unei iubiri
Rina Frank . . . . . Toate casele au nevoie de un balcon
Gloria Goldreich . . . . . Cină cu Anna Karenina
Victoria Hislop . . . . . Insula
Stephanie Kallos . . . . . Vieți în mozaic
Sarah Lark . . . . . În țara norului alb
Santa Montefiore . . . . . Marea iubirii pierdute
Linda Newbery . . . . . Fata sălbatică
Francine Prose . . . . . Prima iubire
Ambra Radaelli . . . . . Casa de vacanță
Daniele Sallènave . . . . . La Fraga
Lisa See . . . . . Floare-de-Zăpadă și evantaiul secret ◆ Dragostea Florii-de-Bujor
Heather Skyler . . . . . Vârsta perfectă
Ayelet Waldman . . . . . Dragostea și alte lucruri imposibile

NONFICȚIUNE

ISTORIE, SOCIOLOGIE, POLITICĂ, GEOGRAFIE, RELIGIE, ARTĂ

Benedict al XVI-lea . . . . . Isus din Nazaret
Grigore Arbore . . . . . Libertatea fără democrație și „glonțul de aur“
Richard Bassett . . . . . Spionul-șef al lui Hitler
Antony Beevor . . . . . Stalingrad
Eugen Ovidiu Chirovici . . . . . Misterele istoriei ◆ Puterea ◆ Noua economie
Bill Clinton . . . . . Arta de a dărui
John Curran . . . . . Agatha Christie. Jurnalul secret
Vasile Dâncu . . . . . Patrie de unică folosință ◆ Mitologii, fantasme și idolatrie
Norman Davies . . . . . Varșovia
Ioan Drăgan . . . . . Comunicarea
Richard J. Evans . . . . . Al Treilea Reich
Bogdan Ficeac . . . . . De ce se ucid oamenii
John Lewis Gaddis . . . . . Războiul Rece
Cristopher Hale . . . . . Cruciada lui Himmler
Jonathan Harr . . . . . Tabloul pierdut
Vittoria Haziel . . . . . Patimile după Leonardo
Angela Lambert . . . . . Viața irosită a Evei Braun
Vasile Maierean, Dan Dulciu . . . . . O istorie a criptologiei românești
Liviu Maior . . . . . Alexandru Vaida Voevod
Bor Sugarjav & Ion Mihail Iosif . . . . . Mongolia lui Cinghis Haan
M. Baigent & Ion Mihail Iosif . . . . . Moștenirea mesianică ◆ Sângele sfânt și Sfântul Graal
Irène Mainguy . . . . . Simbolurile masoneriei în mileniul III
Virgil Măgureanu . . . . . Declinul sau apoteoza puterii? ◆ Sociologie politică ◆ De la regimul comunist, la regimul Iliescu
Stefan Aust . . . . . Complexul Baader-Meinhoff
Ștefan Mâșu . . . . . Revelațiile Ucenicului Mason ◆ De la Ucenic la Calfă în Francmasonerie ◆ Omenirea secolului al XXI-lea și Guvernul Mondial
Marian Nazat . . . . . România oranj ◆ România târâș

Barack Obama . . . . . Îndrăzneala de a spera
Ioan Mircea Pașcu . . . . . Jurnal de... „Front“
Sidney Pike . . . . . CNN – Noi am schimbat lumea
Lynn Picknet & Clive Prince . . . . . Giulgiul de la Torino ◆ Misterul templierilor
Lawrence Rees . . . . . Auschwitz
Mihai Retegan . . . . . Povestea unei trădări
Alex Mihai Stoenescu . . . . . Istoria loviturilor de stat în România (vol. 4, partea I) ◆ Istoria lov turilor de stat în România (vol. 4, partea II) ◆ Interviuri despre revoluție ◆ În sfârș t, adevărul
James Tabor . . . . . Dinastia Iisus
Frederick Taylor . . . . . Dresda
Oreste Teodorescu . . . . . Codul lui Oreste
Joyce Tyldesley . . . . . Egipt
Dumitru Zamfir . . . . . Respectarea drepturilor omului în activitatea serviciilor de informații

MEDICINĂ
Aurelian Curin . . . . . Reiki nontradițional
Vlad T. Popescu . . . . . Dincolo de frontierele Reiki

MEMORII, JURNALE, BIOGRAFII
Carl Bernstein . . . . . O femeie la putere
Benazir Bhutto . . . . . Reconcilierea
Rodney Bolt . . . . . Lorenzo da Ponte. Aventurile libretistului lui Mozart
Gyles Brandreth . . . . . Philip și Elisabeta – Portretul unei căsătorii
Edonde Charles-Roux . . . . . Coco Chanel
Eric Clapton . . . . . Autobiografie
Stanislao Dziwisz . . . . . O viață cu Karol
Al Gore . . . . . Asalt asupra rațiunii
Mireille Guiliano . . . . . Franțuzoaicele nu se îngrașă
Agnès Humbert . . . . . Resistence. Războiul nostru
Julio Iglesias . . . . . Între Paradis și Infern
Angela Lambert . . . . . Viața irosită a Evei Braun
Enrik Lauer . . . . . Mozart și femeile
Gerd Langguth . . . . . Angela Merkel
Pierre Leprohon . . . . . Vincent van Gogh
Ilie Năstase . . . . . Mr Năstase (conține coliță filatelică)
Ioan Paul al II-lea . . . . . Memorie și identitate
David Rockefeller . . . . . Memorii
Emil Tocaci . . . . . Ultimul protest
Roxana Valea . . . . . Prin praf și vise
Kurt Vonnegut . . . . . Un om fără de țară
Regina Maria a României . . . . . Povestea vieții mele (3 vol.)

ESEISTICĂ
Mark Crick . . . . . Supa lui Kafka
Ernesto Sábato . . . . . Eseuri (vol. 1, 2)
Marius Tucă . . . . . Astenii de buzunar ◆ Pamflete cu români

CLUBUL CĂRȚII

RAO

CLUBUL CĂRȚII RAO are un regulament de funcționare mai modern, mai eficient și mai adaptat nevoilor dumneavoastră, pus la dispoziția membrilor odată cu fișa de înscriere. Pentru detalii vă puteți informa din broșurile noastre sau scriindu-ne pe adresa: CPCE CP 23 București
e-mail: *club@raobooks.com*

sau accesând site-urile:
www.raobooks.com; www.rao.ro

Tiparul executat de
R.A. „Monitorul Oficial“
București, România